உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸம்பந்தநாதசரணாய நம:.

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

என்னும்

சைவசூளாமணி.

இஃது,

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சூவிா, சோமசுந்தரநாயகரவர்களால்

இயற்றப்பட்டு,

ஸ்ரீமாந

யாழ்ப்பாணம்,

தி, குமாரசாமிச்செட்டியாரவர்கள்

பேருதவியால் வெளியிடப்பட்டது.

MEMORIAL PRESS:

MADRAS.

உ

சிவமயம

அச்சிற்பதிப்பித்த புத்தகங்கள்.

———:O:———

		ரு.	அணா.
சிவபாரம்யப்பிரதரிசினி....	ஒரே கட்டடம்	3	8
பாரதத்தாற்பரியசங்கிரகம ..			
சமரசஞானதீபம..........			
சித்தாநதபூஷணம			
உத்தமவாததூலவாதூலம			
தணிகாசலஸ்தவம.........			
ஆளுடையபிள்ளையாரஅநதாதி..			
ஆபாசஞானநிரோதம்......	do.	1	12
சிததாநதசேகரம..........			
சிவதத்வசிந்தாமணி...............	do.	2	8
சிவாதிக்யரதநாவளி-முதறபாகம			
do. உ-வது பாகம			
சைவசூளாமணி.		1	8
சித்தாநதவுந்தியார.		0	2

மெயகண்டானதிருவடிவாழக.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஸம்பந்ததீர்த்தசரணாயநமஃ.

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

என்னும்

சைவசூளாமணி.

காப்பு

நீரூர்ந்தவேணி நிமலனைநற்பரமென்
றோரூர்ந்தவேத மியம்புமுறை - சீர்பூத்த
சைவசூளாமணியைச் சாற்றவமரானைமுகன்
றெய்வமலர்த்தாண்முடியிற் சேர்த்து.

நூல்.

வேத சிவாகமங்களாகிய பதிநூல்களாற் போற்றப்
பட்ட பரமபதியாவார் ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்றுண
ராமல் சைவநிந்தையிற் பழுத்துத்திரியும் வன்னெஞ்
சக்கள்வர் வாய்மதமடங்கும் பொருட்டுச் சிவாதிக்யரத்
நாவளி, சிவதத்வசிந்தாமணி, சித்தாந்தரத்நாகரம் முத
லிய பெருநூல்களை யாம்செய்து வெளியிட்டிருப்பது
யாவருமறிந்த விஷயமே! சிவநிந்தையையே பெருந்தவ
மெனக்கொள்ளு மன்னோர் வெளியிட்டிருக்கும் வழுத்
திரட்டுகளில் பெரும்பாலாயுள்ளன நிரசனம்பெற்றொ
ழிந்தமையால், எஞ்சிநிற்பவற்றையும் பெயர்த்தெறித
லெமக்கின்றியமையாப் பெருங்கடனெனத்துணிந்து
மூடிச்சூர்முதலியென்பவரொருவரால் வெளியிடப்பட்
டிருக்கும் (லிங்கமதகண்டனம், கூரேசவிஜயம்) என்
னுஞ் சிறுநூல்களைக்கண்டித்து முறையே,(சைவசூளா
மணி, கூரேசவிஜயபங்கம்) என்னும் பெயர் புனைந்

என னும்
இரண்டுநூல்களை யாம் செயதிருக்கின்றனம்.அவற்றுண்
முன்னையதாகிய சைவசூளாமணியை யீண்டுப்பிரகாசப
படுத்துவாம்.

அம்முடிசசூர் முதலியென்பவர் தான் குறைத்த மூத சைவகண்டநத்தில (லிஙகமதகணடநம்) என்னு ஞ சுவடியைத தானெழுதியதறகுக காரணம விஷ்ணு மதத்தை நிந்தித்துச சைவாகள் சிவனுககுப பரதவங் கறபிததுப பிரசாரஞ்செயதிருபபதை மறுததற்பொரு டடேயெனறு வாயமணககபபேசினா இது நிஜமாயின அவரெழுதியகணடநம ஒருசைவநூலினமே வேற வேண்டும். அஙஙனமின்றிததானேவருவிதது முன்பின ஸம பந்தஙகளையும யோசியாமல வீணே சிவநிந்தையைக கொடடி யளந்தாராகையால, அவருடைய துஷடத தனததைககொண்டாடி மகிழும பாலிசா குணபபடடுட யுமாறு அவரெழுதிய வாபாசஙக ளொவவொனறினைட மெடுத்துககாடடி முறையே பரிகரித்திடுவாம.

அவர் தன்னுடைய மாலப்பிரபந்தததுக கிடட திருபபெயரைச் சறறே பரியாலோசிபபாம. (இலிஙக மதகண்டநம) என்பதே அதுவாகையால்,அப்படியோரா மதமிருகக வெஙகு கண்டாரோ வறிநதிலம. உலகததி லெண்ணிறந்த மதங்களிருககின்றன.அவற்றுள், இலிஙக மதமெனவொன்றிருப்பதாகபபுலப்படவில்லை.பிரமாண மூஙகாணேம். சைவதூஷணஞ்செயதுதிரிநதவேதப்புற சசமயத்துமுனனேரும் இந்தபபெயரா லிதுவரையில சைவத்தைபபிரஸ்தாபிதது மறுததுஙகிடையாது.இங ஙனமாக,அந்தபபேயத்தாதாகண்டுபிடிததவருமையே! அருமை!!(இலிஙகததிடடபுராணததிருஞசமணருஞ்சாக்கியரும், மலிநதுவாதுசெய்வீர்களும மற்றுநூநதெய்வமாகிகின்றனா.) என று சடகோபர் கூறினாராகையால, அதையே ஆதரவா கக கொண்டாரெனின், இலிங்கபுராணம் என்றதே

யன்றி இலிங்கமதமென்றதில்லை. இலிங்கபுராணம் என்பது சிவபுராணம் பத்தனுளொன்றாகையால் அதுபொ ருந்தும். இலிங்கமதம்என்பதுசமயகோடிகளொன்றினு ஞ் சேராமையால அதுபொருந்தாது! பொருந்தாது !! இலிங்கம் என்பது சிவனுக்கு ரிஷிகளால்நேரிட்ட சாபத்தாலிற்றுவீழ்ந்த ஆண்குறியென்பது வைஷ்ணவஸித்தாந்தமாகையால், அவ்வாண்குறியாகிய விலிங்கத்தையே தெய்வமென வழிபடுஞ்சமயமென்பதுபோதர இலிங்கமதமெனறு பேரிட்டுககடிந்ததெனின்,மோகினி வேடந்தாங்கிச சென்றவிஷ்ணுவாகியபெண்ணுக்கு அம்முனிவர்சாபததால யோனியறுந்து விழுந்திருககு மாகையால,யோனிமதம் எனவேயன்றோ வைஷ்ணவமதத்தையினிக் கோடல் வேண்டும்? விஷ்ணுவாகிய மோகினிக்குச்சாபம் நேர்ந்ததின்றெனின், ரிஷிகளை மோகிப்பித்தவர் விஷ்ணுவும், ரிஷிபத்தினிகளை மோகிப்பித்தவர் சிவனுமெனபது திண்ணமாக, மோகிப்பித்த விருவரில் ஒருவருக்குமாத்திரஞ் சாபமுண்டான விதமென்னை? சாபம் பலிப்பினும், பலியாது விடினு மிருவருக்குமே சாலும். உண்மைதான்யாதெனின்,இருவருக்குஞ்சாபம் நேர்ந்தது கிடையாது. எங்ஙனமெனின், சாபத்தாலிருவர்குறிகளு மற்று விழுந்திருக்குமாயின், ரிஷிகளுடைய தவமழிந்த பின்னர் மோகினியாகிய பெண்ணைச சிவன் புணர்ந்து சாஸ்தாவைததருதல் கூடாது. அவ்விருவர்க்கும் பிறந்த பிள்ளையை ஹரிஹர புத்திரன் என்று மேலோர் கூறுவதாலும், ஐயனார் என்னும் பெயர்தாங்கி அந்தப்பிள்ளை யுலகமெஙகுந் திருககோயில் கொண்டெழுந்தருளி யுலகத்தவரால் பூசிககப்பெற்று வருவதாலுமே யுண்மை நிலையுதல் பெறும். மோகினியைப் புணர்ந்து சிவன் சாஸ்தாவைப்பெற்றருளினுரென்பதில அருமையைகொண்டு சிவன் மோகினியைத் தழுவச் சென்றானவும், அந்தமோகினி சிவன்கையிற் றட்டுப் படா

எ ன று ம

மல் வெளியா யிருந்தமையால், சிவனுக்குக் காமம் அதி கரித்து வீரியமகாலின்வழி யொழுகிய தெனவும, அத னிடத்தில சாஸ்தா பிறந்தானெனவும் பாஞசராத்திரி கள் கூறி மகிழவர். அப்போதுஞ சிவனுக்குக குறியறற புதுமை கூற விடமில்லை. எவ்வாறறானுஞ சாப முண டாயினமைககு நியாயம் புலபபடாமையால, அமமு டிசசூர்ககவி யெழுதிய மூண்டை வாசகம் முதலறுந துபோயிறறென்க. இன்னும் பரியாலோசிக்கில, ஜலஸ் பரிசததாற் றணிந்துபோன வக்கினி சுடமாடடாதாற போலத் தவகசேடுற்ற ரிஷிகளுடைய சாபம் சிவனைச சேர்ந்து பலிககமாட்டாது. அனறியும், அவ்விருடிகள் கேவலங் கர்மப்பிரம்ஹவாதிகளாவதறியாது,அவரிடட சாபம் சிவனைப்பற்றியதென்பது எனன மூடத்தனம ? அவர்சாபம் பலித்தது சத்தியமாயின அவரேவியவியா க்கிரம் - ஸர்ப்பம் - மான் - மழு முதலியவற்றாலசிவ னிடம் நிகழ்ந்தது யாது ? இனனும அவரனுபபியமு யலகனென்னுமசுரன லவ்வெமபெருமானுக்குநேரிடட துன்பம்யாது ? இவைகளெல்லாம அவலத்தை யடைந் தமையால், அப்பசுபிராயர்களாகிய ரிஷிகளிட்டசாபம் சிவனைப்பறறியதென்பது ஸர்வாஸங்கதமாயிற்று.(ஏனை பெருஞ்சாபமிட்டார் முனிவரோன - வானூாதிலயப பழிககவாசை யே - சீறாயே - மிஞ்மினியோவெய்யோனை மேழல்விழுந்து காயு முனக் - கெனமதியோ போகாருககே.) என்று சிவதத்வ சிந்தாமணியிற் பெறப்பட்டவாறுங கண்டுதெளிக. அப பாஞ்சராத்திரப் புல்லர் தாமெடுத்துககொண்ட விஷய த்தைச்சாதிப்பான் றொடங்கித் (திருமாணிகுழி) என் னுஞ் சிவக்ஷேத்திரமே சிவனுக்கு மாணியறுந்த விட மென்றும் பிதற்றுகிற்பர். (மாணி) என்பது பிரமசாரி யெனப் பொருள தாலால்,பிரமசாரிப படிவங்கொண்டு வந்த வாமனனாகிய விஷ்ணு பூசித்தவிடமென் றறியத் தக்கது.அந்தவாமனன்பூசித்தது சிவலிங்கப்பெருமானை

யே யாகையால் அவ்வாமனனைத் தெய்வமென்று கொண்டாடும் பாஞ்சராத்திரிகள் தங்கள் தெய்வத்துக்குச் சிவனுடைய பிரஜாபதியைத் தெய்வமாகத் தேடிவைத்தது அவர்களதிஷ்டமாகவே முடிந்தது. சிவனுடைய பிரஜாபதி விஷ்ணுவுக்குக் கிட்டுவது துர்லபமன்று. அவ் விஷ்ணுமூர்த்தி பரமசிவபக்தராகையாலும், சிவனுக்குக் காமக்கிழத்தியாய் வருபவராகையாலும் அவருக்குச் சிவனாது பிரஜாபதி யெட்டும்! எட்டும்!! புல்லறிவாளராகளாகிய பாஞ்சராத்திரிகள் அதனைவேண்டித் தவஞ்செய்யினுங் கிட்டாது! கிட்டாது!! பாஞ்சராத்திரிகளுக்குக் கிட்டாதெனவே, சிவனடியார்களுக்குக் கிட்டும் போலுமெனவவர் பரிஹஸிப்பரன்றோ? பொன்னாற்செய்யப்பட்ட வோராபிரகத்தி லெல்லா வவயவங்களும் பொன்னாகவே முடிவதால் எந்த வவயவமுந் தாழாது, மாற்றுரைகளிற் சமமாகவே நிற்கும். இவற்றுளொன்று தாழ்வு, மற்றொன்றுயர்வு என்று கூறுதல் யாண்டமையும்? இப்படியே அருட்பிழம்பாகிய சிவனது திருவுருவத்தி லெல்லாம் அருளேயாக முடிவது திண்ணமாகையால், அப்பரனது ஸாங்கோபாங்கங்களிடத்துமே யன்றோ மேலோர் தாரதம்யபுத்தி வைக்க மாட்டார்கள்? பொன்னே பூஷணமாகச்சாரியப்பட்டதுபோல பரனது அருவமே யன்றோ வுருவமாயிற்று? பூஷணம் மீண்டும் பொன்னாயிடத்து முன்னோர்ந்தவுருவங்களொன்றுமின்றிப் பிரகாசிப்பதுபோலவேயன்றோ பரனது உருவத் திருமேனி மீண்டும் அருவமாகுங்கால முன்னோர்ந்த வெவ்வித வங்கங்களு மின்றிப் பிரகாசிக்கும்? இரண்டு காலத்திலும் பொன்னே பிரகாசித்த வுண்மையைத் தெரிந்திடுவோர் பரனிடத்துண்டாகிய வுருவத்திற் போந்த வவயவங்களில் தாரதம்யங்காண்பது எங்ஙனங் கூடும்? மலரேகிகளாகிய ஆன்மகோடிகளிடத்து மாத்திரமே அவர்க்குண்டாகுந் திரிவித மாயாகாரிய ஸம்பந்தங்க

என னும்

ளால் அன்னோரவயங்களுககுத தாரதமயம் புகலுதல கூடும்? இநத ஸாமாநயதிருஷ்டி யதிகரித திருபபதனல் பாணிடததும அவயவ தாரதமய தோஷங் கூறுமாறு நேரிடுவதன்றி வேறிலலே. இநதநியாயம சிவனுரிட மாததிரமே யனறி விஷ்ணுமூாததியிடததும் பாஞசரா த்திர வித்தாநதபபடி ஸாதிக்கபபடுமாகையா லினிப் பாஞ்சராத்திரிகள வாயடஙகிகிடப்பாராக. நின்மலனு கிய பாணிடத்து அவயவதாரதமயஙகூறவருங்கால் ஸம லனுதல பெறப்படடுச சிவைகதேசியெனச சாதிககப படும. இந்த நியாயங்களே யறியாமல சைவாகளுககு அதுகிட்டும்போலுமென்றுபேசுவது சரிநதுபோயவிட டது. இனனும விரிககிறபெருகும.

சிவநிந்தைசெய்வோரும்,அதைத்தடுக்காதோரும, அதற்குடன்படுவோரு மடையுஙகதியைத தட்சனகதை யாலறிந்தடங்காது வீணேமனபபால்குடிக்கு மவ்வெறி ந்தாதார்பின்விவரணத்தைசசற்றே யூகிபபாராக.சிவநி ந்தைசெய்த தக்ஷனேத் தடுககவஞசித் தாடசணியத்தால அவன் ஸபையை யடைநதிருநத விஷ்ணுவின கதியை அம்மூதேவித்தாஸா ஏன்கவனிததிலா?விஷ்ணுவினுடை பதலேயில் அஙகு நிகழ்ந்தயாகததி லிறநதுபோன தெய வப்பிணங்களே யெல்லா மேற்றி, அவரை நாகபாசத தாற்பின்கட்டாய்க்கட்டி யுருட்டி, அநதயாகசாலேயைச சுற்றி வரும்படி யடித்து வீரபத்திரமூர்த்தி தண்டிதத காரணம் பற்றியேயன்றோ (தலேயிற் பிணத்தைச்சுமந்த வன்) என்னும் பொருடோன்றக (கேஸவன்) என்னும் பெயர் அந்த விஷ்ணுவுக்கு வந்துவிட்டது ? இன்னபே ரவதி விஷ்ணுவுககே வருமாறு லேனேயோர்கதி யென் றுமென்பதை விஸ்தரிககவேண்டுவதின்றும். அப்படிப் பட்ட விஷ்ணுவாதியர் பிணமா யுருண்டுபோகிற ஸர்வ ஸம்ஹாரகாலத்தில் அவர்களேச சுட்டெரித்த சாம்பலே

மேற் பூச்சாகக்கொண்டு, எல்லாமொழிந்துபோகிற கா
லத்திற் றுமொண்டியாக வெம்பெருமா னிருக்குமிடம்
மஹா ஸ்மஶானமாதலையு மறிந்தடங்குவாராக. இவ்வுண்
மைதேராது சிவன் சுடுகாட்டில் வசிப்பவன் எனவும்,
பார்வதி ருத்திரர்களுக்குப் பகலிங்கங்க ளறுந்துபோயின
வென்வும் பலவாறு தூஷித்துத் திரிவது பாஞ்சராத்திரி
களுக்குப் பாலன்ன முண்பதாய முடிந்திருப்பதால்,
அம்முடிச்சூாச்சூகரமு முரண்கொண்டெழுந்தது. பார்
வதி ருத்திரர்களுக்குப் பகலிங்கங்க ளறுந்திடுமெனின்,
இலக்குமி விட்டுணுக்களுக்கு அதற்குமுன்னரே அவ்விர
ண்டு மேனறுந்துபோயிருக்க மாட்டா? ஸ்ரீ சிவபெரு
மான் போகியாகவும், யோகியாகவு மிருப்பது கொண்
டே யிலக்குமிவிட்டுணுக்களுடைய பகலிங்கங்களுக்குப்
பிரயோஜனமும், அவ்விருவர்க்கும் யோகங்களும் ஸித்
தித் திருப்பதறியாத தோஷந்தானன்றோ வீண் பிதற்ற
லுக்கிடஞ் செய்தது? வேதப்படித்தமாயுள்ள லிங்கோற்ப
வத்தை விபரீதம் பேசுவது அவைதிகமென்றற்குத் தட
டில்லையன்றோ? லிங்கம் என்னுஞ் சொல்லுக்குப்பொரு
ள் தெரியவேண்டின், ஸ்திரீலிங்கம் - புல்லிங்கம் - நபும்ஸ
கலிங்கம் என்னும் பாகுபாடுகளை யேன் விசாரித்திலா?
இதனால், அடையாளமென்பவன்றோ வதன் பொருளை
மேலோர் கொள்ளாநிற்பா? லிங்கம் என்னுஞ் சொல்
லுக்குப் பிரஜாபதியெனப் பொருள்கொண்டு அதனையே
யெப்போதும் வாயில் வைத்துச் சுவைத்துக் கொண்டி
ருப்பது அவரதிஷ்டந்தானன்றோ? லட்சுமி, ஸீதைமுத
லினோ ரிலிங்கதாபனஞ்செய்து பூஜித்தாக ளென்னும்
வைதிகநூல்களுக்கு யாருடைய பிரஜாபதியை அன்
னோர் விரும்பினரெனப்பொருள் சொல்வது? சிவலிங்க
பூஜாஸித்தியைப்பெற்றே பிருகுகௌதமாதிகள் விஷ
ணுவாதி பசுக்களுக்கு ஜநநமரண துஸ்தரத்தை யுண்
டுபண்ணுமாற்றல் வகித்தாரெனின், அத்தகைய முனிவ

என னு ம
ரிடட சாபம் சிவனரிடஞ் சென்றதென்பதென்ன விந
தை? லிஙகம் எனபதை(லிங்-கம)எனககொண்டு(லீயம-
ஸ்ருஷ்டி) என விரிதது ஆதாரஸ்ருஷ்டியென வடநூல
வலல மேலோரவைகடசாரநது விசாரிததுத தெளிவா
ராக. இன்ன மஙகலஙகளை யவைதிகமெனத தூஷிப்பார
கரு யோனிமுததிரைதரிததல், வேசாககுறைககடடைப
பிணஸேவைசெயதல, தீட்டுமணபூசுதல,சூட்டுககோல்
விபவஙகொணடாடல, இரவிககலுதஸவமபேணல, மெ
டஸஙங கோவிந்தராஜபபெருமாளைத தரிசித்தன் முத
லியனவே யனறோ வைதிகஙகளாக முடிநதன? இனன
வமஙகலதாரிகளாயிருநதொழிநதுபோன பேயான,பெ
ரியான் முதலினோருடைய தாதபபாடடுகளை யாதரவா
கத்தேடிக காடிகசோறு - மொததைசசோறு - புளிச
சோறு - புழுத்தசோறு இதயாதிகளை யுணடு மகிழுங
களிபபால, சிவனுககு லிஙகமறுநது போயிறறெனறு
வெறியுதஸவஙகொணடாடு மனனோவிருதாகோஷ மி
ததோடேமாயந்ததெனவறிக.

இன்னு மப்பேயததாதா கூறும் விபரீதத்தைப
பேசியொழிபபாம. இருசமய விளககம என்று பெயா
புனைநது பாவஙகளையெலலாந திரட்டி யொருவடிவ
மாகவிட்டதுபோல வெளியிட்டிருககுங் தாதசுவடி
யொன்றில, பிருகுவெனபவர் திரிமூர்த்திகளில் யாவா
பரமபொருளெனறு கண்டுபிடிககவேண்டி முன்னாச
சிவனரிடம போயின ரெனவும, அந்தஸமயததில் தேவீ
யோடு சிவன் கிரீடையிலிருநதமையால உளளேபோக
வொட்டாமல் நநதி தடுததாரெனவும, பிருகு வரனவா
கோபிததுத் தமமைவந்துபசரியாமற் கிரீடையிலிருப
போரது பகலிஙகஙக ளறுந்துவிழும்படிச சபித்தாரெ
னவும், அது ஸமயத்திற்றானே கௌதமர் நீராடவரு
கையில சிவவீரியமபெருகிப பிரவாகமாயோடுகிறதைக்

கண்டு அதைநதியென்று ஸமீபிததுக கையாலள்ளிப்பார்
த்து, அஃதின்னதென்று தெளிநது, அவவிடததினின்
றும பெயாந்து, அவவாறு வீரியம பிரஸரிககப்புணாந
தவாகளுடைய பகலிஙகஙகளறுநதுவிழுமபடிச சபித
தாரெனவும, அஙஙனஞ சபித்த கௌதமரை யேனைய
முனிவாகள கோபிததுப பஹிஷ்காரஞசெய்ய முயலு
கையில் அவா பயநது ஷெ முனிவாகளைபபாாதது நீங
களெலலாம் ஸநதோஷிககுமாறு (அறறயோனிலிங கத
தையாச்சனைக கருகமாகநா னளவிலாதநூல - இறறைநாள
விதித் திடுவனெனறிசைத திடடனன) எனவும, இவ்வுண்மை
ஸ்காநத மஹாபுராணததிற் கூறபபடடுளள தெனவும்
வரையபபடடிருக்கினறது. இவ்வாறு கறபிததெழுதிய
மூண்டை மககளை நியாயதண்டததாற புடைபபாம்.
சிவத்ரோகியான தடசனிழைத்த யாகததில அவனு
ககு ஸகாயஞசெய்ய வநதிருநத தேவரிஷி கணஙகள்
யாவரும் வீரபத்திரமூாததியா லுதையுண்டு தலைவிரி
கோலமா யோடிப் பரிபவமெய்திய காலததில, அநதத
தட்சன் றலையை யரிநது ஆட்டின்றலையை கூட்டியும,
அவனுடைய தமபியாகிய பிருகுவை மீசையைப பிடி
த்தாடிப் பறித்தும், பினனாச செமபோதது மயிரை
அவன முகததி லொடடியும பருவரலுண்டாகச செய
தமை பிரஸித்தப பிரமாணஙகளாற கண்டறிவாாககு
ஏனோ வுண்மைவிளஙகாமற போகும? தமையன் தலை
யறுப்புண்டதுபோல தானமீசையறுபபுணடு மானக
கே டெய்திய பிருகுவிடட சாபம பாாவதிருதரர்களுக
குப் பலிததெனபதைக் குருவுககுக் குதிரைமுட்டை
வாஙகிககொடுதத பரிபாகிகளனறி யாரோ நம்பத்தகக
வர்? இந்தப்பிருகுமுனிவன் தடசயாகத்திற றமையனு
ககாக வதிகமாயப பரிந்து தடசன் செயத சிவநிந்தை
யைபபோலவே தானுஞ சிவநிந்தையிற றலைபபட்டத
னால, அவனையும் ஏனையதேவர்க்களையும பார்த்துத் தீ

என்னும

சிபகவான் கொடுத்த சாபவிஸ்தாரத்தை மீண்டும் பிர ஸ்தாபப்படுத்துவாம. "యస్మాద్బహిష్కృతోదేవాః భవద్భిఃపరమేశ్వరః। వినిందితోమహాదేవః శంకరోలోకవందితః। భవిష్యధ్వంత్రయీబాహ్యా సర్వేచేశ్వరవిద్విషః। నిందతోహ్యైశ్వరంమార్గం కుశాస్త్రాసక్తచేతసః" என்றும், "ప్రాప్యఘోరంకలియుగం కలిదోషైఃప్రపీడితాః। త్యక్త్వాతపోబలంకృత్స్న గచ్ఛధ్వంనరకంపునః। భవిష్యతిహృషీకేశః స్వాశ్రితోపిపరాఙ్ముఖః" என்றும் போந்த பாகவதப் பிரமாணத்தால் ஸர்வலோகநாதராகிய பரமசிவனைப்பஹிஷ்காரஞ் செய்தும், நிந்தித்தும அபராதமிழைத்த கொடுமையால வேதபாஹ்யராகவும், ஈஸ்வரமார்கக தூஷகராகவும், அஸசசாஸ்திரத்தி லாஸக்தியுடையவராகவும் பவிககக் கடவீர்களெனவும், கலிதோஷத்திற் பீடிககபபட்டுத தபோபலங்களை யிழந்து அசுபமான நரகத்தை யடைந்து, பின்னர் நீங்கள் விஷ்ணுவை யாசிரயிததபோதிலும் அவர தயைபாராட்டாது பராமுகமாகவே யிருககக் கடவரெனவுங் கூறினதாக வெளியாகின்றது.

இன்னும் பிருகுவைநோக்கி விஷ்ணுவசனம் வருமாறு. "మమభక్తింప్రకుర్వాణా విశ్వేశంప్రద్విషంతియే। విద్విష్టోమమవిజ్ఞేయాః పిశాచపదగామినః। త్రింశద్వర్షసహస్రాణి ఉషిత్వాదుఃఖసాగరే" என்றும், "శివనిందాపరాయేచ యేపాశుపతనిందకాః। విద్విష్టోమమవిజ్ఞేయాః పతంతినరకేశుభే। శివనిందాపరోమూఢః శివశాస్త్రవినిందకః। నతస్యనిష్కృతిర్ద్రష్టా హ్యపిశాస్త్రేషుకేనచిత్। తస్మాత్సపరిహర్తవ్యా నిందాపశుపతేర్ద్విజాః। కర్మణామనసావాచా మద్భక్తైరపియత్నతః। యేతు దక్షాధ్వరేశప్తాః దధీచేనద్విజాధమాః। భవిష్యంతినరాభక్తైః పరిహార్యాః ప్రయత్నతః। ద్విషంతోదేవమీశానం యుష్మాకంవంశసంభవాః। శప్తాశ్చ గౌతమేనోర్వ్యాం నసంభాష్యాద్విజోత్తమైః" என்றும் பெறப்பட்ட வசனங்களால் என்னிடத்தில பக்திசெய்துகொண்டு யாவர் லோகநாதனாகிய பரமசிவனைத் துவேஷிப்பார்களோ, அவர்கள் எனக்குத் துவேஷிகளென்றும், அவர்

பிரஸாசஸ்தானத்தை யடைவாரகளென்றும், முப்பதிரு யிரவருஷம் பெருநதுக்கததிற கிடகக வுரியாரெனறுங கூறினதன்றியில, சிவலிங்கதை, பாசுபதலிங்கதை இத்யாதிகளைச செயபவாகள என்னுடைய சததுருககளாவரென்றும, அவாகள அசுபமான நரகததை யநுபவிப்பாரகளென்றும், சிவநிநதகனும, சிவசாத்திர நிநதகனும மூடனுவான். அவனுககு எநதசசாஸ்திரததிலும பிராயசசிததமிலலை. ஆகையால பிராமஹணாகளே! பசுபதிலிங்கதையானது பரிகரிககததககது. எனபகதாகளாயினுந் திரிகரணஙகளாலுஞ சிவநிநதை புரிதலகூடாது என்றும், யாவா ததீசி பகவானுல தடசயாகததிற சபிககபபட்டாரகளோ, அவர்கள் நராளாயும, துாபபிராம்ஹணாளாயும பிறபபார்கள. அவாகளைப பிரயததினபூாவகமாயாவது பரிகரிககவேண்டியது. உன்னுடைய வமசததவர்கள் ாசனைத துவேஷிததுக கௌதமரால சபிககபபட்டு ஸத்பிராமஹணரோடு ஸமபாஷிககத்தகக யோகயதையும் பெருதொழிந்தன ரெனறும விஷ்ணுபகவானகடிந்துரை யாடினாரக வெளிபபடுகின்றது.

இவ்வாறு ததீசி விஷ்ணுமுதலினோா கூறினாரகையால, பிருகுவினது கௌரவமவெளிபபட்டது. பினனா, தேவாகளை நோககி "[Telugu script]" என்று கூறி, எனனுலும, விஷ்ணுவாலும இசசிவாபராதத்தைத் தவிர்பபது கூடாதெனறு பிரமஹதேவா பிரஸ்தாபித்து அவாகளையெலலாமுடன்கொணடுசெனறு, சிவபெருமான் றிருவடிததாமரையின்கண் வீழ்ந்தி "[Telugu script]" என்றுவேண்டிககொண்டனரனறே? துஷ்காமசிததமுடையவர்களும், தேவரீரால ஹிமஸிககப்பட்ட ஶரீரமுடையவர்களுமாகிய வெங்களிடத்தில் அநுகரஹஞ செயயக்கடவீர் பிரபுவாயுள்ளவரோ யெனறு பிரார்த்தித்த

என னு ம

மையே அதுவாம். இவ்வாறு இரநதுவேண்டிய பிரமஹ
தேவரைபபாாதது "నాహంపరేశ బాలానాం వణాయే నానుచింత
యే। దేవమాయావిమూఢానాం కృత స్తత్రద్పతామయా" என்று பிர
ஸ்தாபிதது இநதநீசசாக ளாடியதூஷணஙகளேயும், அப
ராதஙகளேயும எமமனததினகண யாம வைத்ததிலலே
அவாகள குணபபடடு உய்யுமபொருடடே சிட்சிதத
தன்றி வேறில்லேயென்று ஸ்ரீசிவபெருமான் கூறிய வுண்
மை யாஹுங கணடுணாக.

இஙகே பெறப்படட விஷ்ணுவாதியா வசனஙக
ளால சிவனடியாா நிநதை, பாசுபதநிநதை, சிவசாஸ
திரநிநதை முதலியன செயதல நரகஹேதுவென்று நிச
சயிககபபடடதனுல, பிருகுமுதலிஞோா சிவதவேஷமே
றகொண்டு வாயிலவநதபடிப பிதறறியிருககலாமென்று
யோசிககவேணடி யிருககினறது முதியோனெருவனு
லுதையுண்ட சிறுவனெருவன அமமுதியோனே முன
னின்றெதிாத்துச சண்டை புரியமாடடாமல வாயில்
வநதவாறெலலாம வரமபுகடநதுதிட்டிமகிழுவதுபோல
வே யன்றே வீரபததிராா லுதையுணட பிருகுவும,
அவன்றமையன் முதலிஞேருந துவேஷமேறகொண்டு
வமபுரையாடினுராகவெளிபபடுகின்றது? இந்தவுண்மை
யை யறியாமலேயன்றே பாஞசராததிரபபேய்கள பஸ
மருதராட்ச பாசுபதாநுஷ்டானஙகளேப பாஷண்ட தா
மமாகப பிருகுகடிநதாரென்று கொண்டாடி மகிழா
நிறபா? இதறகு விஷ்ணுவே ஸமாதானஞசொல்லி விட
டாராகையா லெமககிஙகே அதிக பிரயாஸமினறென்க.
விஷ்ணுவினுடைய ஸுபோதபபிரகாசததாலும, பிரமஹ
தேவ ரழைததுக கொணடுபோய அபராத நிவிாததி
யுண்டாகச செயதமையாலும, ஸ்ரீசிவபெருமான அதிக
கருணேயோடு அவரைநிகரஹாநுகரஹஙகளாற் கடாட
சிததமையாலும பிருகு வாதியாா பாவனத்தை யடைந

தார்களாகையால் அத்தகைய பசுப்பிராயர்களாற் பசு பதியும், ஸர்வதேவதாஸ்வாமியுமாகிய ஸ்ரீ சிவபெருமா னுக்கும், உமாதேவியாருக்குஞ் சாபமுண்டாயிற்றென் னும் அபவாதத்தை யெந்த வித்வான்களோ வொப்பு வார்கள்? இதுகாறுஞ் செய்துமுடித்த விசாரத்தால் பிருகு முதலினோர் ஸ்ரீபார்வதீ பரமேஸ்வரர்களுக்குச் சாபமிடத்தக்க வாற்றலுடையா ரன்றென வெளிப்பட் டதன்றியும், அப்பரமேஸ்வரனது பிரஸாதத்தாற் றமக் குண்டாகு நலங்களையெல்லாமறந்து, அவை தமக்கியல் பாகவே யுள்ளனவாகப் பிரமித்தகங்கரித்துப் பரிபவ மெய்தும் ஜீவங்களைமாறுதிருப்பவனெனவும் வஷித்திக்கின் றது.(உதியாமரியாவுணராமறவா-விதிமாலறியாவிமலன்புதல்வா) என்ற மேலோர் வசனத்தால் பிரமவிட்டுணுக்களுக்கே நினைப்பு மறப்புகள் நைஜமென்றேற்பட்டமையால், பிரு குவாதியர் மயங்கிச் சிவாபராதத்தை யார்ஜிக்கும் விஷ யத்தி லோரதிசயமு மெமக்கின்றென்க. ஆகாயத்திலி ருக்குஞ் சந்திரனைப்பார்த்து நாய்குலைப்பதுபோல் எங் கள் சிவசந்திரனைப் பார்த்துப் பிருகுவாதியர்போன்ற வெத்தனை நாய்கள் குலைப்பினு மவ்வெம்பெருமானை யென்செய்யும்? அவைதாமே மண்டை கிழிந்து சாவ தன்றி. இன்னும் விரிக்கிற் பெருகும்.

இந்தப் பிருகுவால் சிவனாரது கிரீடாஸமயத்தில் நேரிட்டதென்னுஞ் சாபத்தைக்கொஞ்சம் பரியாலோசி ப்பாம் பிருகுவானவர் சிவனையடைந்தகாலையில் அங்குத் தடுத்த நந்தியைமீறி ஏன் உள்ளேபோகவில்லை? ஒருநா ளன்றி யேழுநாள் வரையில் சிவனாரது பிரஜாபதிக்குச் சாபங்கொடுக்க வெளிப்படாதிருந்தவர் நந்திக்கு ஏன் சாபங்கொடுக்கவில்லை? விஷ்ணுதவாரபாலகர் துர்வாஸ ரைத் தடுத்தபோது அரக்கர் யோனியிற் சனிக்குமாறு அவர்க்குச் சாபமுண்டாயினமை யேனறிந்திலர்? விஷ்

என னு ம

னு ஸம்பந்திகளை யெதிரப்பது ஸுலபமும், சிவஸம்பந் திகளை யெதிரப்பது துர்லபமுமென வன்றோ விதனால விளங்குகின்றது ? சிவ ஸம்பந்தியாகிய நந்தியிடந் தனதாற்றல காட்டவே சக்தி போதாத வந்தப் பிருகு சாபம் சிவனை யடைந்ததென்ப தெனனவிந்தை ? சிவ னைப பரிடசிக்க வந்தமையால நந்தியைசசபிபபது அவ சிய மன்றெனின ? அரசனை யெதிர்ததுபபோகையில அவனுககாகப பரிந்துவருஞ்சேனைத்தலைவனை யொருவ னெதிரககக கூடாதென்ப துணடோ? அவ னுதைககே பயநதோடுபவன அரசனை யெதிரப்பது கூடுமோ ? விஷ்ணுவாதியரோ நந்தியை மீறுமாற்றல போதாதவரெ னின, இந்தப்பிருகுவை யொரு பொருளாக வவாறுன னே கூறுதல் என பரிஹாஸமாகாது? இந்தப பிருகு வின கதியையுங கதையையும மேலே சொலலியிருக கின்றோமாகையால இம்மடிலுபரதிடைநதாம இநதப பிருகுவால விஷ்ணுவுககுப பனறி குதிரை முதலிய ஜநமஙகளுணடாகச சாபநேரிடடகாலத்தில இவனவிஷ ணுவை நோககி, என பததினி யுருவழியச சககரததைை வீசிய வுனகையும, அவளைப பின்றொடாநது வநத வுன காலும, அவளை யுறுமிப்பாராதத வுனகண்ணும நெருப பால வெநததும, வேகாததுமா யழிநது பழிபபடைநத பிணவுடறுஙகி யழிவாயாக வென்று சபிதத கொடுமை பற்றியே ஜகநநாததநதில வேகாக் குறைககடடைப பிண மாககககணணுய்ப்பிறநதகாலையில பலவவதிக்குளளாகி விஷ்ணு மொததுண்டாரொனப பாதமபூாவததிற சொல லபபடடிருபபதை அறிநதிருபபாராயின், சிவனுககு விஙகமறுநதுபோகப் பிருகுமுனிவன் சாபங்கொடுத்தா னென்று பிதற்றமாட்டார்கள். வேகாக குறைககட்டை யாக விபபோதுஞ் செகநநாததநதிற்கிடபபது காட்சிப பிரமாணமாகையால,யாமிஙகேஅதிக மாயவிஸ்தரிப்பது அவசியமன்று. இனி,தாருகாவனத்து முனிவர்சாபத்தா

லற்றுபபோன யோனிலிஙகங்களெப்போதுவந்து மீண்டுஙகூடிவிடடன? கூடியிராவிடடால் பினனாயிருககும், கௌதமருஞசபிகக விடமுணடாகாதனறே? இவவிருவா சபிததது முனனோ? தாருகாவனமுனிவா சபிததது முன்னோ? முதறசாபததா லறுநதுபோனவை பினனா வநது கூடியிராவிடடால இரணடாவது சாபததுக கிடமெஙகே? மூனறாவது சாபமுணடாகிற வரையில இரணடாவது அறுநதவை கூடிறறே, கூடவிலலையோ வெனனுஞ சநதேகததுககிடஞசெயகினறது. இனனுஞ சிவசததிகளுககு அவை யொனறுககு மேலிருபபதறிநதே அம்முனிவாகள தனிததனி யொவவொனறாக வறுநதுவிழச் சபிததாாகளோவெனவும ஆசஙகிகக விடஞ செய்கின்றது. இவைகளே யனறி முதலினோநதசாபம பலிககவிலலையெனவும, பலியாமையால அவை அறறுவிழாம லப்படியே யிருநதன வெனவும, அவற்றையே மீண்டும் அறறுவிழ வேறு முனிவா சபிததாரொனவும், முந்திய முனிவா சாபம பலியாதபோது பிந்திய முனிவர்கள் சாபம் பலித்ததென்பது கூடாதாகையால, அதுவும வெறும பொயயெனவும, இன்னு மெததனை சாபமுண்டாயினவாகக கூறினு மவை யவலமென்றே மேலோரவைககடடூாமானம் பெறுமெனவும யோசிதது முடிவுரைகக வேணடியு மிருககினறது. இஙஙனமாக, கூரோசவிஜயம் எனனுஞ சுவடி யொன்றில் பார்வதிருதராகள் பகலிஙகங்களறுநதுபோயக காட்டில லைஞ சரிததுககொணடிருககிற காலையில சிவன றனனுடைய மூககையரிந்து, அதைச சண்பகமலராகக கொண்டு விஷ்ணுவை ஆாசிததபடியால சிவனுக்கும, பார்வதிககும் அறுந்துபோனகுறிகள மீண்டுங கூடிவிடடன வென்று குருடடுத தாதனொருவன கூறியிருககின்றன. இலிங்கமறுந்து வருநதுவதுபோதாமல் மூககுமறுநது போக விஷ்ணுபகதராகிய சிவனுக்கு நேரிடடதலலவா?

என்னபுதுமை! சிவனுக்கு லிங்கம் தானே யொட்டிக் கொண்டதா? விஷ்ணுவே யெடுத்து ஒட்டினரா? அறுந்துவிழுந்துபோன லிங்கத்தையே யெடுத்து ஒட்டினரா? வேறு லிங்கஞ்செய்து ஒட்டினரா? அல்லது அறுந்தவிடத்தில வேறுலிங்கமமுளைத்துவிட்டதா? என பதேதயாதி விபரீத வினாக்களுக்க கிடமுண்டாகக் கத்திய கூரோசனது பெருங்கூச்சல் எங்ஙனே ஸாமஞ்சஸம பெறும்?

இனிச் சிவவீரியம் பிரஸரித்த விவகாரத்தைக் கொஞ்சம பரியாலோசிப்பாம். சிவவீரியம நதிப்பிரவாகமா யோடிற்றென்று அவர் விதணடை பேசினர். சிவவீரியம ஸ்கலிதமானது குற்றமா? அதிகமாய்ப் பிரஸரித்தது குற்றமா? எதற்காகச் சிவசக்திகளுக்குச் சாபநேரிடுவது? ஸ்கலிதமே காரணமெனருல, விஷ்ணு முதலினோர்க்கு அஃதிலலாமை கூறவரும. அஙஙனமேல, இலக்குமிக்குணடாகிய பிளளைகளை விஷ்ணுவுக்கன்றி வேற்றவர்க்கு அவள பெறறிருக்கவேணடும. பிரமஹ தேவராகிய பிளளையைத் தனது வீரியஸ்கலனமின்றி யுந்தியிடமாக விஷ்ணு வெளிப்படுத்தினரெனின், வெள்ளத்தின் மிதந்து கிடந்த விஷ்ணுவாகிய பெண்ணைப் புணர்ந்து சிவன் றனது வீரியத்தாற் பிரமனை யுணடாக்கினனென்பது விதத்தமாகையா லதுகூடாது. (மாதவனைக்-கூடியயனைக்கொடுத்தவரார மோகினிபால்-நாடுமெழிற சாத்தனை முனனலீன்ரார.) என்னு மிரட்டையாதைவீக்வுலாவினுங்கண்டுதெளிக. அஃதன்றியும், இராமகிருஷ்ணுதியவதாரஙகளி லுண்டான புத்திரவாக்கஙக ளிடத்தும விபசார தோஷஞ் சொலலவரும. கிருஷ்ணமூர்த்தி அநேகங் கோபிகைகளிடத்து மருவினகாலத்தும் அஸ்கலனராகவே யிருந்தனரெனின, இப்போதும் ஔஷத விசேஷத்தா லதுசெய்தல் ஸாமானியர்க்குங்கூடுமாகை

யா லதுகொண்டோருசிதமின்றும. தாம புணாநத
வெவவேவொரிடததும ஸகலனமுணடாயின, ஒனறிரண
டுகெகுமேலிட்ட ஸ்திரீகளை மருவி அனனேனைததிருபதி
செயதல அவரால முடியாது. ஸகலனமிலலாவிடினும
ஏககாலததிற பல பெணகளைககூடி யினப நுகாவிததா
ரெனின், ஸௌபரி விருததாநத மிதனைச சாலநகைககு
மெனறு (சிவபாரமயபபிரதரிசினி) யில யாம விதநதுள
ளோமாகையா லாணடுககணடுணாக. இனி ஸகலனஙகுற
றமெனறு. அதிக வீரியம பிரஸரிததலே குறறமெனபாரா
யின, தேவமனுஷய திரியகயோனிகளாகப பவிததவோ
ததமக்கியனற தேகபரிமாணததளவாயும, தததமக
குணடாகிய வாறற லளவாயும வீரியவிாததிபெறறிருப
பனெனபது விததம இதனால, அதிக வீரியமுணடான
விடததைதத தோஷஙகூறுதல கூடாது அறப வீரியம
பெறறவனைப புகழதலுஞசாலாது ாயெறுமபு கொசுகு
யானை முதலியஜநதுககளுககும,தேவா முதலாயினோாக
குந தாரதமயஙகளை யோசிககையி லொனறறகொனறு
அதிகமாகவே வீரியவிாததி யுணடாயிருககும. இபபடி
யே பிரமஹ விஷ்ணு ருதராகளீறாக நோககுகையி லனை
னோா தாரதமயததுககேறப வொருவரினொருவா அதிக
வீரியமுடையாராகவே யெணணபபடுவா. இநத நியா
யததால சிவவீரியம அதிகமாயப பிரஸரிபபதிற குறற
முணடாவதாக யோசிகக விடமிலலை அதிகமாயப பிர
ஸரிபபினும, அது நதிபபிரவாகமாய வெளிமுகபபடட
தே குற்ற மெனின், எனன குறறம? அது பாாவதியாா
கர்ப்பத்திற பிரஸரியாமல பகிாமுகபபடடதாகவே யென
றோ முடிகினறது? உளளே பிரஸரியாமல வெளியே
பிரஸரித்தமையா லதனுடைய வுணமையையே யென
றோ கணடு தெளியவேண்டும? அதிக வீரியமாகையால
பாாவதியாருடைய காபபமிடநதரவிலலையெனின, இட

எ ன னு ம

நதாததகக காபபமுடையாா பினன ரிலககுமியே யாக
வனறோ கொளளவருமா? இலககுமி தவஙகிடயபினுஞ
சிவனை நாயகனுகப பெறுதல கூடாதாகையால, அது
விபரீத கரஹணமாம. இது நிறக, அது வெளியே பிர
ஸரியாதுவிடின, அதனை நதியெனறு பிரமிகக விடமிரா
தெனின, அஙஙனம பிரமிதத குறறம யாருடையது?
கயிறறைபபாமபெனறும, கடடையைக களவனெனறும
பிரமிபபதறு லுணடாகுங குறறம யாரிடஞ சாருமா?
ஒருவன றனதுகிரகததில நிறுததபபடட தூணைககணடு
பிரமிதது இநதததூணை நிறுததினவன் சாககடவன
எனறு சபிபபானெனின, அச்சாபம அததூணைநிறுததிய
தனனிடமே யனறோ சாராநிறகுமா? இவவாறு செயயு
மொருவனை மூாமூடனெனறே விவேகிகள சொலவாாக
ளனறோ? இநதவுபமான பரியாலோசனையால கௌதம
ரிடட சாபம் எமமடடி லங்கீகரிககப படுமென்பதை
மேலோா விவேகியாமறபோகாா. வெளியே பிரஸரிதத
காரணந்தானயாதெனின, இநதககபோதிககதையை யா
மங்கீகரிததாலனறோ ஸமாதானஞசொலலவேணடுமா?
அவிசாரிமககளெலலாங கூடியமூது இழவெடுதத தொ
னறுகையால கேவலம் நிஸ்புருஷமாயிறறெனக. இது
காறும விவகரிததது அவா மததைதை யங்கீகரிபபினுங
தோஷ முணடாகாமையைக காடடவேண்டியே யன்றி
வேறிலலை.

அவர்விபரீதத்தை யினனுஙகொளுசம்விசாரிபபாம்
சிவ வீரியப்பிரவாஹத்தை நதியெனறணாநது கௌதம
ரானவா கையாலளிப்பார்தது அருவருபபுறறுனெனக
கூறினுரன்றோ? சிவவீரியத்தினறன்மை யின்னதென்றறி
யாமையே அவா வீண்பிதற்றலுக்கிடஞ்செய்தது? ஆதி
ஸ்ருஷ்டியில் ஸ்வயமபுவான பகவான் அவ்யக்த மென்
னும பிரகிருதியின்கட் டனதுசக்திரூபமான வீரியத்தை

விட்டுத் தங்கநிறமான வீர்யத்தை யுண்டாக்கினு னெனவும், அதனால், சராசராத்மகமான பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி நிகழ்ந்ததெனவும் வேதத்திற் படிக்கப்பட்டிருத்தலால், சிவவீரியத்துக்கு அபகர்ஷங்கூறுவது மூடத்தனமாயிற்று. "పరస్సహస్రంశిరయస్సహసేరుణా హిరణ్మయాని బభూవుః। తస్యావీర్యాద్దండమపిషువేహిరణ్మయం" என்னுஞ் சுருதியால் பரமேசுவரனுடையவீரியத்தால் மேருமுதலியவனேகமலைகளும், அண்டங்களும்பொன்மயமாயின என்று பெறப்பட்டது. இப்படியே பாகவதம், அரிவம்சமுதலியநூல்களிலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. உபப்பிரமஹ்மணங்களாகிய பாகவதமுதலியவற்றை நோக்குழி அவற்றுற்பிரதிபாதிக்கப்படும் விஷ்ணுவினது வீரியமாகவேயன்றே மூலசுருதியிற் பெறப்பட்ட புருஷனது வீரியத்தையுங் கொள்ளவேண்டுமெனின், யாருடைய வீரியமாகக்கொள்ளினும் மீண்டும் வீரிய விஷேதங்கூறுதல் கூடாதெனப்பதே ஸங்தாப்பமாகையால், சிவவீரியத்தினேற்றம் புலப்பட்டவாறறிக. இனிப் பாகவதம், அரிவம்சமுதலியவற்றிற் பிரமஹாண்டோற்பாதான காரணமான வீரியம் விஷ்ணுவினதாகக் கூறப்படுதல் ஆரோபணமேயன்றி யதார்த்தமன்று. வேதத்தில் எவனுடைய வீரியத்தால் சுற்றிலுமுள்ள மலைகளோடுமேருமலையும் பொன்மயமாயிற்றோ, அவனுடைய வீரியத்தாற்றுனே பிரமஹாண்டமும் பொன்மயமாயிற்று என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது இதனால், மேருமலையும், பிரமஹாண்டமுமொருவனது வீரியத்தாற்றுனே பொன்மயமானதாகவெளிப்படுகின்றது. ஆதித்யபுராணத்தில், "శివస్యరేతసాతేన రజితోమేరుపర్వతః। అధకాంచనతాంప్రాప్తః సశైలవనకాననః" என்னும் வசனத்தால் சிவனுடைய ரேதஸ்ஸால் வெள்ளியாயிருந்த மேருமலை பொன்மயமாயிற்று என்று பெறப்பட்டது ஸ்காந்தத்தில், "ప్రకృతిస్త్వంప్రభుమాంరుద్రః త్వయితద్వీర్యమాహితం" என்னும் வசனத்தால் நரசிங்கனைப் பார்த்து வீரபத்

'என்னும

திரமூர்த்தியானவர் பிரகிருதிசத்தியாகிய வுன்னிடத்
தில் புருஷராகிய ஸ்ரீருத்ரபகவான் றனது வீரியமாகிய
விதையை விதைத்தார் என்று கூறினதாக வெளிப்படு
கின்றது. இந்தப்பிரமாண பாஹுள்யங்களால் மேருமலை
யைப் பொன்மயமாக்கிய சிவவீரியந்தானே பிரம்ஹாண்
டத்துக்கு முபாதானமாய் விளங்கிறதென்னு முண்மை
பசுமரத்தாணியறைந்தாலென்ன நாட்டப்பட்ட தாகை
யால், வைஷ்ணவ புராணங்களிற்போந்த வாரோபணங்
களி னுண்மை யினிது வெளிப்பட்டது. அவை விஷ்ணு
வினது ஸ்துதிப்பிரகரணங்களாகையால், "వాసుదేవః పరా ప్ర
కృతిః" என்றது முதலிய வாதாரங்களால் சத்தனுக்குஞ்
சத்திக்கும் அபேதம் பாராட்டு நியாய மேற்கொண்டு,
அந்த விஷ்ணுவினிடம் ஆரோபணஞ்செய்துளாகக்கப்
பட்டதென்பதே தீர்மானம். இங்கே முடிந்த தீர்மானத்
தால் சிவனுடைய ரேதஸ்ஸுதானே பரமகாரணமான
ஜகதுபாதான காரணமென்று ஸித்தித்த தன்றியும்,
பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி ஸகலமானபேரும் அந்தச்சிவவீரி
யத்தைப் பானம்பண்ணினதினால் அஜராமரத்வங்க
ளெய்தித்தேஜஸ்ஸுடையவராயினரென்னும்வாய்மையை
யுங் கொஞ்ச மினி விவகரிப்பாம்.

ஆதித்யபுராணம், மானவீயஸம்ஹிதையில் "యది
తుష్టోఽసి విశ్వేశ దేహి నో వరముత్తమం। గిరిజాకుక్షిసంభూతః పుత్రో మా భూత్త
వ ప్రభో। శివః। నాహం రేతో వృథా కుర్యాం త్రైలోక్యక్షయకారణం। వృ
థా శుక్లే మదీయే తు త్రైలోక్యం భస్మసాద్భవేత్। హితాయ తస్మాల్లోకానాం
మమ రేతో దివౌకసః। శాంత్యర్థం చైవ యుష్మాభిః శీఘ్రమేవోపయుజ్యతాం।
ఏవం శంభోర్వచశ్శ్రుత్వా దేవాస్తే భయవిహ్వలాః। స లోకేశానగోవిందా
న కించిచ్చాబ్రువన్ ద్విజాః। అథ దేవేషు సీదత్సు వహ్నిర్గౌరివ కర్దమే।
ప్రసార్య స్వాంజలిం శంభోః తేజో ముంచేతి చాబ్రవీత్। దేవదేవామృతం దివ్యం
హస్తాభ్యాం మమ శంకర। శీఘ్రమేవ ప్రయచ్ఛ త్వం పిబంతు సురపుంగవాః।
తతో లింగాద్వినిష్క్రాంతం చంద్రబింబాతినిర్మలం। జాతినీలోత్పలామోదం

పాణౌ వహ్నేర్దదౌ శివః। కరాభ్యాం పతితం రేతః అపిబత్పావకస్స్వయం।
రేతః పానేన సంతప్త్య దేవాన్ హిసురపూజితః। విసృజ్యాశాంస్తు భగవాన్ త
త్రైవాంతరధీయతా। ఇత్యాది। వహ్నేస్సంతర్పితేస్సూతః రేతసా త్రిదివౌకసః।
సగర్భాస్సుఖసంప్రాతా। ఇత్యాది। సుఖం న ధమవాప్తస్తే ఉదరస్థేన రేతసా।
కిం కుర్వంతథా సర్వే నారాయణపురోగమాః। గర్భనిష్క్రమణం తేషా ముత్ప
న్నేన చయశ్శ్రుతం। ఇత్యాది। రేతసా చోదరస్థేన సంతప్తాస్తే సురాధిపాః।
ఈశానం సంప్రణమ్యాథ ప్రోచుస్తే భయవిహ్వలాః। ఇత్యాది। వయం సగర్భా
స్సంజాతా గర్భకాలే హితం యథా। అపహాస్యామహే దేవా పుంసాం యద్గర్భ
సంభవం। సర్వేవై భృశసంక్రాన్తా స్తవ తేజోపశాద్విభో। శివః। శరదారువనే
యూయం పుంప్రహృద్యోత్సంగే ప్రసూయత। నిష్కృతిమిష్యత్యసందేహః తతస్సాఖ్యా
మవాప్స్యథ। తతశ్శంభోర్వచశ్శ్రుత్వా నారాయణపురోగమాః। తస్యచోత్త
రదిగ్భాగే శరదారువనే శుభే। ఉపవిశ్య మహాత్మానో మధ్యే సంస్థాప్య వేధసం।
నారాయణం పురస్కృత్య ప్రసూతాస్సర్వదేవతాః। ఇత్యాది। శార్వతేజో ధృతం
యస్మాద్దేవైర్బ్రహ్మాదిపురోగమైః। తస్మాజ్జరాదినిర్ముక్తా అమరాశ్చసురోత్తమాః"
என்னும் வசனங்களால் தேவர்கள் ஸ்ரீபரமசிவனைப் பா
ர்த்துப் பார்வதவர்த்தினியின் குக்ஷியால் புத்திரனைத் தர
வேண்டாம் என்று வரங்கேட்டலும், ஸ்வாமி அவர்க
ளைப் பார்த்து எனது ரேதஸ்ஸைத் திரிலோக க்ஷய
காரணமாக விருதா செய்யமாட்டேன். அப்படியென
து சுக்கிலமானது விருதாவாகும் பக்ஷத்தில் மூன்று
லோகமும் பஸ்மமாய் விடும். ஆகையால், தேவர்களே!
உலகத்தின் இதத்தின் பொருட்டும், (உங்களுடைய)
துக்கசாந்தியின் பொருட்டும் சீக்கிரமாக நீங்கள் உப
யோகித்துக் கொள்ளக் கடவீர்கள் என்று அருளிய
சம்புசப்தவாச்சியனாகிய பரமேச்வரனது வார்த்தை
யைக்கேட்டு நடுங்கினவர்களாகி லோகேசர்களோடும்,
கோவிந்தனோடுங்கூடிய தேவர்கள் பதிலுரைக்கமாட்டா
மல் சேற்றிற்கிடந்துழக்கும் மாடுகளைப்போலத் துக்கி
க்கையில், அக்னிபகவானெழுந்து அஞ்சலிபண்ணி, ஹே
சம்போ! தேவரது வீரியத்தை விடுமென்று கையை நீட்

எ ன ஹு ம

டினான். அன்றியும, தேவதேவராகிய ஹேஸ்வாமிந! தேவரிடத்துள்ள அமிாததததை எனது இரணடுகைகளி லுமபிரஸாதிப்பீராக. அதைதத தேவர்கள் கொளளடடும் என்று பிரார்ததிககையில, சநதிரபிமபததைபபோல நிர்மலமுமம, நீலோதபலததைபபோலப பரிமளமுமுள்ள வீரியததை வெளிபபடுததி அககினியினது கரஙகளில் பகவானாகிய சிவன விடுததனர். அவன கையினினறும அந்த வமிாததததை அது நழுகிய போது தேவர்கள் பானஞ்செயதாாகள். அதனால, அவாகளைத் திருபதி செய்விதது, அவராற பூசிககபபடடவராகி, அவர்களை விடடு அநதவிடததிலே தானே ஸவாமி அந்தாத தான மாயினா அபபோது, அககினியிட மிருநத ரோதஸால திருபதியடைந்த தேவாகள கர்பபததோடு கூடினவரானாாகள். மேல, சூதனைநோககி நாராயணா முதலிய தேவர்களுடைய உதரததில் நிறைந்துள்ள தேஜஸால் அவாகள எபபடி ஸுகததை யடைந்தாாகள? என்னசெயதாாகள? எபபடி அவாகளது கர்யபம் வெளிப்படடது? வெளிபபடடகாபபததால என்னநடந்தது? எனறு முனிவாகள் கேடடதறகு அவா சொல லுகின்றார். உதரஸ்தமானரோதஸால தஹிககபபடடதேவர்கள் பரமசிவனை நோககி மிகுநத வணககமும, நடுககமுங்கொண்டவராகி ஹேஸ்வாமிந! நாஙகள கர்ப்பததோடு கூடியிருககின்றோம. காபபம் வெளிபபடுவதானால், புருஷாளுககுண்டான காப்பததை யெபபடி வெளிப்படுத்தக கடவோம் ? நாஙசள யாவருமம தேவரது தேஜோ வசத்தால பயந்திருககின்றோம் என்று விண்ணப்பித்தபோது, நீவிர் நாணற்காடடினிடததாகியமடுவின் கரைநடுவில காப்பததை நிவிாத்திப்பீர்கள். நீஙகள் கர்ப்பத்தை நிவிாத்திக்குங காலத்தில, தானாய்வெளிப்படும். ஸந்தேகமிலலை. பின்னர் ஸௌககியததை யடைவீர்கள் என்று பகவான் சொலலியருளினார். அங

னமருளிய சமயவசனத்தைக்கேட்டு நாராயணனோடு கூடிய மஹான்களாகிய தேவர்கள் ஹிமாசலத்தின் வடபாரிசத்தில் சுபமாயுள்ள நாணற்காட்டில் பிரம்ஹாவை நடுவே கொண்டவர்களாகி யாவருமாகப் பிரஸவித்தார்கள். யாதொரு ஸர்வராகிய பரமேஶ்வரனது ரேதஸைப் பிரம்ஹாமுதலிய தேவர்கள் கிரகித்தார்களோ, அந்த ரேதஸால் அவர்கள் மூப்பு மரணமில்லாதவரானார்கள் என்று வெளிப்பட்டது.

இந்தவுண்மையால், சிவபெருமானிடத்தில் வீரியஸ்கலந்தோஷங் கூறிய வெறிமுண்டை வாசகம் அகௌரவத்தையேயடைந்தது. இதனால், பிருகு சபித்தானென்பதும், கௌதமர் சபித்தானென்பதும் பாழாயவிட்டது. மேற்கூறிய போந்த சுருதிபுராணவசனங்களால் ஸர்வரஜிதஸ்வாங்கங்களும் ஸ்ரீசிவபெருமானது ரேதஸ்ஸென்றுவெளிப்பட்டவுண்மை பற்றியன்றே அவ்வெம்பெருமானுக்குக் கனகபூஷணாதிக ளொழிந்து பஸ்மாஸ்தி சர்மாதிகள் தாயமாயின? அவர் நீங்கலான விஷ்ணுவாதிகளுக்கு அவை பீதாம்பராதிபூஷணோபயோகங்களாயின? எந்தவிதத்தாலும் சிவாபகர்ஷம் ஸம்பவியாமையால், அசசிவஸம்பந்தமாகிய சைவஸித்தாந்தத்தை (லிங்கமதம்) என்று இழவாடிய வேழை மதமேயன்றோ நாறிப்போயவிட்டது? லிக - என்னுந் தாது சித்திரித்தல்=படைத்தல் - காத்தல முதலியவைகளினாலே உலகத்தைச் சித்திரிப்பதாகிய சிவத்தினது பிரபாவம் என்னும் பொருளுண்டாகையால், அதற்கிடமாகிய சைவமுதலியனவும் விஷயமாகும். இவைகளேயன்றி, ருக்வேதத்தில், சிவஜயோதி என்னும் உபநிஷத்தில், "సత్యం పరంపరమంనిత్యం। ఓంసత్యాస్తృతం ఓంసత్యం। ఓంసత్యేసజాతం। సచ్చిదానందమస్థూలమరూపం। తదేకరూపం। భూంతోభవత్యాస్సనం। తద్దివలింగాకారంజగదాధారమిత్యేవంవేదః" எனவும், இரண்டாவது

என்னும்

வேதாந்திகளில் "యల్లింగాకారేసర్వోజాతోస్వేదవహ్నైః గోముఖాచ్చ్యుతం హరితవర్ణంపతంతి బిందవశ్చాత్సహస్రధారేణ సహస్రశీర్షాః పురుషః కామరూపోజాయత" என்னும் போந்த வாக்கியங்களால் ஆதியந்தமில்லாத நிச்சயப்பதார்த்தமான பரம் ஒன்றிருந்தது அதற்கின்னை அதுவன்றிவேறில்லை அது ஆதியந்தம் தயாகிதமாகிய பரவெளியான ஸத்யமென்றும், யாதொரு ஆதாரமு மில்லாத வஸ்துவினிடத்தில் ஆதாரந்தோன்றினது போலத் தைவாதீனஸ்பதமானதற்கிருப்பிடமான அநந்தஸத்தியத்தாலுண்டான ஸத்தியமே ஸ்தாணுரூபமென்றும், அந்தஸ்தாணுரூப ஆதியந்தத்தில் ஸத்தியம் வஸித்திருக்கிறதென்றும், அதுவே யோருருவென்றும், பூதங்களுக்கு மாதருத்ஸதானமானதாயும், லிங்காகாரமான ஸச்சிதானந்தமயமாயும், ஜகதாதாரபூதமாயுமிருக்கிறதென்றும், யாதொரு ஸச்சிதாநந்தமயமாகிய லிங்காகாரத்தினிடத்தில் வேர்வையினுலவுழ்ந்த நீர் பசசைநிறமாயக்கூடி ஸாத்விகமான கருணைப் பொழிவால் கோமுகத்தின்வழியாக ஆயிரம்பிந்துக்களாய் நழுகிவிழுந்ததால், அவை சேர்ந்து இசைவடிவான வொன்றுயிருந்ததென்றும், அதனுறன்னே, ஆயிரம்சிரஸுடன்காமரூபமான புருஷாகாரந்தோன்றிற்றென்றும், அது அப்புவினுல அநேகவாநாதிகளையுடைய ரூபங்களையுண்டாக்குமென்றும் வெளிப்பட்டது. அன்றியும், 'యల్లింగాద్వైతోస్సింధవస్పృష్టః' என்னும் வாக்கியத்தால் யாதொருலிங்காகாரத்தின் முன் ஸ்ரவித்த வேர்வைநீர் வற்றுமல் எப்போதும் நிரந்தரமானதாகி ஊற்றுயச்சுரந்து எழுகடலுமுண்டாயிற்றென்றும் பெறப்பட்டது. இவ்வுபநிஷத்தாத்தங்களால் பாஷண்டிகளாயுள்ளபோ லிங்கவடிவத்தை நிந்திப்பது வைதிகமோ, அவைதிகமோ வென்பதை விவேகிகளே யோசிக்கவேண்டியது லிங்கத்தை வேதம் எடுத்துப் பூஜார்ஹதவநிரூபணஞ் செய்கிறபடியே வேறு எதனையும் பிரதி பாதிக்காமையால், ஸாவ

வைதிகபூஜையதவமுடைய லிங்கம் யாவராலும் அங்கீகரிக்கத்தக்கதென்பது தீர்மானம். இஃது சிவபரஞ்சோதியை விளக்குமுண்மை நோக்கி இதனைச் சிவலிங்கம் என்றும், ஜோதிலிங்கமென்றும் உண்மை நூல்கள் கூறும். சிவனைக்காட்டு முண்மைவடிவ மதுவென்பதை எங்கள் ஆசாரியத் தலைவருமன்றோ (குறிகளும் மடையாளமுங் கோயிலு, நெறிகளும் மவர்நின்றதோர் நேர்மையும், அறியவாயிர மாரணமோதிலும், பொறியிலீர்மனமென்கொல்புகா தத்தே) என்னுந் திருவாக்கால் விளங்க வுணர்த்தினர்? சிவபெருமானது உண்மையைவிளக்குமடையாளங்கள் யாவுமே லிங்கமென்பதுபோதர ஸ்வாமியினது ஸந்நிதிவாயிலிற் போந்த கோபுரத்தைத் தூலலிங்கமென்றும், பலிபீடத்தைப் பத்திரலிங்கமென்றும் வைதிகநூல்களிற் கூறப்பட்டிருத்தலகண்டு நாணுது மூலட்டானமாகிய சிலாமயமான ரூபமொன்றையே லிங்கமென்று கொள்ளத்தக்கதென்று பிரமித்து அது சிவனுடைய பிரஜாபதி யென்று இழிவுரைத்துப் பேரிழவெடுப்பதேயன்றி அதைத் தங்கள் விஷ்ணுவினது யோனிக்குப் பொருத்தமாகக் கொள்ள வகையறியாத அவாமதமிருந்தவாறு அந்தோ கொடிது! கொடிது!! சிவாகமங்களில் எமபெருமானுக்கு அமைவுபெறக் கூறுந் திருமேனிகளென்பதனுள், ஐந்தாவதாகிய வுருவருவத் திருமேனியெனனும் ஸதாசிவ மூர்த்தமேயன்றோ சிவலிங்க வடிவமாயுள்ளது? முதலிற் போந்த சிவம், சத்தி, நாதம், பிந்து, என்னும் நான்கும் பரனது அருவத் திருமேனியும், கடையிற் போந்த மஹேசுவரன், உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன் என்னும் நான்கும் உருவத் திருமேனியு மென்பது ஸித்தமாகையால், உருவருவத் திருமேனி யென்னுஞ் சிவலிங்கப் பெருமானாகிய ஸதாசிவமூர்த்தியினது தன்மை வேதாதிகளிற்கண்டுதெளிக.

"ఈశానస్సర్వవిద్యానామీశ్వరస్సర్వభూతానాం। బ్రహ్మాధిపతిర్బ్రహ్మణోధి

எ ன ு ம

పశిర్బ్రిక్షే శివోమే అస్తుసదాశివోం" எனனும வேதமந்திரமே சானறெனவறிக. இநத மநதிரம சிவாலய பூஜாபபிரகரணத்தில படிககபபடடதனறி, తస్మిన్ సమర్చ్యే వర్ణయన్నరుద్ర మత్తేజనిమచారుచిత్రం । పదంయద్విష్ణోరుపమస్యధాయి తే నపాసిగుహ్యం నామగోనాం" எனனும ருக்ஸமஹிதாவசனத்தாலஸமஸ்ததேவாகளும சிவலிஙகாராதனததால தஙகளைஸ்வரியஙகளை அடைநதாாகளெனறும, லடசுமீஸமேதராகிய விஷணுவானவா சிவலிஙகபூஜைசெயதுபரமபததசைதயடைநதாரெனறுமபெறபபடடது சிவலிஙகாாசசனையாலவிஷணுமூாததி வைகுணடமெனனுமலோகாதிபதயமவகிததாரென்னுமவேதாாததததை உபபிரமஹணஙகளானுமவெளிபபடுததுவாம "రౌద్రంసమభ్యర్చ్య హిశిజ్గమాదౌశిలామయంచారుహరిస్తుభక్త్యా । సుదుర్లభం వైష్ణవమాద్యమగ్ర్యమవాప్తవానేష పరంపదంతత్"எனனும பிரமகைவாதத வசனததால இநத விஷணுவானவா ஆதியிலஸுநதரமாகவும, சிலாமயமாகவுமிருககினற சிவலிஙகததைப பூஜிதது ஸாவோதகாஷமாகிய பரமபததசைதயடைநதாரொனறுவெளிபபடடது. அனறியும"రౌద్రంలింగంమహావిష్ణుర్భక్త్యాశుద్ధంశిలామయం। చారుచిత్రం సమభ్యర్చ్య లబ్ధవాన్ పరమంపదం" எனனும பராசர புராண வசனததால விஷணுவானவா அனபினால சிவலிஙகததை அாசசிதது உனனதமாகிய பரமபத மெனனும லோகாதிபதயததை யடைநதாரொனறு வெளிபபட்டது. இவைகளே யனறி "దేవదేవస్య చిన్హాని అజస్యోవిష్ణురవ్యయః। సర్వరూపంభవంజ్ఞాత్వా లింగేర్చయతితంప్రభుం । తస్మిన్నభ్యధికాం ప్రీతిం కరోతి వృషభధ్వజః" எனனுந துரோணபர்வ வசனத்தால் தேவாகளுககுதெயவமாகியும, எணணககூடாமலிருககும ஆதமபாவமுளளவராகியும், குறைவில்லாதவராகியுமவிளஙகும் விஷ்ணுவானவா சிவனை ஸாவரூபியாய்தெரிநது மஹாபபிரபுவாகிய அவரை இலிஙகததினிடமாகப்பூஜிககினறாா. எந்தபபுருஷனானவன் ஸாவ

சொரூபியாயச சிவனையறிநதுபூஜிககிறுனே அவனிடத்தில பரமசிவன அதிகமாகியபிரீதியைசசெயகினறுனென்றுவெளிபபட்டது.மேல, "దక్షాదిత్యోబాహుస్తవచక్షుషు ర్యయో: దాత్యాధిక్యాయు ఇఖా లో" என்னும வசனததால வியாசரானவா அசுவததாமாவை நோககித கேளும அசுவததாமனே! கிருஷ்ணாஜுனாகளுக குளபபடியாலுல உறபததி - காமம - தபசு - யோககள கிடைததிருககினறனவோ, அபபடியே உமககுங்கிடைததிருககினறன அநதககிருஷணாசசுனாகள இலிங்கததினிடமாகச சிவாராதனம பணணுகினறாகள, நீர் விககிரகததினிடமாக ஆராதனமபணணுகினறீா என்று கூறினதாக வெளிபபட்டது இநதப பிரமாணபாஹுளயங்களால விஷ்ணுவானவா சிவலிஙகபூஜைசெயது ஸர்வஸிததிகளு மடைநதாரெனனு முணமை வெளியானதால, அதைசசிவனது பிரஜாபதி யெனறும, அதனுல, சைவமததகதை விஙகமதம எனறுங கூறிததிரியும ஸ்வபசாகளுடைய நாமதம எஙகே தலையெடுககுமெனபதை விவேகிகள யோசிகக வேண்டியது. விஷ்ணுவேயனறிப பிரமஹேநதிராதி ஸமஸததேவ முனிகணஙகளும சிவலிஙகததையே அாசிததுப பிழைததாகளெனனும பிரமாணஙகளைக கிரநதவிஸ்தரபீதியா லெழுதாமல இமமட்டிலுபரதியடைநதாம இதுகாறும விவகரித்துக காட்டிய வுண்மை நியாயஙகளால (லிஙகம்) எனபதனுடைய ஸவரூபமவெளிபபட்டமையால, ஒருசொலலுககுப பல பொருளக ளுண்டெனனுந தனமை கொணடு, அதை ஹேயபபொருளால ஸமாததிககமுயனறவமமுடிசசூழுதவிமதம நிரஸ்தமாயிறறு.லிஙகசரீரமெனவும, அஙகலிஙகமெனவும, ஷடலிஙகதாறபரியம எனவும, பூரம லிஙகம எனவுமவரும பிரயோகஙகளாலுமறிக.இனனும(அரி)எனனுஞசொலலுககுக்குரங்கு என்னும பொருளிருபபதுகொணடு வைஷணவமதத்

என னு ம

தை (அரிமதம) என று பிரஸதாபிததுக குரஙகுமதம என்று பொருளுரைபபது கூடுமோ? கூடுமெனனும படசததிலனறே (ஸிஙகமதம) எனபதும, அதறகு அவ ாகூறும பொருளும நிலைககும? தமமஸமயம எபபடி நிநதிதமாகாதோ, அபபடியே சைவமததிலுஙகொண டு குணப்படுவாராக

மேல, வேதஙகளிறசொனனபரளைப பிரஸிததஞ செயகிறேம எனறுதொடஙகி(காரணந்து த்யேயஃ)எனறசுரு தியையுதகரிததனா. இநதவசனததால காரணமானபொ ருளவிஷ்ணுவெனறு எஙகேவெளிபபடடது? இது(ப்ரஹ்ம விஷ்ணுருத்ராஃஸம்ப்ரஸூயந்தே। நகாரணங்காரணாம்த்யாதா த்யேயஸ்ஸர்வைச்வர்யஸம் பந்நச்சம்புஃ)எனறசுருதியில வியாபியமானதொனறை யால,இதிறபெறப்பபடடஶமபுசபதவாசயரோயனறே கா ரணவஸதுவாயினா?சைவபபிரதிபாதிதமாகியசுருதியை த்திருடிககொணடுதானே வேதததில விஷ்ணுபரதவம ஸமாததிககத தொடஙகுவது? மேல வசனததில விஷ் ணுவை (நகாரணம) எனறபதததால காரணவஸ்து வல லவெனறு நிஷேதிததிருத்தலால வேதததிற சொன்ன பரளைப பிரஸிததஞசெயகிறேம் எனறாளேயிடட அவ வெறிததாதா பிரதிஜ்ஞை அவலமாயிறறு விஷ்ணு மாததிரமேயனறி உருததிரனும (நகாரணம) எனறபத ததால நிஷேதிககபபடுதலால திரிமூாததிகளினும அதி கரமிதத துரியமூாததியே ஶமபுவாசகததால பரமபொ ருளெனறு சாதிததல வேதததின றுணிபாதல பெறப படடது. மேல சுருதியில பிரமன்,விஷ்ணு,உருததிரன, இந்திரன என்பவாகளையே பிரஸ்தாபிதது அகாரணாக ளென்று சாதிதத வுணமைப்படியே யனறே (தேவா கோவறியாத தேவதேவன செழுமபொழிலகள பயநதகாததழிக் குமறறை, மூவாசோலுயிாறமுாலவனமூாததி மூதாதைமாதா ளுமபாகததெநதை) என்று ஸ்ரீவாசகததினும் சாதிககப்

பட்டுத் துரியமூர்த்தி யிலக்கணமுங் கூறப்பட்டுள்ளது?
இதனால், சைவ ஸித்தாந்தத்தாற் றுணியப்படும் பரம
பொருளாயுள்ளவர் திரிமூர்த்திகளி லொருவரன்றென
வும், (శివమద్వైతం శాంతం చతుర్థం మన్యన్తే) என்று பிரதிபாதிக்
கப்பட்ட நாலாவது மூர்த்தியெனவும், அவரே பிரமஹ
விஷ்ணு ருத்ரேந்திராதி ஸமஸ்தமானவர்களுக்குங் கார
ணரெனவும் நிச்சயிக்கப்பட்டது.

இனிக் காரணவஸ்துவாவது தன்னை யொழிந்த
யாவருந் தன்னிடத்தி லுண்டாகித் தானொருவ ரிடத்தி
லுண்டாகா திருக்குந் தன்மை யுடையது என்று
இலக்கணங்கற்பித்து, அவ்வியல்பினமைந்த பரமபொரு
ள் நாராயண ரொருவரே யெனவும், அவரிடத்திற்று
ன் பிரமஹருத்ராதிகள் கற்பங்கடோறும் பிறந்து மடி
கின்றார்களெனவுங் குலவிக்கூறினர் இந்தப் பிரஸங்கத்
தைக் கேட்டபோது விவேகிகள் வாயாற்சிரிக்க மாட்
டார்கள் சிவபெருமானுடைய வாமாங்கத்தி லோர் கற்
பத்திலும், பிரமஹதேவருடைய குதத்தி லோர் கற்பத்
திலும் பிறந்திறந்தொழிந்த தன்றியும், யுகங்கடோறும்
மீன், ஆமை, பன்றி, நரசிங்கன்-வாமனன் - பரசுராமன்
ஏழைராமன்-பலராமன்-கிருஷ்ணன்-குதிரைமுகன் இத்
யாதிஜந்மங்களாகப்பிறந்துபிறந்து செத்தக்கதைகள் புரா
ணங்களிற் கேட்கப்படுகையால் தானொருவரிடத்திலுமு
ண்டானவரல்லரென்று நாராயணருக்குப்பரத்வங்கற்பித்
தது எங்கே நிலைக்கும்? பிரமஹ விஷ்ணுருத்ரேந்திராதி
கள் ஸ்ரீசிவபெருமானால் படைக்கப்பட்டார்க ளென்ப
தும், அவருள் விதிருத்ராதிகள் விஷ்ணுவினிடத்திலும்,
விஷ்ணுபிரமஹாதிகள் உருத்திரரிடத்திலும், விஷ்ணு
ருத்ராதிகள் பிரமஹாவினிடத்திலுங் கற்பாந்தரங்களில்
ஸ்ரீபரசிவாஜ்ஞையால் மாறிமாறிப்பிறந்து வருவார்க
ளென்பதும், அதனால் அன்னோர் ஜகஜ்ஜந்மாதி காரண

என்றும்

ர்களாகமாட்டார்களென்பதும், அம்மூவர்தம்முள்ளும் உருத்திரமூர்த்தி அதிகனென்பதும் வைதிக சிலர் யாவராலும் ஒப்புக்கொண்ட விஷயமென்பதைச் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில் செவ்வனே விளக்கியிருப்பதே போதுமாயினும், இன்னுங்கொஞ்சம் மீண்டும் யாம் பிரகாசப்படுத்துவாம். மூன்று மூர்த்திகளும் ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களுடையவர்களென்பது ஸித்தமாகையால் குணமூர்த்திகளைப் பரமென்றல்கூடாது (త్రైగుణ్యవిషయా వేదాః నిస్త్రైగుణ్యో భవార్జున)என்று கண்ணனே கீதையிற்கூறியிருக்கின்றாராகையாலுந் தெளிந்திடுக. திரிகுணரகிதமாயுள்ளதுபதிப்பொருளென்றவுண்மைக்குவிரோதமாகச் சுத்த ஸத்வம் என்று குலவிக் கூறுவது வைஷ்ணவமாபாகையால், அதனாபாஸத்தையும் விசாரித்துத் தெளிவிப்பாம். பிரம்ஹதேவனை ரஜோகுண முடையவனெனவும், ருத்ரமூர்த்தியைத் தமோகுணமுடையவனெனவும், விஷ்ணுமூர்த்தியை ஸாத்விககுணமுடையவனெனவும் பாஞ்சராத்திரிகளே கூறுவரன்றோ? இங்ஙனங்கூறிவிட்டு, மீண்டும் விஷ்ணுவை மாத்திரம் பிரித்து இவர் சுத்த ஸத்வமூர்த்தியென்று கூறுவதற்குரிய நியாயம் யாது? சுத்த ரஜஸ், சுத்த தமஸ் என்ற பிரயோகங்கள் பிரம்ஹருத்ரர்களிடத்தில் ஸமாத்திக்கப்பட்டாலன்றிச் சுத்த ஸத்வம் என்ற பிரயோகம் விஷ்ணுவினிடத்தில் ஸமாத்திப்பது கூடாது. சுத்த ரஜஸ்தமஸ்களே அன்னோர்க்குண்டாகட்டுமேயெனின், அவற்றோடு தானே சுத்த ஸத்வமும் இனமாகச்சேர்ந்து மாயாகுணங்களாகி நிஸ்த்ரைகுணயோவென்ற பிரயோகத்தா லெடுபட்டுப் போம். இல்லையேல், பிரம்ஹருத்ரர்களோடு இனமாக அசுத்த ஸத்வமூர்த்தியான வொருவிஷ்ணுவைக்கண்டுபிடித்துச் சாஸ்திரவிரோதமெய்தாதபடியொப்படைத்துவிட்டுத் தங்கள் சுத்த ஸத்வமூர்த்திக்குப் பரத்வம் நாட்டிக்கொ

ளடும். அப்போது இரண்டுவிஷ்ணுக்களுக்கு இடமு
ண்டாகிறபடியால், அவ்விருவரில் ஒருவருக்குவேலை சம
பாதித்துக் கொடுக்கவேண்டியகஷ்டமும் அவர்தலையில்
வந்து விடியும்? ஏனெனில், சுத்த ஸத்வமூர்த்தியாகத்
தாங்கள் ளொப்புக்கொண்ட விஷ்ணுவையே பரிபாலன
காத்தாவாக வங்கீகரித்தமையால், அசுத்த ஸத்வ மூர்
த்தியாக நேரும் விஷ்ணுவுக்கு ஓர் கதிவேண்டுமல்லவா?
அன்றியும், அசுத்தராஜஸதமஸுக்களையுடைய பிரமஹருத்
திரர்களையுங் கண்டுபிடித்து அசுத்த ஸத்வகுணவிசிஷ்
டராகிய விஷ்ணுவுக்குந் துணைகூட்டவேண்டும் எந்த
வித்த்திற் பார்த்தாலும் விஷ்ணுவுக்கு அவர் கற்பிக்கும்
மஹிமை தலைகாட்டாமையால், அவ்விருதிறவிஷ்ணுக்க
ளும் அகாரணக என்பதே வைதிகோத்தமர்கள்
துணிவென்றறியத்தக்கது. (शुद्धसत्त्व) என்றதன்றி
ஶுத்தஸத்வம்) என்று கீதையில் பிரயோகமில்லா
மையால், அவாந்தரமாகக் கற்பித்துக்கொண்டு தங்கள்
பாஞ்சராத்திரமாகிய அவைதிகத்தினடியாக வாதிப்
பது ஸாமஞ்சஸமாவதெங்ஙனம்? சுத்தஸத்வம் என்
றது சுத்தமூடம் என்பதுபோற் கொண்டாலோ வெ
னின், சுத்த தமஸு, சுத்தராஜஸு என்பவற்றோடினமாகி
(நிஸ்த்ரைகுண்யோ) என்றபாணத்தால் மீண்டும் அறு
பட்டுப்போம். விஷ்ணு மூர்த்திக்குச் சுத்தஸத்வமே
ஸித்தமானால், அவர் தாமஸ ராஜஸ தாமங்களுடைய
வராதல்கூடாதன்றோ? ரகுவீரனுக்கவந்தது ராஜஸமே
யன்றோ? அப்பொழுது ராவணனைக்கொன்றது தாம
ஸமேயன்றோ? கண்ணன் தான் ஆயுதமெடுப்பதில்லை
யென்று கூறிய பிரதிஜ்ஞையையுங் கடந்து சண்டையி
ல் ஆயுதந்தாங்கி விவகரித்ததுதானோ சுத்தஸத்வமாவ
து? பன்றி முதலிய ஜந்மங்கடாங்கி மல போஜனாதிகள்
செய்ததுதானோ சுத்தஸத்வம்? அவதாரங்களைவிட்டு

என்னும்
மூலவிஷ்ணுவினிடத்தில் யோசிக்கத்தக்கதென்னின், காரண மென்தனமைத்தோ காரியமு மத்தனமைத்து என்ற நியாய விருத்தமாக மூலவிஷ்ணுவாகிய காரணத்தினின்றும் அவதார விஷ்ணுக்களாகிய காரியங்கள் பேதித்தல் கூடாது. மூலவிஷ்ணுவுக்குக் கரியநிறம் சொல்லப்படுதலாலும், ஸாகரக்கிடக்கையும், பிருகு ஶாபவிஷத்தியுங் கேட்கப்படுகையாலும், அநேகம் ராக்ஷஸாகளோடு சண்டையின் மொத்துண்ட விவகாரங்கள் பிரஸ்தாபிக்க விட்டமுண்டாகையாலும் சுத்தஸத்வ மெய்துதல் கூடாது.

இப்படிப் பலபடியாலுந் திரஸ்கரிக்கப்படும் சுத்தஸத்வமென்பதொன்றை வீணவியாஜமாகக்கொண்டு சிவநிந்தையும், விஷ்ணுபரத்வமுஞ் சாதிக்கத் தலைப்படுதல் எங்ஙனந்தலையெடுக்கும்? மேல், நம்முடிசசூரமுதலியார (ஹரி:ஓம்) என்று பிரஸ்தாபித்து, ஹரிசபத்துக்கு "బ్రహ్మాణమింద్రంరుద్రంచ యమంవరుణమేవచ । నిగృహ్యహరతేయస్మా త్తస్మాద్ధరిరిహోచ్యతే" என்று தம்மவாகள் வியாக்யானஞ் செய்திருப்பதைக்காட்டிமகிழ்ந்தனரன்றோ? சுத்தஸத்வமூர்த்திக்கு ஸம்ஹாரம் விஷயமாவ தெங்ஙனம்? அது கேவலந்தமோகுணவிசிட்டமுடையதெனவன்றோவவர் கொள்கை? இந்தஸஹேதுக்களால்விஷ்ணுவைச்சுத்தஸத்வமூர்த்தியென்பதும், அவரே பரமகாரணரென்பதும் நிரஸ்தம் புராணங்களில் விஷ்ணுவுக்கு அந்தஸ்தமஸ்ஸும், பஹிஸ் ஸத்வமுங் கூறப்படுவதால், அவரிடத்தில் ஸாத்விக தாமஸ இருதயங்க ளிரண்டுமிருப்பது கூடுமென்று யாம் சாதித்துப்பேம். ருத்ரமூர்த்திக்கு அந்தஸ் ஸத்வமும், பஹிஸ் தமஸ்ஸுங் கேட்கப்படுகையால் அவரிடத்தும் ஸாத்விக தாமஸ இருதயங்களுண்டென்று சாதித்தல் கூடும். ராஜஸம் தாமஸத்திலந்தர்க்கதமாகையால் ராஜஸ வ்யாபாரமு மனன்றோகருண்டெ

ன்பது தானே போதரும். பிரம்ஹ தேவரோ வெனின், உள்ளும்வெளியும் ராஜஸமே யுடையவ ரென்கையால், அவருடைய தாமஸ ஸாத்விக வியாபாராதிக ளெங்கும் கேட்கப்படவில்லை. எங்காவது கதாசித்தாக வுண்டென்று பிரஸ்தாபமாகில், அது விஷ்ணுருத்திரர்களுடைய அந்தர்கத்த வியாபாரமென்றறியத்தக்கது. உருத்திரமூர்த்திக்கு ஸ்ரீபரமேசுவரனும், விஷ்ணுவுக்கு உருத்திரமூர்த்தியும், ஸ்ரீபரமேசுவரனும்; பிரம்ஹாவுக்கு விஷ்ணுவும், உருத்திர மூர்த்தியும், ஸ்ரீபரமேசுவரனும்; அந்தர்கத மூர்த்திகளாகையால் பிரம்ஹாவினிடம் யாம் ஸமர்த்தித்துஸாமஞ்சஸமே பெற்றது. விஷ்ணுவினிடத்துமிடம் வந்துழியெல்லாம் இந்நியாயமே ஸமர்த்திக்கத்தக்கது. இவற்றை யாமொப்புவதில்லை யெனின், நியாயஞ் சொல்லியன்றோ வொழிக்கவேண்டியது? அவர்விருத்தாந்தப்படியேஸம்ஹார கிருத்தியம் தாமஸமேயன்றோ? அதுகொண்டேயன்றோ ஸம்ஹார கர்த்தாவாகிய ருத்திரமூர்த்தியைத் தாமஸதெய்வமென்று அவர் நிரூபிப்பது? அவரோ தாமஸராகிறபோது அவரை ஸம்ஹரிக்கிற காரணத்தால் (ஹரி) என்றுபேர்பெற்றவரை என்னென்று அழைக்கவேண்டியது? (நெடுந்துயிலவஞ்சஞ்சோம்பு நீதிவழுபேருணர், கடுங்கோபம் பொய்ம்மறதி காமம், உடலம், கரியநிறங் கள்ளங் கலந்திருந்தலாலே, அரிதாமதகுணத்தனும்) என்ற தாமத விலக்கணமறியாது அவர் பேசுஞ் சிங்கார வார்த்தைகளை யெங்ஙனே யாமங்கீகரிப்போம்? (பொறைஞானமவாயமை பொறியடக்கன் மேன்மை, நிறைமோனம் வெண்மைநிறமே, பெறுஞ்சுத்த, சத்துவத்தின் மெய்ப்பொருளாயத் தானே சுயம்புதனுவை, சத்வகுணஞ்சங்கரனேகாண) என்ற ஸாத்விக விலக்கணத்தை என்றோ வரைந்து குணப்படுவது? (సత్త్వస్య ప్రవర్తకః। ఈశానస్సర్వవిద్యయః) என்றதேதயாதி சுருதிகளுமன்றோ ஸத்வமூர்த்தியை யினிது பிரகாசப்படுத்தியது? இந்த விளக்கத்தால் சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்

என்னும்

கென்று வைத்து அவர் பதுங்க விடம்பார்ப்பதும் பரி
கரிக்கப்பட்டது. முதனூற்கு எவ்வளவு விரோதியாகச்
சிவமகிமை சொல்லப்படுமோ அவ்வளவு விரோதியாக
வே யன்றோ வழிநூலினுஞ் சொல்லப்படும்? அப்படி
யே யன்றோ விஷ்ணுமகிமை முதலியவற்றையுங் கொ
ள்ளவேண்டும்? வேதம் முதனூல். புராணங்கள் வழிநூ
ல்கள் வழிநூல்களாகிய புராணங்களில் சிவமகிமையை
ப் பத்துப்புராணங்களும், விஷ்ணுமகிமையை மூன்றுபுரா
ணங்களுங் கூறும். பஹுரூப பிரமாணங்களால் சிவமகி
மையைக் கண்டு கலங்கி வயிறெரிந்து தங்கள் விஷ்ணு
வுக்கு நேர்ந்த அகௌரவத்தை யெண்ணி யிடிந்து சிவ
புராணங்களைத் தாமஸங்களென்று சொல்லித் திருப்தியடைந்துகொள்வது அவருக்குமரபாய முடிந்திருக்கின்ற
து. புராணங்களுக்கு மூலமாய நிற்கும் வேதங்களில் தாம
ஸியாயுஞ்சொல்ல வழியின்றித் தப்பர்த்தங்களால் சிவ
மகிமையைச் சிதைக்க வழி தேடுவர். எவ்வளவாகத்
தேடினும், புராணங்களைப் போலவே வேதங்களினும்
சிவமகிமை அதிகரித்த திருப்பதினால் நெஞ்சம் புண்
ணுகி நெட்டுயிர்த்துத் தட்டழிந்து தடுமாறியேமாயவர்.
அவர் சிவபுராணங்களைத் தாமஸங்களென்றபடியே யா
ம் விஷ்ணு புராணங்களைத் தாமஸங்களென்றுசொல்ல
மாட்டோமா? இன்ன விபரீதங்களுக்கிடஞ்செய்யுமவர்
துர்போதத்தை விவேகிகள் மதியார்! மதியார்!!

இது நிற்க, (ஹரி:ஓம்) என்று அவர்பிரஸ்தாபித்த
விடத்தில் ஹரி:-ஓம் என்னு மிரண்டு பதங்களு மொரு
சேர்ந்த ஸமஷ்டியே பிரணவமென்று கூறியவறியாமை
யையுங் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம். ஓம் என்பதே அகார
வுகார மகாரங்களின் ஸமஷ்டியாம் ஹரி: என்பது ஓம்
என்பதில் வேறுபட்டுத் தோன்றும். ஓம் என்பதற்கு
ஹரி: என்பதனுடைய ஸஹாயம் வேண்டுவதின்று.

ஹரி: என்பது ஓம் என்பதை ஸஹாயமாக வாச்ரயியாத
படசத்தில் சேர்த்த பிணமேயாய்விடும். ஓம் என்பது உயி
ரும், ஹரி: என்பது உடலுமாகையால் உயிர்த்துணைசே
ராதவழி உடலைப் பிணமென்றபடியே ஹரி: என்பது
ஒதுக்கத்தையே பெறும் ஓருயிர் பலவுடல்களிற் கல
ந்து அவற்றை யாட்டிவைப்பதுபோல ஹரி: என்னு
மொன்றையே யன்றி அநேகமாயுள்ள மந்திரங்களிலும்
புகுந்து அவைகளுக்குக் கௌரவத்தைப் புண்டுபண்ணு
மாற்றலுடையது ஓமென்றறியாதது அவரது மதிக்கு
றைவேயாம் இந்தரஹஸ்யத்தை யறியாமல் ஹரி: என்
பதற்கு வீண்கௌரவங் கற்பிக்கத் தலைப்பட்டது பா
ழாய் விட்டது. இப்படியே நாராயண மந்திரத்திலுங்
கலந்து அதை யாட்டிவைக்கும் பெருமை யுடையதா
கிய மந்திரராஜத்தின் மாட்சிமையைச் சிவஸநமாகக சீ
ரன்றி ஏனையோர் அறிவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! அன்றி
யும், விதிசிவாதிகளை ஹரிக்கிறபடியால் விஷ்ணுவுக்கு
ஹரி என்னும் பெயருண்டாயிற்றென்று அவர் கொக்கரி
புரைத்ததுங் குலந்தோட்ட செயவராம் மணவாளமாமு
னியோடு ஸ்ரீமத்-சிவாகரயோகிகள் வாதித்து அந்தவாமு
முனியை நெருப்புக்கிரையாக்கிவிட்ட ஸந்தாபபத்தில்
பிரஸ்தாபித்த வாக்கியங்கள் வருமாறு. (காக்கண்டேனு
ண்டான சாரவண்ணன் யானைபுமென, ருாக்குமறிவிலலோ யன
றலை நீா, யீங்கொண்டா, னென்னையன் கொள்ளாத சென்று
வாநீனையெனச, கெனபசாவாய மண்ணுண்டானென்ன.) எனவும்,
மணணைய மாவண்டான மாமலரோன ருனகெட்டோ, மெண்ணி
யேநீருண்டானீரது , ன, கண்ணனவன, ரு செட்டேவ யினனுமு
ள தததுவமுறறுஙகணடா,லைனெடுவாய வீணையிளைநத) என,
வும் போந்த வாக்கியங்களால் விஷ்ணுவினது ஸம்ஹா
ரம் வெளுத்து விட்டதாகையால், (విష్ణుం బ్రహ్మణాదగ్ధ్యం చ య
మమన్యాన్ సురానపి। యతో నిగ్రహ్య హంతీశే హరస్త్వుచ్యతే బుధైః) என்
கிற நாமநிர்வசனத்தால் ஸ்ரீசிவபெருமானுக்கே விஷ்ணு

என னும ம

பபிரமஹோநதிராதிகளை ஹரிககிறகாரணததால் ஹரன
என னுநதிவய நாமம உண்டாயிறறெனபது பகமரததா
ணியறைநதாறபோல நாடடப படடது. இவறறின
விரிவைச சிவாதிகயாதநாவளியில விஸதாரமா யெழுதி
யுளளோ மாணடுககணடுணாக.

இனி, அமமுடிசசூாககவிராயாளஜுா வேததகில
"ய॒த்³ரோ ந நா॒பி⁴ஸ்ஸ்ருʼஜதே ப்ர॒ஜா॒தே" எனகிற வசனததால ஊா
ணநாபியெனனுஞசிலநதிபபூசசியானது எவவளவு கால
ததில தன வாயிலிருநது நூலைசசிருடடிதது மறுபடி
யும அதைககிரகிககினறதோ, அவவளவுகாலததில விஷ
ணுவானவா இநதப பூமியையும, அதில மனுஷய பசு
படசிகளுககு ஆஹாராதிகளையும படைததாா அவா
தமமையொழிநத யாவராலும பூஜிககபபடடு ஸாததவிக
குணததை யுடையவரொனறு பரஸபரஞசொலலிககொ
ளளுந தனமையுடையவா. அவருடைய நாபீகமலததில
ராஜஸனன பிரமஹா பிறநதான அபபடியே, அநதப
பிரமஹாவின புருவஙகளின மததியில தாமஸனன சிவ
ன பிறநதான எனறு பெறபபடடதாகப பிரஸஙகித
தனா இவருடைய கலவிஹீனததையும, மூடத தனத
தையு மீணடிப பிரஸதாபிகக வெமககே நாணமாயிருக
கினறது. மேல வாககியததில, ஊாணநாபி யெனனும
பூசசியானது எபபடி நூலைசசிருடடிதது மீணடுங கிர
கிததுக கொளளுகிறதோ, அபபடிபபோலவெனறு பொ
ருள சொலலத தெரியாமல எவவளவு காலததில நூலை
யுணடு பணணிக கிரகிககிறதோ, அவவளவு காலததி
லெனறு காலவளவைப பிரஸதாபிதது விவகரிததனனை
அவருககுணடாகிய ஸாதகம யாதோ அறிகிலேம. பாஞ
சராததிரிகளுககுமுககியபபிரமாணமாகிய(தததவதரயம)
என னும நூலில, (ஒரு சிலநதிககுணடான ஸவபாவம ஸாவச
கதிககுககூடா தொழியாதிறே) எனறமூலததை வியாகயாதா

வானவர் (அல்பசக்திகமான சிலந்திக்கு ஸ்வரூபவிகாரமின்றிக்கே
யிருக்கச்செய்தே, ஸ்வசரீரவிசேஷணமுகத்தாலே தந்துஜாதமான
சாயஜாதத்துக்குத் தான் உபாதானமாம்படியுண்டான ஸ்வபாவம்
"பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே" என்று ஓதப்படுகிற ஸர்வசக்திக்குக்
கூடாதொழியாதிறே) என்று விளக்கி "யதோர்ணநாபி" என்ற
சுருதியையே யாண்டுதகரித்திருக்கின்றனர்.

அவ்வாத்த விசேஷத்தைக் கிரகிக்க வறியாத நம்
முடிச் சூரர் தாமுமொரு வைஷ்ணவராக வெளிப்பட்
டு விஷ்ணு பரத்வம் சாதிக்கப் புகுந்தது ஆச்சரியம்!
ஆச்சரியம்!! இச் சுருதியால் நிமித்தோபாதானங்க ளி
ரண்டும் ஒரு பொருளிடத்திலேதானே யுண்டென்ப
தை மூலக்காரரும், வியாக்கியாதாவுங் கிரகித்தா ரென்
றறியத்தக்கது. இதைவிட்டு விரைந்து ஸருஷ்டித்தத்
தருபமானமாக ஊர்ணநாபியை யெடுத்துக்கொண்டது
அவரது பாமரத்வமேயாம். அவ்வூர்ண நாபி ஸருஷ்
டிதானென்னே, அவ்வளவு விரைவுடையதா? ஸங்க
ல்பமாத்திரத்தானே யாகத்தக்க பரமனது ஸருஷ்டிக்கு
ஊர்ணநாபியினது ஸருஷ்டி ஸாதருஶ்யமுடையதன்றும்.
அந்தஶ்ருதியினது ஸதயார்த்தத்தை யினிப்பரியாலோ
சிப்பாம். ஊர்ணநாபியென்னுநாமமும், அதனது ரூபமு
ம் தத்விஶிஷ்டமாகிய சைதன்யமாகாது அவை யிர
ண்டுந் தனித்தனி அசேதனமும், சேதனமுமாகையால்.
ஊர்ணநாபியென்னு முருவத்தி னின்றும் வெளி வந்த
தந்து வானது அவ்வுருவமாகிய தேககாரியமேயன்றித்
தத் விலட்சணமாகிய சேதனகாரிய மன்று. காரண
மாகிய தேகத்தைப் போலவே காரியமாகிய நூலும் அ
சித்தா யிருப்பது பிரத்தியட்சமாகையால். இதனால்,
காரியமாகிய நூலுக்கு உபாதானம் ஊர்ண நாபி யென்
னும் பேரைத் தாங்கிய தேகமேயன்றித் தத்விசிஷ்ட
மாகிய சைதன்யமன்று. அந்தச் சைதன்யத்துக்கு

ஊர்ணநாபியென்னும பெயா யாணடும் நிலையாது அஂ
தொரு சைதனயத்தையே (டூலாகிப பூடாயப பழு
வாய மாமாகிப - பலவிருகமாகிப பறவையாயப பாமபாக)
என்ற ஆசாரிய ருரையின்படிப பலபடியாலுங கனமா
நுகுணமா யுபசாிககக கூடுமாகையால. இநத நியாய
ததால் தநது வாகிய காரியததுககு உபாதானம சை
தனயமனறென வெளிபபடடமையால, அதனை நிமி
ததமெனறு கொளவதே மேலோா நுணிபாகும ஶ்ரு
சுருதியால பானது ஸ்ருஷ்டிககு உபமான ஸாதரு
ஙமகூறபபட்டதனறி அது உபாதானகாரணம,அலலது
நிமிததகாரணம எனற சேதயாதி பிரஸஙகததுக கவகா
சமேகிடையாது இஙஙனமாக,ததவதாயககாருப, அந
த நூலுககு வியாகயாதாவுஙகூடி ஊாணநாபி யுபமான
ததைதக கடைபபிடிததுத தஙகள பாநதாமனுககு அவ
விரண்டு காரணஙகளையுங கூறவநததும தடுமாறிபபோ
யவிடடது. அனறியும, (இவா, தானே ஜகததாய பரிணமிக
கையாலே, உபாதானமுமா யிருககுப) எனற மூலததானும்
ஒறுவுண்மை குலைநதுவிடும? (கடபடாதி - ஞசகுக குலாலகு
விநதாதிகள நிமிததமாய, மருததநதவாதிகள உபாதானமாய, தண
டசகரவேமாதிகள ஸஹகாரியாயிருககும. இஙஙனனறிககே, ஜகத
ரூபகாரய உறபததியில ஈஶ்வரனே நிமித காரணமுமா யிருககும.)
என்ற வியாகயானத்தில குலாலன - மிருதது - தணட
சகராதிகளை யஙகிகரிதது, அனறிககே யென வேறொன
றைததொடுதது விரோதிததனா குலாலனே நிமித்த
காரணமாயிருககக கணடாலொழிய ஈஸ்வரனே நிமித்த
காரணமுமாயிருககும எனறு கூறுதலகூடாது. இரண
டையுஙகூறியதால மயஙகவைதத லெனனுங குறறமவந
து ஸமபவியாநிறகும. மூனறு காரணஙகளுககும ஸவ
ரூப லட்சணங காடடவேணடிக குலால னிதயாதிகளை
யும, அவறறின ஸமபநதததைக காடடவேணடி ஊாண
நாபியையும வேதமெடுததிசைத்தவிதமறியாமல அவை

திக்தவமுண்டாகப் பரிணாமவாதங்கூறும் பாஞ்சராத்தி ரஸித்தாந்தம் பாழாய்விட்டது

“சித் அசித்துக்கள் இரண்டும் அப்ருதக்ஸித்த விசேஷமாய்க் கொண்டு தான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே அந்தர்ப்பூதமாம்படி யிருக்கையாலே” (ஞானேஜகத்தாய பரிணமிக்கையாலே என்கிறார்) மூலக்காரர் என்று வியாக்யாதா ஸமாதத்தித் திருக்கிறார் சித்தசித்துக்களிரண்டுந் தன்னிலந்தர்ப்பூதமாவது கொண்டு அவற்றின் கதியை ஏன் தன்னிடமிசைத்தல் வேண்டும்? அவை தானாகாமலும், தான் அவையாகாமலு மிருப்பது விதத்தமானால். ஒரு பெண்ணினுடைய காப்பத்திற் கருவளர்ந்து அவளிடத்திலேதானே யழியு மதுகொண்டு எங்ஙனேவந்தக்காப்பிணியே வளர்ந்தழிந்தாளென்று சொல்லா நிற்பது? இன்ன பலவுபமான த்தால் வைஷ்ணவபரிணாமவாதம் வசைகொண்டேயன் றோ மாய்ந்துவிட்டது? தங்கள் பரிணாமவாதத்தைக்காக்கி ப்பான்றொடங்கியே குலாலனித்யாதிகளை யிலேசானே கொண்டு மறுத்து, ஊர்ணநாபியை யுறுதியாகக் கடைப் பிடித்தனர் இதுவும் பரிணாம வாதத்தனைத் நிலைக்கப் பண் ணாது. ஸாக்ஷாத் பால் தயிராவதே பரிணாமத்தின் பண் பாம். ஸாக்ஷாத் பிரமம் பிர[illegible]மாவதே இதற்கொ த்த முடிவாம். ஊர்ணநாபி யு[illegible]தை மேல்யா மெடுத்து அலசிக்காட்டிய நியாயங்களைக் கொண்டு, இவ் வுபமானோபமேயங்க ளிரண்டு மெம்மட்டில் ஸாத கமாமென்பதை விவேகிகளே யோசிக்க வேண்டியது. ஊர்ண நாபி யுபமானம் பரனிடத்தில் பரிகாரஹ மாத்தி ரத்தானே மாயை காரியப்பட் டொடுங்கு மென்பதை யே நிறுத்தும்! நிறுத்தும்!! இன்னும் விரிக்கிற் பெரு கும். ஆயின், (இருநிலனாய்த்தீயாகி) என்று ஆளுடையரசு களும். (தானொருவனுமே பலவாகி நின்றவாதோ ரேகமாட மோ) என்று ஆளுடையவடிகளும், இப்படியே ஏனை

என னு ம
யவாசாரியர்களுங்கூறியவாறென்னையெனின், (சுட டுமுறு பபும) என்ற சிவஞானபோததநாற் கண்டுதெளிக. அன றியும, (விததுணடாம) என்றவாககியமும் பிரமததி னின று மூலகங் காரியபபட்ட தெனபதனுணமையை நிறுத தும். இவறறின றெளிபொருளகளைத் திராவிட மஹா பாஷ்யததாற பரககககாணலாம.

மேல, நமமுடிச சூாமுதலியாா பிரபாவததை பின்னுஙகொஞசம விசாரிபபாம விஷ்ணுவானவா தம மையொழிநத யாவராலும பூசிககபபடுகிறுா என்றனர். "శివస్యపూజ్యతేలింగం సర్వైర్దేవాసురైర్నృభిః । శివేన పూజితః శ్రీవాసుదేవస్తు ప్రభావిణః" என்கிற வாமனபுராணவசனததால சிவபெரு மான சமஸத தேவாஸுர மனுஷ்யாகளாலும் பூசிககப படுகிறுர். சிவனால பூசிககபபட்டவன யாவன் பிரதிவா திகள சொலலட்டும என்று வெளிபபட்டது. பாரதம. "యస్యబ్రహ్మాచవిష్ణుశ్చ త్వంచశక్రస్సహామరైః । అర్చయధ్వంసదాలింగం తస్మాచ్ఛ్రేష్ఠతరోహిసః" என்கிற அநுசாஸநிக பாவவசனததா ல் பிரமனும், விஷ்ணுவும், ஏனையதேவாகளும சிவலிங் கபபெருமானைப் பூசிககினறவாகளாலை சிரேஷடா கள யாவர் என்று வெளிபபட்டது. "తతోస్యపశ్యద్వైతత్ర [illegible] స్తువన్తమీశంబహుభిర్వచోభిశ్శంఖాసిచక్రార్పితచక్రహస్తం" என்கிற துரோணபாவ வசனததால ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடைய தவததைச சநதோஷிததுப பரம சிவம் அநுககிரஹாாததமாக வெளிப்பட்டகாலையில் அ வரது இடதுபாகததில சஙகசகரதரனுய அனேகதிவ்ய ஸ்தோததிரஙகளால துதிசெயது கொண்டிருநத விஷ் ணுவை ஸ்ரீ கிருஷ்ணா பாாத்தனா என்று பெறபபட்ட து. இநதபபிரமாணஙகளைப பரியாலோசிககையில விஷ் ணுவானவா யாவராலும பூசிககபபடுகிறுர் என்பதனு டைய கௌரவம் எஙகேயிலைககுமு? அரசன யாவராலும வணஙகததகக பாததததையுடையவன் எனகையில, அவ

ணிற்கீழிட்ட வைசிய சூத்திராதிகளிடத்தன்றி மேலிட்ட பிராம்ஹணாள, பெரியவாள, ஆசாரியனிவாகளிடததிற்கூறுதலமையாமை போலவேயன்றோ கொளளவேணடியிருககினறது? பிரமஹாதிகளால விஷ்ணுபகவான பூசிககபபடுவதிலலென்னதடையுளது? சிவன தேவாககளில பிராமஹணருமு, ஸாவதேவதாஸவாமியு மாகையால க்ஷததிரியருமு, ஸேவகருமாகிய விஷ்ணுவைப பூசிததல வைதிகமாகாது சாநதோகய ஶ்ருதியில, "త్వందేవేషు బ్రాహ్మణోస్యహంమనుష్యేషుబ్రాహ్మణః। వై బ్రాహ్మణంఉపధావతి। ఉప ధావామీతి। క్షుద్రై క్షత్రియోబ్రహ్మవైశ్యఇతి" எனனும வசனததால ஸ்ரீ ருதராமூாததி பிராமஹணரெனவும, விஷ்ணு பகவான க்ஷததிரியனெனவும, பிரமஹதேவா வைசியனெனவும வெளிபபடடமையால க்ஷததிரியராகிய விஷ்ணுவைப பிராமஹணராகிய சிவபெருமான பூசிததானெனறு சொலவது யுகதமோ, அலலது அயுகதமோ வெனபதை விவேகிகளே யோசிககவேணடியது மேலுதகரிததுக காடடிய பாரதவசனஙகளால கணணனாகிய அவதார மூாததியும, பரவாசுதேவராகிய வைகுணட மூாததியு மொரோகாலததில ஸ்ரீ சிவபெருமானைப பூசிததாாகளெனபதுவெளிபபட்டமையால,தமமையொழிநத யாவராலும விஷ்ணுவானவா பூஜிக்கபபடுகிறாரெனறு பெருமைபேசவநத வபெரியாளவசனம பேதிககபபட்டொழிநதது. இவவுணமைகளை யொராஞொருகாலததுங் கணடுங்கேடடு மிராதவராகையால,தமதுபிரபநததிஞோமூலையில சிவனைநோககித தவஙகிடநது கிருஷ்ணா பிளளைவரஙகேடடது பிசகெனறு கதறியமுதனா. பாரதததைக கிழிததெறிநது அபபிரமாண மெனறு கழிததுவிடடாலொழிய அபபஞசமாவசனம பிரயோஜனததை யடையாது விஷ்ணுவை ஸாதவீகபபிரமஹம எனறு கொணடாடிய பாஞசராததிரிகள அவதி

என்னும

யைமேலிட்டத்திற் கண்டித்திருப்பதே போதுமாகையால்
(ஸாத்வீககுணத்தையுடையவர்) என்று விஷ்ணுமூர்த்தியை
ரண்டுபிரஸ்தாபித்த நம்முடிச்சூரரை அதிகமாய்லட்
டமனமில்லை

இனி, அவருடைய நாபீகமலத்தில் ராஜஸனான
பிரம்ஹா பிறந்தான். அவன் புருவமத்தியில் தாமஸ
னான சிவன் பிறந்தான் என்று பிரஸங்கித்ததைக் கொ
ஞ்சம் யோசிப்போம். திரிமூர்த்திகளுடைய குணவிலட்
சணங்களை முதலிலேதானே பிரகாசப்படுத்திவிட்டோ
மாகையால் சிவனைத் தாமசனென்றதற்காக வீண்டு
யாம் சண்டைபிடிக்கவரவில்லை. சிவன் பிரம்ஹாவினி
டத்திற் பிறந்தானென்பதை மட்டுமே பரிகரித்திடுவோம்.
பிரம்ஹாவினிடத்தின் மாத்திரமேயன்றி விஷ்ணுவினி
டத்திலும் சிவன்பிறந்தானென்று வைஷ்ணவர்கள்கூறு
வதுண்டாகையால், அதனுண்மையையே யீண்டுப்பிர
காசப்படுத்துவோம். விஷ்ணுவானவர் தசரதனுக்கும்,
வசுதேவனுக்கும், ஜமதக்னிக்கும், அத்திரிக்கும் பிள்
ளைகளாகப் பிறந்து கொண்டு அன்றோ விஷ்ணுவைக்
காட்டிலும் உத்கர்ஷராயிடினரோ சிவனைக்காட்டி
லும் உத்கர்ஷராகவவரைப்பிள்ளைகளாகப்பெற்றுக்கொ
ண்ட பிரம்ஹ விஷ்ணுக்கள் எண்ணப்படுவர்? அன்னோ
ரது தவத்துக்கீடாக ராமகிருஷ்ணாதிகள்வந்துதித்தபடி
யே பிரம்ஹ விஷ்ணுவாதிகளுடைய க்ஷேமார்த்தத்தின்
பொருட்டே அன்னோரிடமாவிர்ப்பவித்த ஸ்ரீருத்ரமூர்
த்திக்கு அபகர்ஷமுண்டாகாதென வறிக தட்சனுக்
கும், பர்வதராஜனுக்கும், மலையத்வஜனுக்கும் மருமகனா
னது கொண்டு ஸ்ரீபரசிவமூர்த்திக்கு அபகர்ஷமுண்டா
யிடினரோ ஸ்ரீருத்ரமூர்த்திக்குப் பிரம்ஹாதிகளிடமா
விர்ப்பவித்ததினா லபகர்ஷமுண்டாகும்? திரிமூர்த்திக
ளும் பிறப்பிக்கப்பட்டவர்களென்று சுருதி ஸித்தமாக.

மேலே யாம தெளிவிததோ மாகையால, அனறொ
ருவருங காரணாகளாகமாடடா ரெனபது கொணடு
அவாக ளொருவரிடததி லொருவா பிறநதாாக ளென
பது ஒருவருககுந தோஷமாகாதென வறிக. இமமூவ
ாையும அகாரணாகளெனவும, பரம காரணாாயுளள
வா ஸ்ரீசிவபெருமா னெனவும வேதததின முழககங கே
டகபபடுகையால "అహం చ భవతో వక్త్రే త్వల్లాటే ఘోరరూప
ధృక్। శూలపాణిర్భవిష్యామి క్రోధజస్తవ పుత్రకః" எனனும பாரத
வசனததால நான உமது முகததிலே நினறும ஒராெ
ருகறபததின முடிவில பயஙகரமான ரூபதாரியாகவும,
சூலபாணியாகவும உமமுடைய கோபததிலே நினறு
முணடாகிற புததிரனாகப போகிறேனெனறு ஸ்ரீருதர
பகவான சொனனதாகப பெறபபடடது. "తతః పాంశ్వే
వృషాంకస్య బ్రహ్మచారిత్వమాస్థితః । ...స్తపసా శ్రేష్ఠో బలవాన్నీలలో
హితః" எனனும வசனததால விருஷபாரூடராகிய சிவ
னுடைய பாரிசததில பிரமஹசாரியா யிருநது கொண
டிருபபவரும, தவததினாலே ஸ்ரேஷடரும, பதமாக்ஷ
ரெனபவருமாகிய வொருவா பலவானும, நீலலோஹி
தருமாவா எனறு வெளிபபடடது. "నరనారాయణౌ బ్రహ్మా
ధర్మస్థాణుశ్చ పంచమః। ఉపాసతే యం త్రిపదం సహస్రయుగపర్యయే" என
னும வசனததால நரநாராயணாகள, பிரமஹா, இயமன,
ஸ்தாணுருதரா ஆகிய ஐவரும ஆயிரயுகபரியநதமாகப ப
ரமசிவனை யுபாஸிததுககொணடிருககிறாாகளெனறு அ
மைவுபெறறது. அனறியும, "విష్ణుస్తే పూర్వతః పాతు రుద్రో రక్షతు
దక్షిణాం। బ్రహ్మా చ పశ్చిమం పాయా స్కందో రక్షత్వథోత్తరం। ఉపరిష్టాత్తథా సూ
ర్యః పాత్వధశ్చాపి వాసుకిః। పాయాశ్చ త్వాగ్నదోవన్న శిష్టాః కాష్ఠాః సమీర
ణః। స్వస్తిం వరోతు భగవాన్ పినాకీ వృషభధ్వజ । గావో రక్షంతు సర్వత్ర భూ
మిం పాతు సదాశివ" என்னும வசனததால உனககுக கிழககுத
திககில விஷணுவிருநதுகாகக உனககுத தெனறிசையி
ல உருததிரனிருநதுகாகக உனககுமேறறிசையிற பிரம

என்னும

னிருந்துகாக்க உனக்குவடதிசையில ஸகந்தரிருந்து கா
க்க. உனக்கு மேறபிரதேசத்தில சூரியனிருந்து காக்க
உனக்குக கிழபபிரதேசத்தில வாசுகியிருந்து காக்க
இன்னும, குழந்தாய கிருஷ்ணு! ஏனையதிசைகளில வா
யுவிருந்து காக்க. பினாகபாணியும, வருஷபத்வஜருமா
ன பகவானனவாக்ஷேமத்தைச செயதருளக. பசுக்களா
னவை யெங்குமுனனைக காத்திடுக. சதாசிவனும, பூமி
யுமுனனைக காத்திடுக என்று வெளிபபட்டது. இந்தப
பிரமாணபாஹுள்யங்களால குணருத்ரரும, துரியருத்
ரரும வெளிபபடுகிறமையால பிரமஹாவினிடத்தில
சிவனபிறந்தாரென்று அபபேதைகதறியது அவலத்தை
யடைந்தது. துரியமூர்த்திககுப பிரமஹதேவரிட முற
பத்தியிலலா விடினும குணருத்ரருககுக கேட்கபபடு
கையால, திரிமூர்த்திகளில உருத்திரர் தாழநதவராமெ
னின், அதுவுஙகூடாது உருத்திரர் அநதஸஸ்தவமு
டையவரென மேல நிலைபெறுவித்தமையாலும, விஷ
ணுவுககு அநதஸ்தமமெனபது ஸித்தமாகையாலும,
அந்த விஷணுவு மோாகறபத்திற பிரமன குத்ததிற பிற
ந்தாராகையாலும, விஷணுவாகிய பெணணைப புணா
ந்து உருத்திரர் பிரமனுகிய பிளளையைப பெறறாாகை
யாலும, பிரமனிடம உருத்திரர் பிறந்தாரெனபது கொ
ணடு அவருககொருதாழ்வு முணடாகாதெனவறிக. குண
மூாத்திகள மூவரும சிவாஜஞையால தனித்தனி ஸருஷ்
டிஸதிதிஸமஹாரஙகளை முறையே தாஙகி நடத்துகினற
வர்களாயினும, அந்தககிருத்தியஙகளில ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி
களைப பிரம்ஹ விஷ்ணுக்க ளிருவரும ஸதாசெயதுகொ
ணடிருபபவாகளும, ஸமஹாரத்தை உருத்திரமூர்த்தி
பிரளயாநதத்திற செயபவருமாக முடிதலால உருத்திர
மூர்த்திககுச சிவத்தியானம, சிவயோக மிகயாதிக
ளிற் காலஙகடத்தி வருதலே நைஜதாமமாகமுடிந்தது.
பிரம்ஹ விஷ்ணுககளுககுச சிவத்தியானுதிகளி லிடை

யீடுபடுதற்கான வவகாச முணடாகாமையால் விவகார
மே அதிகரிததுச சிவபிரஸாததததை யடையும விஷய
ததில உருததிரரை நோககப பிநதினவரோயாயினர்.
அகனியை ஸமபநதிதத அயம அகனிமயமானதுபோல
வேயனறோ துரியமூாத்தியை ஸமபநதிததகாரணத
தால அவருககுரிய ருதரநாமததையும, அவருடைய
ரூபததையுமே ஸமஹாரகாததாவாயுளளவா தாஙகிப
புகழுபெறறனா? ஒருபது எனபதை ஸமீபமாகபபெற்ற
தொகை ஒனபது எனவும், நூறு என்பதை ஸமீபமா
கப பெறற தொகை தொணணூறு எனவும, ஆயிரம
என்பதை ஸமீபமாகப பெறற தொகை தொளாயிரம
எனவும வழஙகபபடுதலுமனறோ ருதரநாமவாசகததை
யுடைய துரியமூாததியினது ஸாநநித்யவிசேஷததால்
அந்த ருத்ரநாமததை யடைநத ஸமஹாரகாததாவின
து மஹிமையை நிறுததுமோ? மேல உதகரித்த வசனஙக
ளில "పద్మాక్షస్తపసాఽధికః" என்ற விசேஷததானும உரு
த்திரா பிரமஹ விஷ்ணுககளைக காட்டிலுந தவமிருநதி
யாற சிறபபெயதி யுளளாரெனபது நிலையுதலபெறும்.
குணருதரருககு நைஜமாகபபோநத சிவஸாரூபயததை
விஷ்ணுவுககு அவா காருசியிற றவஙகிடநதபோது கா
லாநதரததில ஸ்ரீஜ்ஞானஸமபநதப பிளளையாா பிரஸா
திததமை ஸநறகுமாரஸமஹிதையிற கேடகபபடுகை
யாலும அனனோரது தாரதமயஙகளினிது போதரும்.

இனிபபிரமஹாவினது தியான ஸ்தானத்தில உ
ருததிரபகவான பிறநதாரெனபதைப பேயுகதியென்று
வைதது, கீதையில கணணன "మన్నాభిపంకజాజ్జాతో పద్మయోనిః
పితామహః। తల్లలాటోద్భవో రుద్ర స్తస్మాజ్జ్యేష్ఠతమో నః" என்று கூறி
னதாகப பிரஸதாபிததனா. இநதவசனம பகவத்கீதை
யிற கிடையாது. அவாநதர கலபித மெனறறியததக்

என்றும

கது. மேலிடத்தில், நான உமது முகத்திலே நின்றும
ஓராறொருகற்பத்தில உதிக்கப்போகிறேனென்று பிரம
ஹாவைப்பார்த்து உருத்திரர்கூறிய வசனத்தைக்காட
டியிருக்கின்றேமாகையால பிரமனது நெற்றியிற பிறப்ப
தன முன்னரோ உருத்திரரது பிரஸதாபமுணடெனபதை
அறியவேணடியது. பிரமஹாவினிடம உருத்திரன பிறந
தானெனபதை ஏகாதச ருத்திராகளென்று சைவாகள
ஸமாதானஞ் சொனனாக ளெனவும அமமுடிசசூா மு
ணடம வருவித்துரைத்தது. இபபடி யெந்தச சைவ
நூலில, அலலது எநத ஸித்தாநதி யெழுதிய பிரபநதத
திலிருககக கணடனா? ஏகாதச ருதராகளும, சதருதர
ரும, ஸஹஸ்ரருதரரும ஆகிய யாவரும பிரமஹவிஷ்ணு
ருதரோநதிராதிகள பரமசிவனாலுணடாககபபடடபடியே
ஸ்ரீசிவபெருமானாற படைககபபடடவாகளே யொழிய
வேறிலலை. ஏகாதசருதராகளும பிரமஹ விஷ்ணுககளு
ககு உயாநதவாகளெனறே அறியததககது. சிவரூபத
தை அடைநதவாகளாகையால, இனனோா ஸமஹாரரு
த்திரருககு மாததிரமே தாழநதவராவா. இவாகள பிரம
ஹாதிக ளிடததில பிறநதாாக ளெனபது பிரமஹ விஷ்
ணுவாதிகளுடைய அவதார ஜனமஙகளைபபோலக கற
பபேதஙகளிலே லெனறே கொளளததககது. இனனும
விரிககிற பெருகும.

இன்னும் பிரணடொரு அபத்த வசனஙகளால அம
முடிசசூர் முதலியார பிரஸஙகித்ததையும பரிஷ்கார
ப்படுததுவாம சதபத பிரமாணம என்று பிரஸ்தாபி
த்து "అభూత్యాఇఃం ప్రతిష్ఠేత్యారభ్యాభూతానాంచ ప్రజాపతి" என
கிறவசனத்தால பிரமனிடமஉருத்திரன பிறநதழுதான.
பிரமன் மகனே ஏனழுகிறு யெனறனன. நான் பாவி
யா யிருக்கிறேன் எனக்கு நலல நாமஙகொடுமெனற
னன். அபபோது பிரமன தனமகனுககுப பவன-சாவன-

உககிரன - பீமன என்பனவாதி நாமங்களை யிட்டான் என்று குலவிக்கூறினா பாவததைப போககததகக பரிசுதத முடைமை அந்நாமங்களுககு முன்னரோ அவ றறை யுரிமையாக வுடைய தெயவததினேறறதாலே யே யுண்டாயினமை பெறபபடலா லததெயவநதானை ரோ திரிமூாதியுததீனரான ஸ்ரீபரமேசுரனென்று வே தங்களிற பிரதிபாதயமாயுளளது? அநநாமங்கள பரம சிவனுககேயனறி விணடுமுதலிஞோககு வேதததிற கே டசபபடாமையானும, நாராயணன-தாமோதரன இத யாதிநாமங்களைப பாவததைபபோககும பரிசுததமுடை யனவாகப பிரமன றெரிநதெடுககாமையானும பிரமனி டம உருததிரன பிறநத சிாபபாடினைததெளவெளிப படடது. ஆதிதய புராணம, "త్వామేవపుత్రమిచ్ఛామి త్వాంయా మిసస్పృశేంసుతం । త్వన్మాయామోహితస్సర్వో నవేత్తి త్వాంపరంశివం" என்கிறவசனததாலஹேபரமசிவா! தேவரீா எனககுபபு ததிரராக வரககடவீா என்று பிராாததிததது, உமமுடை யமாயையால மோகிதனுகிய யான உமமைப பரமசிவ னென்று தெரிநதுககொளளாம லிருககிறேன என்று பிரமன விணணபபிததுக கொணடனன என்று பெறப படடது அதறகு, 'అహమంశేనభవతా పుత్ర స్తవపితామహః" என கிறவசனததால உனககு நான எனது அமிசததால புத திரனுகிறேன என்று பரமசிவன சொனனதாக வெளிப படடது. அன்றியும, "తపస్తతాపపరమం నకించిత్ప్రత్యపద్యత। గ తేబహుతిథే కాలే స్వయంభూః క్రోధమూర్ఛిత । ప్రాణాత్మకస్సముద్భూతో లలాటేబ్రహ్మణోహరః" என்னும ஸகாநத வசனததால பிரம ஹதேவன அநேககாலந தவஞசெயதும, அவனுடைய தவம பலியாமையால சோபததால மூாசசிததான அப போது பிராணுதமராகிய ஹரன என்னும உருததிரமூா ததி அவனுடையலலாடததிலாவிாபபவிததனாா என்றும, "లలాటం చింతయేద్బ్రహ్మా తపస్యుగ్రేవ్యవస్థితః। తల్లలాటాదభూచ్ఛంభుః స్వ

என்னும்

ఊర్ధ్వపత్న్యసూషితం'' என்னும் வசனத்தால் மகத்தான தவத்
தை யுடையவர்கள் முகத்திற்கு மேற்புறமாயிருக்கிற
லலாட ஸ்தானத்தில் பிரமஹத்தைத் தியானிப்பார்கள்.
அப்படிப்பட்ட தன்மையிற் சிறந்த பிரமனது நெற்றியி
னின்றும் ஸ்ருஷ்டியின் பொருட்டாக உருத்திரா ஆ
விர்ப்பவித்தனா என்றும் வெளிப்பட்டது. இந்தப் பிர
மாணங்களைப் பரியாலோசிக்கையில் பிரமனிடம் பிறந்த
உருத்திரன் குணருத்ரனே யென்வும், அவனும் பிரம
னுக்கு அநுக்கிரஹார்த்தமே ஆவிர்ப்பவித்தா னென்
வும், அவனுக்கும், துரிய சிவனுக்கும் நாமரூப வொற்
றுமைகளாற் பேதங்காணுமையால் அவனையே சிவனு
க்கொண்டு சிலவிடங்களில் வேதாதிகள் கூறுமென்
வும், பிரமஹவிஷ்ணுவாதிகளும் அவனை யாச்சிரயிப்ப
துகொண்டே அவனை யதிஷ்டித்து விளங்கும் ஸ்ரீபரமே
சுவரப்பிரஸாதத்தையடைவதுண்டாகையால், அந்தக்கு
ணருத்ரோபாஸதிக்கு அதிகமாகப் பிரமஹ நாராயணா
களுபாஸ்தியை வைதிகோத்தமர்கள் கொள்ளமாட்டார்
களென்வும் அறியத்தக்கது.

இம்மட்டேயன்றி, "సప్రజాపతిరేకఃపుష్కరపర్ణే సమభవ
త్। లలాటాత్క్రోధజో రుద్రః" என்கிற வசனமும், "అథపురుషో
హవై నారాయణోఽకామయత। ప్రజాస్సృజయేతి అసృజత్ । నారాయణా
ద్బ్రహ్మా జాయతే। నారాయణాద్రుద్రో జాయతే" என்கிறவசனமும்,
"అథపురుషో హవై నారాయణోస్స్వయం కామమనసాధ్యాయీత్" என்
கிறவசனமும், "ఏకో హవై నారాయణ ఆసీన్న బ్రహ్మా నేశానః" என்
கிறவசனமுந் தமக்குள்ள பிரமாணங்களாகக் காட்டிப்
பெரியஎருமை போ பெற்றதுபோல வீண்டம்பத்தா
விருமாப்பெய்தினா. இந்த வசனங்களால் பிரமனிடத்
தில் உருத்திரன் பிறந்தான். நாராயணனிடத்தில் உரு
த்திரன் பிறந்தானென்னும் வெறுங்கோஷமேயன்றி வே

றுபொருளுணடானதிலலை இபபடி இனனுமெததனை வசனஙகளைக கறபிததெழுதினாலும, அலலது வேதத் திலிருநதே யெடுததுக காட்டினாலும பிரமஹ விஷணு ருதரேநதிரரகளைச் சிவபெருமா னுணடுபணணினானெ று பிரதிபாதிககுஞ சுருதியைப பேதிககுநதனமை யுண டாகாது. ஈணடுபபோநத (ஏகோஹவைநாயண ஆஸீத) என ற வசனததால பிரமன, ஈசானன எனபவாகடகு அபா வமுணடாகி நாராயண ரொருவருககே ஸதபாவமுண் டாகிறதேயெனின, "యదాతమస్తన్న దివానరాత్రిర్నసన్నచాసచ్ఛివ ఏవ కేవలః" எனற சுருதியால ஸதஸலலக்ஷணமறறபபி ரபஞச சூனயகாலததில (శివఏవకేవలః) எனறு சிவ னொருவனுககே ஸதபாவந தெரிவிததது (ఏవకారత్వారా) இதர விவசசேதந தெரிவிததமையால "సదేవసోమ్యేదమగ్ర ఆసీత్" எனறபடியே ஸதஸதாதமகமாகிய பிராககு தாபபிராகருத ஸதூலஸூக்ஷமஸருஷடிகளுககு முனன ர சிவபெருமா னொருவரே யிருநதாரெனறு வெளிபபட டுப பரமகாரணதவம அவருககே சாதிககப படடது. இதனால, நாராயணருககு ஸதபாவஙகூறியவசனம கு ணருததிரனையும, பிரமஹனையும அபேடசிதத கலப பேத வாகயமெனறே அறியததககது இது "హిరణ్యగర్భస్సమవర్తతాగ్రే" எனற ஹைரணயகாபப மதானுஸார வச னததோடொபபக கறபிததிடுதலால துரியமூாததி பார மயததை அசைககாது! அசைககாது!' அனறியும, ஸ்ரீ சிவபெருமான ஸூக்ஷமபூத ஸருஷடியை நிரமிததபிற கு திரிமூாததி ஸாககததில நாராயணனை யுணடுபண ணின வநநதரமே ருததிரனை யுணடுபணணினாராகையா லும (నబ్రహ్మేశానః) எனற பிரயோகததால யாம துககிக கவிடமிலலை "యఃకారణాన్యఖిలాని" எனறும, "కారణంతు ధ్యేయః" எனறும போநத சுருதிகளால பிரபஞசாதி ஸகல பதாாததஙகளுககுங காரணபூதன சிவனெனறு

என்னும

தியானிக்கவேண்டியது என்று வெளிப்பட்டமையாலு
ம, "ప్రహ్మే వయోయత్రృతనేకుపాలా । యత్రార్ణుపపత్వమువంపూమా
యా" என்ற பாகவதவசனத்தால பிரமஹாதிகள யா
தொரு பரமசிவனால் ஸதயலோகாதிபதயமுதலிய அதி
காரஙகளை யடைந்திருககினறூாகளோ, அநதச சிவனே
மாயாமயமான ஸர்வபபிரபஞசதநுககுங காரணபூதன்
என்று பெறப்பட்டமையாலுமே சிவனது பரமகாரண
தவம் ஸமாத்திககபபட்டது. ஸ்ரீசிவபெருமானால ஸூ
க்ஷமஸ்ருஷ்டியும, விஷ்ணுவாதி மூாததிததிரய ஸ்ருஷ்
டியும் வைதிகோததமாகள தெளிநதுணாபபதனால "ఏక
యేవరుద్రో నద్వితీయాయతస్థే నబ్రహ్మనవిష్ణుర్నసూర్యోనాగ్నిచంద్రతా
రకాః" என்ற சுருதி பரியாலோசனேயால ஸாவகாரண
ராயுள்ளவா ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்று சாதிசக யாம
பின்னிடேம்! பினனிடேம!! "ఏకయేవరుద్రోనద్వితీయాయ
తస్థే" என்பதும, "ఏకమేవాద్వితీయంబ్రహ్మ" எனபதுமாகிய
சுருதிகளிரணடிலும நகவீதிய-அதவீதிய பதஙகளால
இரண்டாவது வஸதுவுக கிடமுணடாகச செயயாதது
போல "ఏకోహవైనారాయణఆసీత్" என்ற சுருதியில அமை
யாமையால,பிரமஹூபத ருதரபதஙகளைபபோல நாராய
ணபதம் பரியாயபதமாகாமல ஜகதகாரண விஷயததில
தளளுண்டுபோயிறறென வறிக.

வேதவேதாநத பாரஙக சிலாகளாகிய பிரஹ நிஷ்
டாகள யாவரும ஸ்ரீசிவபெருமானே பரமாதமைத சித
கனபபொருளென்று நிசசயிததுச சிவாநுபவஸமபநநா
களாகி யிருமாநதுலவும வைதிகமரபறியாமல் தங்களுக
கே வேதமுண்டெனவும, சைவஸிததாநதிகளுககுச சி
வாகமஙகளேயன்றி வேதஙகிடையாதெனவும, அசசிவா
கமஙகள் வேதபாஹ்யமெனவும உபதேசிததுப பாமர
ஜநஙகளை யெலலாம பிரமிபபிதது வெள்ளைமண்யோனி

புண்டராதிகளைத்தாங்கி அஹங்கரித்து வாழும் பாஷண்டஸ்ரேஷ்டர்களது பெருவஞ்சத்துக்குள்ளாகி ஸாதுக்கள் மயங்காவண்ணம் வேதவேதோபப்ரம்ஹணங்களால் ஜகஜ்ஜந்மாதி காரணவஸ்துவென்று பிரதிபாத்யராயுள்ளவர் ஸ்ரீசிவபெருமானே யென்பதை யின்னுங் கொஞ்சம் பிரகாசப்படுத்துவாம். வைதிகோத்தமர்கள் சிவாநுபவம் அல்லது பிரம்ஹாநுபவம், சிவஜ்ஞானம் அல்லது பிரம்ஹஜ்ஞானம் இத்யாதிகளை யடைவதொழிந்து விஷ்ணு அநுபவம் அல்லது நாராயணநுபவம், விஷ்ணுஜ்ஞானம் அல்லது நாராயணஜ்ஞானம் இத்யாதிகளைக்கொண்டுவாழ்வதுண்டோ? பிரம்ஹநிஷ்டை அல்லது சிவநிஷ்டை, பிரம்ஹஸாக்ஷாத்காரம் அல்லது சிவஸாக்ஷாத்காரம் என்பனவுமன்றோ வைதிகமரபை நிலைப்பிக்கின்றது? இன்னபலஸம்பந்தங்களால் பிரம்ஹ சிவபதங்க ளிரண்டுமே பரியாயங்களாகி வேதமுழுவதிலும் பிரதிபாதிக்கப் படுமெனவறிந்து ஆநந்திப்பர் மேலோர். (வேதமப்சு வதனபால மெய்யாகமம்) என்ற வசனப்படி ஸூத்ரமும், பாஷ்யமுமாகப் பசுபதியாற்செய்யப்பட்ட வேத சிவாகமங்களிலொன்று கிராஹ்யமும், மற்றொன்று அக்ராஹ்யமுமாவது கூடாது. "వయంతు వేదశివాగమయోర్భేదం। నపశ్యామః వేదోపి శివాగమః" என்ற ஸ்ரீபாஷ்யகாராவசனத்தாலு மது விளங்கும். வேதத்திற் கூறியபடியே சிவோத்கர்ஷம், சிவலிங்கபூஜை, பஸ்மதாரணம் இத்யாதிகள் சிவாகமங்களிலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. வெள்ளைமண் யோனி புண்டரம், தப்தமுத்ராங்கநம், சாளக்கிராம பூஜை இத்யாதிகள் பாஞ்சராத்திரத்திலன்றி வேதத்திற் கூறப் படாமையால், இவ்வஸம்பிரதாயஸித்தர்களைப் பாஷண்டிகளென்றே வேறு எங்ஙனே யாம் கூறுவது? இவர்களுக்கும் வேதத்துக்கும் வெகுதூர மிருக்கின்றதை மறைக்கவே யன்றோ வை

என்னும

திகமொன்பதும போதாமல பரமவைதிகமொன்று தங
களுக்குத தாங்களே பட்டாபிஷேகஞ்செயதுகொண்டு
திரிகினறனா? பரம - அவைதிகம என்றுபிரிதது மேலா
னஅவைதிகம என்று அவாமததைதபபிரகாசபபடுதது
வதேயனறோமாபு? விசிஷ்டியாகள தஙகளமதநூலே வேத
மனனபது போதாமல ஸததியவேதம என்று மகிழவது
போலவேயனறோ பாஞ்சராததிரிகள தஙகள ஹீனமத
ததைககொண்டாடுகினறனா? ஸததியவேதமும, பரம
வைதிகமுமொனறுய முடிநததால ஸததியவேதாதிகாரி
களுக்குஎவவளவு ஆதிகயமுண்டோ, அவவளவு ஆதிக
யம பரமவைதிகாகளுக்கும வேதவேதாநதஙகளி லுண
டெனபதில யாம ஆடசேபிககவிலலை. இநத ஸதயாபிப
பிராயஙகளையறியாத பாஷண்டியொருவன (இருசமயவி
ளககம)என்னுந தாதசசுவடியில ஆரணவலலி, ஆகமவ
லலியென்று வாதிகளைப பிரஸ்தாபிதது ஆரணஸமபநத
ம விஷ்ணுபரமும,ஆகமஸமபநதம சிவபரமுமாகக கூறி
யிருககினறனன. அதனையுஙகண்டிததுப பாஷண்டவல
லியென்று விஷ்ணுபரமும,ஞானவலலியென்று சிவபர
முமாக வாதிகளை நேமிதது யாம, (இருசமயவிளககத
தெளிவு) எனனொருநூல செயதிருககினறனம. அதுவும
விரைவிலவெளிவரும இபபடிப பலவஸநதாபபஙக ளப
பாஞ்சராததிரபபுலலாகளாலுண்டாவது ஸஹஜமாகை
யால, அவறறுனமயஙகி ஸாதுககள தியஙகாவண்ணம
(தீமையாமபுறசசமயஙகளொழிநதிடுகினறனும.) எனறபிரமாண
ததை யநுஸரிததுப பரமத நிராகரணஞ் செயதுவரும
புண்ணியததை யாம கைவிடாது பறறியொழுகுவதும
பினனிடேம! பினனிடேம!!

இமமட்டோயன்றி, வேததததைககண்ட ஐயங
கார் என்று ஊளொரமமொருவனைப பிரஸ்தாபிதது,அவ
ன்சொன்ன பாட்டாசு (மெய்புரிந்த சேதனசாச ...திரஞ்சி

தநதன - சிவனபிரம னிநதிரனுயசசெயகை - உவநது - திருபபாடக
மருவுஞ்செஙகணமாறனமாா - பிருபபாடகவுரையாலே) என
வோா தெநதினபபாடடையும, (இடடமானவ்ருசகினிலெட
டெனவோாதும, அடடகநதனி[illegible]லழுததாமததியாயததல, திடடமாநத
சமபபெயாசோவருககததில, ம[illegible]லாமலாமாசரிபிணமனையாலே)
என்ற தேதயாதி வீண பாடடுகளையும எழுதித தஙகள
பிராடடி வைபவததையுங கொஞசம பிரகாசப படுததி
னா ஷை நூலையையஙகாா சேதனாகளுககுப பிராடடி
அநுகாஹஞ செயகினறனளெனபதன முனனாபபிராட
டியைத தமது தெனகலைஷிததாநததததில எவவாறுரைக
கபபடடிருபப தென வறியாத தெனனே? பிராடடியும
சேதனவாககததிறபடிககபபடடவளாதலின அவள வேறு
சேதனாக கருளுந தனமையுணடாகாது குருடனுக
குக குருடன வழி காடடுதல கூடாவாறுபோல சிவா
ராதனததால விஷணுவடைநத ஐஸவாயஙகளில ஒன
ருக வெணணபபடுந தஙகள பிராடடியை அவவுககநிர
மாகப பிரஸதாபிதது மகிழவது எஙஙனஞ செரிககு[illegible]?
(கொளளேனபுரநதரனமாலயனவாழவுகுடிகெடினும) எனவும,
(மாலயனுமிநதிரனுமவாழவதாயமானுமவாநு - சாலமா[illegible]நத
துத தலையசைபபா) எனவும, (தூ[illegible] [illegible]ருமபசி[illegible] [illegible]
[illegible]கினமையாகககுஞசரமும, படஙகொளபாயும பூ[illegible] [illegible]ருவாய
மதனைபபரமேடடி) எனவும் போநத பிரமாணஙகளுககு
முனனா தஙகள ஐயஙகாா பாட்டு எஙஙனேமணககும?
அனறியும, இருசமயவிளககத தெளிவில (பா[illegible]டவ
லவி[illegible]ணின பயனிலசொற கேடடனீஙகாச, [illegible]டமேனிலையுககு
மெஙகோன சிவனையே சொறறநீரமை, மூடமேவியதாற தாரணியா
முறறுமாயநதொளிருமவேதத, தேடலாகொணறைததாராமெனன
பது மெணணிலாயோ) எனவும, (நாடியவிருககிலெடடா நலின
திடம[illegible]டகததற, கூடியவேழாமததியா யததிற[illegible]திதபபதா, நீடு
வாசகததிலெஙகோன சிவனருட சததீரமம, பிறிதிலசாத
றாய பிதததுரைடேசினேயே) எனவும போநதவறறைக
கணடுநாணுக இனனபல சமபிரப பிரமாணஙகளால

என னு ம

முடிச்சூர்க கவி துளளியது அடங்கிபபோய் விட்டது மேல, (நானமுகனைநாராயணனபடைததான நானமுகனுந,தானமுகமாயசசங்கரனைத தானபடைததான) என்ற சோமபேறிப பாடடொனறையும, (கல்லிருநதானறநதை கமலததோனக கமலத, தில்லிருநதானறநதையரஙகேசன) என்ற நுளையன பாடடொனறையும, (பரநதசெயவமும பலவுலகமும படைத தனறுடனே விழுஙகி) என்ற அசைவன பாடடொனறையும பெருஙகளிபபோடு நீடடிககாடடினா. (நானமுகனுநதானமுகமாயச சஙகரனை நனமையுடன, தானபடைத்தானென னுநதரமிலாய. நானமுகவன, றனகுசசதிலவாசத விணடு தானே முகததுதிதத, சஙகரனினமேலாவானசாறறு) எனவும, (விணடு வாநதாயபால வெளியானுசச முகனா, கணடரனையுளளேகருதிய தால, பணடையரன, றுனறிலுனனனே றெழிலருள மாமுகததி, லேனறுகொளளாய வேதததிலினறு) எனவும, (நீரினகணமணடோனறு நீரமைபோன மாமலரோன, காவணனன பாலவநத காரணஙகாண, சிரமைநத,மணணினெருபபுதிககு மாணடணடேலனறேமுக, கணணனயன பாலவருநீ காண)எனவும், (பிரமனுருததிரனும பேதாயமாலோனும, ஒரனுலுணடாகசபபடடாரென, றுரமாகச,சொலலுமதாவசிவை சோதயாயெனறெனின,புலுனையாரகொளவாரிபபோது) எனவுமபோநத சிவததவவெண்பாவைத தரிசிததவாகள மேல காடடிய சோமபேறிப பாட்டை யெஙஙனே மதிபபாாகள? பிநதிய நுளையன பாட்டில் (கலலிருநதானறநதை கமலததோன) எனபதறகு அவன்கொண்ட பொருள குணமனறு. கல - எனபது மலையென்றுகொண்டுகைலாஸமாகிய திருமலையி லிருபபவர் சிவனுகையால, அவா பிரமனது நெறறியிற் பிறநதானென்பதை நாடடவே அவ்வாறு கூறினன், கல- என்பது பொதுவானே மலையை விளககினுஞ் சிறபபுவகையால திருக கைலாயததை விளககாது. ஸ்ரீ கயிலாயம கல்வடிவமன்றி ரஜிதமாயுள்ள தன்மையால. இதனுல், (கலலிருநதானறநதை) என்றதற்கு இரணி

யன் பொருட்டுத் தம்பமாகிய கலவிலிருந்து பிறந்த நரசிங்கனுக்குத் தந்தையென்று பிரமனைக் கொள்ளுத லே யமைவுடைத்து நரசிங்கனையழைத்த நாராயணன் பிரமனுடைய குத்ததிலவந்தவனுகையால அது பொருந்தும். (நானுமறியேன அவனுமபொயசொலலான) என்ற பழமொழிப்படியே நுளையன பாட்டிலுமன்றே உண்மை நுழைந்துகொண்டது? இந்நுளையனபாடிய (ஜானகியைக் கொண்டதுமோர சாபத்தாலமமானே) என்னும் பாட்டிலுமன்றோ உண்மையை நிலைபெறுவித்தது? சாபத்தால என்பதற்கு ஜநகனிடத்தில வில்லைவளைத்த வியாஜத்தால என்று அவன் பொருளகிடப்பக் கூறினும், பிருகுசாபத் தால சீதையைமணந்து, அவளைக் காட்டிற் பறிகொடுத்துப பலதுன்பத்தழுந்திய ராமன் வருந்தினுனென்னு முண்மையே யாண்டுத்தொனிக்கின்றது இந்த விநோதப் பிரஸங்கத்தால, ஷை வெண்பாவைக் (ஸ்ரீரு சானறநதை கமலத்தோனகமலத - திலிருந்தானறந்தையெனக் கீசனென றே - சொல்லி - நிதமபரவுமவேதா - மஙகனெனமெருகெ - சிடம பரமே சென்றவனைசசோ.) என்று திருந்தக்கூறுவது அமையும். மூன்றுவது காட்டிய அசைவன்பாட்டில உருத்திரனையாவது, அவரினமேலிட்ட துரிய சிவனையாவது பிரஸ்தாபியாமையால முடிச்சூாமுதலிக்கு ஒருஸாதகத்தையு முண்டுபண்ணவில்லை இந்தப்பாட்டின கருத்தும ஷை சிவதத்வவெண்பாவாற சிதைந்துவிட்டமையா லிதை யிங்கு அதிகமாகப் பிரஸதாபிக்க மனமில்லை இந்த வுண்மை விசாரத்தால அபபையதாதாகாட்டிய பாட்டுக்களும வசனங்களும, வேதவிருத்தமும நியாய விருத்தமும ஸமபிரதாய விருத்தமுமாக முடிந்தமையால ஸ்ரீபரமசிவ பாரமயத்தை யினிதுவிளக்கும ஸ்ருதயந்தரங்களிதுவரையிலுதகரித்தவைபோக இன்னுந் தெளிவுபெறக்காட்டிப்பிரகாசப்படுத்துவாம். மஹோபநிஷத்தில, "యోదేవానాంప్రథమంపురస్తాద్విశ్వాధిఓరుద్రోమహర్షిః। హి

எனனும

రణ్యగర్భం పశ్యత జాయమానగ్ం స నో దేవశ్శుభయా స్మృత్యా సంయునక్తు యస్మాత్పరం నాపరమస్తి కించిత్। యో వై దేవానాం ప్రభవశ్చోద్భవశ్చ విశ్వాధికో రుద్రో మహర్షిః। హిరణ్యగర్భం జనయామాస పూర్వం" எனனும வாக்கியததால அநத ஸாமபமூாததியானவா ஸமஸததேவதைகளுககும, பிரளயோறபததிகளுககுங காரணமாயிருககினறாா. எநத ஸாமபசிவனானவா முதலிற பிரமனாவைப பிறபபிததனரோ, அவரைககாடடிலும பராபரமாயுளள பொருள வேறொனறுங கிடையாது எனறு பெறபபடடது. சிவஸஙகலபோபநிஷததில, "అండం హిరణ్మయం మధ్యే సముద్రం బభూవ। అండాద్విష్ణుర్బ్రహ్మా జాతవేదాశ్చ తన్మే మనశ్శివసంకల్పమస్తు" எனனும வசனததில இரணமயமானஅணடமானது ஸமுததிரமததியில முதலிறபிறநதது. அதனபினனா அணடஙகளிலிருநது பிரமன, விஷ்ணு, அககினியெனபவாகள பிறநதாாகள எனறு சொலலபபடுகினறது அநதககாரணததால, அணடததுககுக காரணபூதன சிவன எனறு வெளியாகினறது. ருககவேததில, "సోమః పవతే జనితా మతీనాం జనితా దివః। జనితా పృథివ్యా జనితాగ్నేర్జనితా సూర్యస్య జనితేన్ద్రస్య జనితోత విష్ణోః" எனனும வசனததால உமாநாதராயுளள சிவபெருமான அகனிதேவன, வாயு, சொாககம, பூமி, சூரியன, சநதிரன, விஷ்ணு முதலியவாகளைப பிறபபிததருளினா எனறு வெளியாகினறது. அனறியும, "విష్ణురుద్ధారస్య విద్వాన్ జాతో బృహన్నభిపాతి తృతీయం" எனனுஞ சுருதியால விஷ்ணுவானவா உருததிரனைபபாாககிலுங குறைநதவா. விதவாஞகவும, பெரியவராகவும மூனறுலோகததையும ரகூஷிககினறவா எனறு பெறபபடடது. மநதிரோபநிஷததில, "శృణ్వంతు విశ్వే అమృతస్య పుత్రా। ఆ యే ధామాని దివ్యాని తస్థుః" எனனும வாககியததால அமருதஸ்வரூபராகிய பரமசிவனுககுப புததிராகளாயுளள தேவாகளே கேளுஙகள எனறு வெளிபபடடது அனறியும், "యా తే ముప్రపితుర్మరుతాం సుమ్నమేతు। యువాదిత్యస్య

నాఋద్ర ఏషాంసర్వేషాంపితుస్తస్మాంస్సృణామి” என்னுஞ் சுருதியால் உருத்திரபகவான் தேவர்களுக்கெல்லாந் தந்தையார். அப்படிப்பட்ட தந்தை யாவர்க்கு நமஸ்காரஞ்செய்கிறேன் என்று பெறப்பட்டது.

இந்தவசனங்களைப் பரியாலோசிக்கில், ஸ்ரீசிவபெருமானே ஸர்வதேவதாஸ்வாமியென்றும், ஸர்வதேவதைகளுக்குங் காரணனென்றும், உற்பத்திலயஹேதுபூதனென்றும், அண்டத்துக்குக் காரணபூதனென்றும், பிரமஹவிஷ்ணுக்களை அண்டங்களினின்று முண்டுபண்ணினவனென்றும், அக்னி-வாயு-ஆகாசம்-பூமி-சூரியன்-சந்திரன் இவர்களைப் பிறப்பித்ததுபோலவே விஷ்ணுவையும் பிறப்பித்தவனென்றும், விஷ்ணுவைக் காட்டிலுமளவிறந்த மடங்கதிகனென்றும், தேவர்களையெல்லாம் பிள்ளைகளாகப் பெற்றெடுத்த பிதாவாயிருப்பவனென்றும், ஸர்வலோக பிதாவாயுள்ளவராகையால் யாவராலும் நமஸ்காரஞ்செய்யத்தக்கவனென்றும் பரிஷ்காரமாக ஏற்படுகின்றது. இத்தனை ஸ்ருதிகளுக்குமவிரோதமாகச் சிவனைப் பிரமஹாவினுடைய பிள்ளையென்றும், விஷ்ணுவினுடைய பேரனென்றும் பூர்வோத்தரஸம்பந்தத்தையறியாமல் பாஞ்சராத்திரிகள் கத்துவதை யெந்தவிதவான்கள் ஒப்புவார்கள்? ஷெ சுருதிப்பிரமாணங்களை அநுரித்துச் சிலபிரஸ்நங்கள் செய்கிறோம்.

௧.—ஸர்வதேவதாஸ்வாமியும், காரணருமாகிய சிவனுக்கு அந்தத்தேவர்களில் ஒருவனாகிய பிரமன் ஸ்வாமியுங் காரணனுமாவதெங்ஙனம்?

௨.—அப்படியே, அந்தத்தேவர்களில் ஒருவனாகிய நாராயணன் ஸ்வாமியுங் காரணனுமாவதெங்ஙனம்?

௩.—ஸர்வதேவர்களுடைய உற்பத்தி லயங்களுக்குக் காரணராகிய சிவனுக்கு, அந்தத்தேவரினத்திற் சே

என்னும்

ர்ந்தவர்களாகிய விஷ்ணுப் பிரமஹாக்களை உற்பத்திலய காரணமென்று கூறுதலெங்ஙனம்?

௪ — அண்டத்தை யுண்டுபண்ணினவராகிய சிவனுக்கு அதினின்று முண்டுபண்ணப்பட்ட பிரமவிஷ்ணுக்களை ஜனகர்களாகக்கூறுத லெங்ஙனம்?

௫.— சிவனைக்காட்டிலுங் குறைந்தவராகிய விஷ்ணுவை அச்சிவனுக்கு ஜநகராகவும், பரமாகவுங் கூறுத லெங்ஙனம்?

௬.— விஷ்ணுவைப் பிறப்பித்தவராகிய சிவன் அந்த விஷ்ணுவினிடம் பிறந்தாரென்ப தெங்ஙனம்?

௭.— விஷ்ணுவைப்பிறப்பித்த சிவனுக்கு அந்தவிஷ்ணுவையே காரணமென்கையில், அந்தவிஷ்ணுவோ டுகூடப் பிறப்பிக்கப் பட்டவர்களாகிய அக்னி, சூரியன், சந்திரன் முதலியோரும் சிவனுக்குக் காரணராதல் ஏன் கூடாது?

௮.— ஸர்வதேவர்களையும்பிள்ளைகளாசப்பெற்றெடுத்த பிதாவாகிய சிவனுக்கு அந்தப்பிள்ளைகளிற் சேர்ந்த பிரமவிஷ்ணுக்களிடத்தில் உற்பத்திகூறுவ தெங்ஙனம்?

௯.— ஸர்வராலும் நமஸ்காரத்தை யடைந்தவராகிய சிவனுக்கு அந்தநமஸ்காரங்களைச் செய்கின்ற பிரம்ஹ விஷ்ணுக்களிடம் உற்பத்திலயங்கள் கூறுவ தெங்ஙனம்?

இவைகளேயன்றி வேறு பிரஸ்நங்களுஞ் சிலசெய்கிறோம். சிவாதித்யரத்நாவளி, சிவபாரம்யப் பிரதரிஷி இதயாதிகிரந்தங்களில் இந்தநூலில் எழுதாத சில ஸ்ருதிகளை யுதாஹரித்திருக்கின்றோமாகையாலும், இதிலும் உபக்கிரமபாகத்தில் வேறு சிலஸ்ருதிகளைக் காட்

டியிருக்கின்றோமாகையாலும அவைகளே பின்வரும பிரஸ்நஙகளுககு ஆதாரவென்றறிக.

க0.—தமோமாத்திரர்வசேஷமாகிப் பகல இரவு என்னும வயவஸ்தைகளின்றி இருநதகாலததில ஒருவனேயாக விருந்த சிவனே, அசசிவனுலியறறபபடட ஸூக்ஷமஸ்ருஷடி யநநதரம உண்டுபணணபபடட நாராயணனே படைததானெனப தெஙஙனம?

கக.—அகாரணாகளென்றும, உணடுபண்ணபபடடவாகளென்றும பிரதிபாதிககபபடுந திரிமூர்ததிகளிற சேரநத விஷ்ணுபபிரமஹாககளே அஙஙனமுணடுபணணினவராகிய சிவனுககுக காரணர்களாகக கூறுவதெஙஙனம?

க௨—காரணனென்றும, தேயனென்றும பிரதிபாதிககபபடுஞ சிவனுககு அகாரணாகளென்று கூறபபடட பிரமவிஷ்ணுககள ஜநகாகளாத லெஙஙனம?

கங—ஜநமஸ்தான மிலலாதவனென்றும, உறபததிலயகாரணாக ளிலலாதவனென்றும, தாமேயாவருககும, யாவறறிறகுங காரணமானவனென்றும பிரதிபாதிககபபடுஞ சிவனுககுப பிரமஹவிஷ்ணுககளே ஜநமஸதானஙகளென்றும, அவாகளே உறபததிலயகாரணாகளென்றும பேதமையாற் புலமபுவதெஙஙனம?

கச.—உறபததியடைநத பிரமஹ விஷ்ணுககள் சூரியசந்திராகனி நடசததிஙகளுடன லயிதது விடுகையில, நிததியராய விளஙகும சிவனுககு அநதவிஷ்ணுவாதிகளிடம லயஙகூறுவதெஙஙனம?

என்னும்

கரு.—பசுபதியாகிய சிவனுக்கு விஷ்ணுவாதி பசுக்களிடம் உற்பத்திலயங்கள் கூறுவதெங்ஙனம்? அன்றியும், ஈஸ்வரனாகிய சிவனுக்கு அநீஸ்வரர்களாகிய விஷ்ணுவாதிகளைப் பிரபுக்களாகக் கூறுவதெங்ஙனம்?

இப்படி யின்னும் மற்ற பிரஸ்நங்களுக்கிடமுண்டாவதைக் கிரந்த விஸ்தார பீதியால் ஸங்கரஹித்தனம். வேதத்தில் சிவனையே பசுபதியென்றும், ஈஸ்வரனென்றும், மஹாதேவனென்றும், மஹேசுவரனென்றும், பரமேசுவரனென்றும், காரணனென்றுஞ் சொல்லுந்தன்மையுண்மையால், அநீஸ்வரத்வாதிலக்ஷணங்களுக்குரிய விஷ்ணுவாதி ஸேஸ்வரர்களுடைய பரத்வம் தலைக்கட்டாதென்றறிக. இந்தஸ்ருத்யர்த்தங்களை யுபப்பிரமஹணங்களாக வெளிப்படுத்தும் இதர பிரமாணங்களையு மினிப் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

கீதையில், அர்ஜுனன் கண்ணனைப் பார்த்து "[illegible] కిం తద్బ్రహ్మ కిమధ్యాత్మం కిం కర్మ పురుషోత్తమ" என்று வினவியகாலத்தில், "అక్షరం బ్రహ్మ పరమం" என்று விடையளித்தன்றி "[illegible]మేవపరబ్రహ్మ" என்று கூறியதுண்டோ? பிரமஹசப்தத்தால் சிவனையே அநந்தவிடங்களில் பாரதத்திற் படிக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க. (தருமமெனும் விருக்ஷத்தின் வேராவான கண்ணனென்றுஞ் சாருமுண்மைப், பிரமமுமந்தக் கண்ணனுமென்பவே சியதால் வேதமுனி பிரமமென்ப, தொருமைத்தவமுனீயென்றே பாண்டவர்க்காக் குலத்தோன்றினானும், வருமுறைமாகேசபசுபதி னினைவாழ்த்துநலம் வயங்கத்தானன்றே.) என்ற வசனத்தாலும், அதனாத்த ஸ்ருதிக்கு "బ్రహ్మణో హి ప్రతిష్ఠాహం" என்று போந்த மூலவசனத்தாலுமே உண்மைவிளங்கும். இதில், கிருஷ்ணனையும், பிரமஹத்தையும், பிராமஹணையுங் கூறப்பட்டிருத்தலால் கிருஷ்ணனைக்காட்டிலும் பிரம்ஹமென்பது வேறாயுள்ளதென்று விவேகிக்கத்தக

கது. இப்படியே மேலே கண்ணனது விடையாக வுதக ரிதத வசனத்திற்போந்த பிரமஹசபதமுங் கொள்ளத்த கததாய முடிநதது. இந்தவிசாரததால கண்ணன் பிரம் ஹமல்லவென்பது கணடாகோஷமாகத் தொனிககின்ற தாகையால, பிரமஹமாகிய சிவபரஞசுடரையே ஜகத் காரணவஸ்துவெனறு அறிவது விவேகிகளதுணிவு. பா ரததகிற் பிரமஹ விஷ்ணு ருத்ரர்கள சிவனிடததிலேதா னே பிறந்தாரகளெனறு பிரதிபாதிககும் வசனஙகளை மேவிடஙகளில எடுத்துககாடடி யிருககின்றே மாகை யாலும, சிவாதிகயரதநாவளியிலும அதிகமாக வுதக ரிததோமாகையாலும இங்கே விஸ்தரிகக மனமிலலை. "కేశవోరుద్రసంభవః" எனவும, "సోసృజద్దక్షిణాదంగా ద్బ్రహ్మాణం లోకసంభవం। వామపార్శ్వత్తథావిష్ణుం లోకరక్షార్థమీశ్వరం" எனவும் போந்த விரண்டொருவசனஙகளே யீண்டுபோதும. இனிப புராணமூலமாக ஜகதகாரணதவ நிரூபணஞ செயவாம. உமாஸமஹிதையில "ఉమయాసహితోదేవః సోసా మాఇత్యుచ్యతేబుధైః। సఏవకారణంనాన్యః విష్ణోరపిచ తేశృతిః। మతీనాంచ దివఃపృథ్వ్యాఅగ్నేస్సూర్యస్యవజ్రిణః। సాక్షాదపిచవిష్ణుర్వైసోమోజనయ తేశ్వరః" எனனும வசனததால உமையோடு கூடிய கார ணததால் ஸோமன எனறு சொலலபபடுகின்றுளொன்று ம, அநத ஸோமஶபதவாசசியரான ஸாமபமூாததியே காரணமூாததியெனறும, அனனியர்களாகிய விஷ்ணு வாதிகள் காரணாக ளாகமாட்டாரகளெனறும், பூமி- ஆகாசம - சொாககம் - அகனி - இநதிரன - விஷ்ணு இத யாதி ஸ்ருஷடிகளைச சிவனே செயதருளினுா என்றும் பெறப்பட்டது.

காசிகாண்டததில, "ద్యావాపృథివ్యోరిన్ద్రాగ్న్యోర్యమస్య వరుణస్యశశాంకస్య జనితాపరమేశ్వరః" எனனும வசன ததால் பூமி, ஆகாசம், சொாககம, இந்திரன், அகனி, எமன், வருணன், சநதிரன முதலிய யாவரையும பிறப்

எனனும

பிததவன் சிவன் என்று வெளிபபடடது ஸ்காந்தத
தில், "మమాంగశ్లేషసంభూతౌ బ్రహ్మనారాయణౌ ఉమా" எனனும
வசனததால பிரமஹதேவனும, விஷ்ணுவும பரமேசுவ
ரனுடைய திருமேனியினினறு முணடாகிய வோவையி
லிருநது பிறநதாாகள எனறு பெறபபடடது. இலிஙக
புராணததில், "దక్షిణాఙ్గభవో బ్రహ్మా వామతశ్చ జనార్దనః" என
னும் வசனத்தால சிவபெருமானுடைய தக்ஷிணாஙகத
தில பிரம்ஹாவும, வாமாஙகததில விஷ்ணுவும பிறநதா
ர்கனென்று வெளிபபடடது. ஆதிதயபுராணததில "బ్ర
హ్మవిష్ణ్వర్క-శక్రాగ్ని జలధర్మపురోగమాః । సురాసురాశ్చ ప్రసూతా త
తస్సర్వేదివౌకసః । బ్రహ్మవిష్ణుసురేశానాం స్రష్టాయః ప్రభురవ్యయః" என
னும வசனததால நாசரஹிதமானவனும, சகலததுக
குங காரணபூதனானவனும எவனோ, அநதபபரமேசுவ
ரனால பிரமஹா, விஷ்ணு, சூரியன, அகனி, ஜலம, எமன
முதலான சுராகளும, அசுராகளும பிறப்பிககபபடடா
ர்கள எனறு பெறபபடடது. இனனுங காசிகாணடத
தில "జాతోహం మన్యవామాఙ్గే బ్రహ్మైవాస్య చ దక్షిణే" எனனும வச
னத்தால விஷ்ணுவானவா சிவனுடைய வாமாஙகததில
தானும, தக்ஷிணாஙகததில பிரமஹாவும பிறநததாகச
சொனனானென்று வெளிபபடடது. இபபடி இனனும
அநநதப பிரமாணஙகளுணடாகையால, ஸ்ரீபரமசிவனே
ஜகததகாரணப பொருளென்று நிசசயிககபபடடது. வே
தஙகளிலும, உபநிஷததுககளிலும, புராணஙகளிலும,
இதிஹாஸஙகளிலும ஒரேதனமையாகச சிவபரதவததை
விளககலால விஷ்ணுவுககே பரதவமுணடெனறழவாநத
முடிச்சூர்முதலிமதம நிரசிககபபடடது. இவைகளை வி
சாரிததறியும புணணியமினறிச சிலபூாவபட்ச ஸ்ருதி
களையும், சிலபுராணவசனஙகளையும, தாமேகறபிததுக
கொண்ட சில அபதஉவசனஙகளையும பிரமாணமாகக
கொண்டு விஷ்ணுவுககுபபரதவங்கூறிச சிவாபகாஷத

தை நாட்டமுயலுங் கழுதைகளுடைய அதனப்பிரஸங்க மினிச் செல்லாதெனவறிக. பாஞ்சராத்திரிகளுக்குண்டாயிருக்குஞ் சுருதிகளையெல்லாம் விசாரித்து அவற்றினகௌரவமிவ்வளவினதென்பதை மேலேபரிக்ஷைகரித்து விட்டோமாகையால், நான்முகன் சங்கரனைப்படைத்தான் என்று கத்தியழுது காலங்கடத்திவருந் தங்களது தூவழக்கத்தை யினியொழித்துவிடுவாராக. உத்தரராமாயணத்தில், "ఃష్ణోస్సుప్తే తథా బ్రహ్మా వివేశ జరరం తతః। భగవంతం షుతం జ్ఞాత్వా మహాయోగీ సమావిశత్। నాభ్యాం విష్ణోస్సముద్భూతం పద్మే హైమం విభూషితం। స తు నిర్గత్య వై బ్రహ్మా హ్యాదిర్భూత్వా మహాప్రభుః। ససృక్షుః పృథివీం వాయుం పర్వతాన్ సమహీరుహాన్" என்னும் ஸ்ரீராம வசனத்தால் விஷ்ணுவானவர் நித்திரை செய்துகொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில் பிரம்ஹதேவர் அவருடைய காப்பத்திற் பிரவேசித்தனர். மஹாயோகியாயுள்ளவந்தப் பிரமஹாவானவர் அவரைப் பகவானென்று தெரிந்து கொண்டு அந்தவிஷ்ணுவினுடைய நாபியினின்றும் ஸ்வர்ணகவசத்தைத் தரித்தவராகி வெளிப்பட்டனர். அப்படியுண்டான மஹாப்பிரபுவானவர் பூமியையும், வாயுவையும், பர்வதங்களையும், விருட்சங்களோடுகூடிய தேசங்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி இச்சைகொண்டனர் என்று வெளிப்பட்டது இந்த வசனத்தால் விஷ்ணுவினுடைய நாபியில் பிரமஹதேவர் பிறந்தாரென்பதனுடைய ரஹஸ்யம் வெளியாய்விட்டதனால், நான்முகன் சங்கரனைப் படைத்தானென்பது அடிபட்டுப்போனபடியே நாராயணன் நான்முகனைப் படைத்தானென்பதுங் காலைவாரிக் கொண்டது விஷ்ணுவினுடைய நாபியில் பிறப்பதற்கு முன்னரே பிரமஹாவினது ப்ரஸ்தாபமும், பிரம்ஹாவினது நெற்றியிற்பிறப்பதற்கு முன்னரே உருத்திரரது பிரஸ்தாபமுஞ் சேட்கப்படுகையால் பிரமஹாவுக்கு விஷ்ணுவும், உருத்திரருக்குப் பிரமமாவும் ஜநகர்களாகார்!

என னு ம்

ஆகார்!! இப்படியே உருத்திரருக்கு விஷ்ணுவும ஜநக ராகார. பிரமஹாவுககு விஷ்ணு ருத்ராரகளையும, விஷ்ணுவுககுப் பிரமஹருத்ரார்களையும ஜநகாகளென்க கொள்ளுவதும அஸஙகதமேயாம. இவாகள மூவருக்கும், யாவருக்கும, யாவற்றிறகும் ஜநகராகிய பிரபுவாயுள்ளவா துரியமூாத்தியாகிய பரமசிவனென்று தெளிவதே வைதிகஸித்தாநதிகள துணிவு "ఆజంధ్రువం సర్వత స్త్వ్రిష్ణం" எனவும, "ఆజాతఇత్యేవంకశ్చిద్భీరుః" எனவும, "ప్రపద్యే రుద్రయత్తే దక్షిణంముఖం తేనమాంపాహి నిత్యం" எனவும் போநத சுருதிகளாலும, "ఆజాతమిమమేవైకం మత్వాజన్మనిభీరవః। రుద్ర స్యాస్యప్రపద్యంతే రక్షార్థం దక్షిణాముఖం" எனபபோநதவுபபிரமஹணததாலும் ஸாவலோகேசராகும அநதப பரமசிவன் ஒருவரிடத்திலும் பிறவாத நித்தியனொனறு சாதிக்கப்படுகின்றமையால, அவரையே முமுக்ஷுககள் ஸேவிக்கவேண்டியது. "ఏతావంతోవై పశవోద్విపాదశ్చతుష్పాదశ్చ" எனவும், "తస్మాద్రుద్రః పశూనామధిపతిః" எனவும யோநத சுருதிகளால் பிரம்ஹவிஷ்ணுவாதி ஸமஸ்தபசுககளுககும் ஸ்ரீருத்ரமூாத்தியே பதியாக வெளிப்பட்டமையுங கண்டு ஸ்ரீ ருத்ராராதனத்தை யாவருஞ செய்திடுக. அநதசசிவாராதனம (கணடனவெலாமோன வுருவெனியதாக வுஙகருதியஞசலிசெயகுவாம) எனறபடி ஸமஸ்தமான பொருள்களிடத்தும் பரசிவபுததியோடு செயயத்தக்கது "విశ్వంభూతంభువనంచిత్రం బహుధాజాతంజాయమానంచయత్। సర్వోహ్యేషరుద్రః" என்றசுருதியால் உண்டாயிருககிற பிரபஞசமும், வெகுவிதமாயுண்டாயும, விசித்திரமாயுமிருககிறபுவனமும, யாதொனறு உணடாகபபோகிறதோ, அவைகள்யாவும இந்த ருத்ரமூாத்திதான எனறு பெறபபட்டமையால் சிவனைவிட்டொருமுதலுங கிடையாதென்பது பிரஸித்திககின்றது இபபடி யெதத்னை விதத தாற்பிரகாசப்படுத்தினாலும வெறுககககூடாததும, அள

வுக்கு அடங்காததுமாகிய சிவபாரம்யத்தை யாரோ அள்
விட்டுரைக்கவல்லார்? (அரன்பெருமை, யின்னும்பலகோடியில்
லையோ யாமிருந்து, சொன்னபொழுதேதொலையுமோ) என்றரு
ளிச்செய்த இரட்டையர்கள் தெய்வத் திருவாக்கின்படி
யே எங்கள் பெருவாழ்வாகிய ஸ்ரீ பரசிவப் பிரபுவினது
பரமகாரணத்வ நிரூபணஞ்செய்வதில் யாமுமிம்மட்டி
லுபரதியடைந்தாம்.

இனி வேறுவிசேட மொன்றைப் பிரஸ்தாபித்து
நிரூபணஞ்செய்வாம். சில பிரஜ்ஞையில்லாத மூடர்கள்
தாங்கள் வேதமுழுதையுங் கரைகண்டவர்களாக வெண்
ணிக்கொண்டு வேதத்தில் நாலாவதுமூர்த்தியாக வெளி
ப்பட்டபொருள் நிர்க்குணமாவதொன்றொழிய ஸகுண
மாவது கூடாதெனவும், சைவஸித்தாந்தத்தாற் பெறப்
பட்ட பதிப்பொருள் ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தாற் பிரதிபாதிக்
கப்படுவதால், அவ்வுருத்திரராகிய ஸகுணமூர்த்தியை
வேதம் நாலாவது பொருளாகக் கூறினதில்லை யென
வும், நாலாவது மூர்த்தியாக வேதத்தில் வெளிப்பட்ட
பொருள் நிர்க்குணப்பொருளே யாமெனவும், சைவமு
டிவை அதிக்கிரமித்தபரதத்வநிச்சயமுடையது வைதிக
முடிவாகுமெனவும் பிரஸங்கித்து மகிழாநிற்பார் இதனை
முறையே பரியாலோசிப்பாம். நிர்க்குணம் என்பது
குணம் என்னும் பிரஸ்தாப மிலவழியமையாது. அவை
ஸத்வரஜஸ் தமஸுக்களென வேதத்திற்றானே கேட்கப்ப
டுகையால், அன்னமாயாகுண விசிட்டப்பொருளன்றெ
னப்படுதே நிர்க்குணப்பொருளுக்கு இலக்கணமாய்முடியும்.
வேதமுதலியகலைகளில் எந்தெந்தவிடங்களில் நிர்க்குண
சப்தப்பிரயோகமுண்டாகுமோ, அவையெல்லாம் ஸத்வா
திகுணங்களையே பிரதிபாதிக்குமென்பதுமவித்தம். இந்
தஸத்வாதிகுணங்கள் மாயாஸஹிதமாவதால், மாயாஸம்
பந்தமெய்தாதபொருளே குணாதீதப்பொருள், அல்லது

எ ன னு ம

நிர்க்குணப்பொருள் என்று சொல்லுந்தகைமைபெறும் இதனால், நிர்க்குணரூபத்தால் பெறப்படு முண்மை பிரகிருதியதீதத்தவமேயன்றி வேறில்லை. பிரகிருதி, மாயையென்பனவாதி பரியாயநாமங்களைப் பெற்ற பாசத்தை அதிக்கிரமித்தபொருளென்பதே அதனுண்மைக் கருத்தாம். வேதத்தில் நாலாவது பொருளைப் பிரஸ்தாபிக்கைகையில் "[illegible]" என்றுபிரயோகமிருப்பதால் அந்த நாலாவதுபொருள் சிவவாசகத்தால் வெளிப்பட்டது. இந்தஶிவவாசகம் யோகரூடிகளால் சைவாகமேயுரித்தென்பதைத் தத்திகாரிகள் நாமமே நிலைக்கப்பண்ணும். சைவரல்லாத வேறுசமயிகள் அந்த ஶிவஶப்தத்தை அவஸரவினியோகமாகக் கிரகித்து ஆளப்புகினும் இரவலாகமுடியுமன்றி ஸொந்தமாவதில்லை. ஆத்மவாதியாகிய மாயாவாதியும், விஷ்ணுவாதியாகிய பாஞ்சராத்திரியுமே மீண்டுமுக்கிய விசாரணைக்குரியவராவர். ஆத்மாவேபொருளென்றுகூறுமொருவனைநோக்கி உன்னுடைய கடவுளயாவர்? நீயாவன? என்று மற்றொருவன் வினவுகையில் அவன் சிவனேகடவுளென்றும், யான்சைவனென்றுங் கூறவிசையானல்லவா? அப்படியே பாஞ்ராத்திரியுஞ்சொல்லவிசையானல்லவா? சைவஸித்தாந்தியோவெனின், "தெய்வஞ்சிவனே சிவனருளசமம்; சைவஞ்சிவத்தொடுசம்பந்தம்" என்று பெருமகிழ்சசியோடு சனப்யேறமுந்துவன. இதனால், நாலாவது பொருளைச் சிவவாசகத்தாற பிரதிபாதிக்குஞ் சுருதி சைவஸித்தாந்தபரமாகவே முடிந்தது. இந்த ஶிவசப்தத்தை மற்றொருசுருதியில் (சிவயேவகேவல) என்று பிரதிபாதிப்பதால் ஶிவேதரபதார்த்தாபாவ முண்டாகின்றது. ஏவகாரஸம்பந்தத்தோடு சிவவாசகமபிரகாசிப்பதுபோலவே சிவஶப்தபரியாயங்களாகிய ருத்ரபிரமஹுஶபதங்களும் பிரகாசிக்கின்றன. எங்ஙனமெனின, (ஏகயேவருத்ரோ) என

வும, (ஏகமேவாதவிதீயமபரமஹா) எனவும் போந்த ஸ்ருதிக
ளோசானறும இந்தவிசாரததால சிவஸபதமும, ருதர
ஸபதமும,பிரமஹஸபதமும ஒருபொருளையே பிரதிபா
திபபனவாகிய சைவேதரவிததாநதிகளுககுத தூரமாய
விடும. இநதமூனறு ஸ்ருதிகளும சைவபாதவவாசகங்க
ளாகவே வ்ஷிததிததலால ததந்ரிகதஙகளாகிய வ்ஷிததாந
தஙகட்கே அவைதிகதவம ஸமபாராபதமாகும சிவருதர
பதஙகளைப்போலாது பிரமஹபதம ஆதமவாதிகளுககு
ம, பாஞசராததிரிகளுககும விசேடவிநியோகமாமெனி
ன, அதுவுங்கூடாது எங்ஙனமெனின, சிவருதரஸபத
ஙகளிற் சேர்ந்திருபபதுபோல விஷ்ணுவாதிபதஙகளோ
டு ஏவகாரஸமபநதமுணடாக விலலையாகையால, ஏவ
கார ஸமபநதததைபபெறறிருககும பிரமஹசபதம வை
ஷ்ணவம, அலலது வேறு எநத ஸமயஙகளுககேனும,
விநியோகமாவதெஙஙனம? (நாராயணபரபரமஹா) என்ற
து முதலிய சுருதிகளால நாராயணருககுப பிரமஹதவ
ம பெறபபடடதெனின, பிரமஹஸமபநததைதப பெற
றபொருளகளையெலலாம பிரமஹம எனறு லடசணையா
ற சொலலுவதுணடாகையால, விரோதமிலலையென்ற
றிக விளககுமுறிநதது எனகையில விளககின ஸமபநத
ததைபபெறற விளககுததண்டுமுறிநதது எனறு லடச
ணையாறகிரகிபபது உசிதமானபடி யறிநதிடுக. நாராய
ணன பரபபிரமஹம எனபது கொணடே நாராயணனு
ககுப பிரமஹம வேறெனபது தொனிக்கின்றது இது
போலச சிவனபரபபிரமஹம எனறு வேதததிற சொல
லபபடவிலலை. பிரமஹம சிவனுககு வேறாகாததோன்
றுகையால அனனமபிரமஹம, பிராணன பிரமஹம,
எனபனவாதி பிரயோகஙகளாலுமறிநதிடுக. சிவமே பிர
மஹமும, பிரமஹமேசிவமுமாகையால்,நாராயணனபர
ப்பிரமஹம் என்றபடி சிவன பரபபிரமஹம எனறுவது;

எனனும

பிரம்ஹம் சிவம எனறுவது பிரஸ்தாபிககவிடமில்லை. அ
ஹம்பிரமஹம, அஹம ஸிவம் என்றுசேதனனுககு அநு
ஸந்தானமுணடாயிருபபதுபோலவேயன்றோநாராயண
னிஸமஸ்தமானவாகட்கும பிரமஹதவம, அலலது சிவத
வம் சாஸ்திரஙகளிறகேட்கபபடுகினறன? ஆதமாவே பிர
மஹம, அலலது ஆதமாவேசிவம எனறுமபிரயோகஙகளு
ணடாகையால ஆதமவாதிகளுககும லடசணையால் பிரம
ஹதவம உபசரிககபபட்டிருககினறது. பிரமஹம் என
பதறகு வேதம, வேளவி, மநதிரம, பிரமன, விஷ்ணு,
அகனி, சூரியன, சநதிரன, முனிவா, முததி, ஈசனஎன
னுமபொருள்க ளுணடாயிருததலால மேறகூறிய லடச
ணையே அமைவுடைதது சிவனுடையநாமஙகளில(பசுபதி
பரமன)எனவும (ஈதனறறபரன) எனவுமபிரயோகஙகளிரு
ககினறமையால (பரமன-தறபரன) எனபது பஙகஜதிருட
டாநதபபடி ரூடிநாமஙகளாகவமைநதன. பசுக்களிற்றலை
மைபெறற விஷ்ணுவுககே பிரமஹம எனனும பெயா
நிலைககாதபோது எனைய ஸாமானய பசுககளுககு அநத
பபிரமஹம எனனுமபெயா ஸொநதமாகும எனறு பா
ராட்டும ஆதமவாதிகளுடைய கதி யெனனுமெனபதை
விஸ்தரிககவும வேணடுமோ? தேவியென்றும், பகவதி
யெனறுஞ சிவஶகதிககு நாமஙகளுணடாயிருத்தலையோ
சிக்கையில சகதிமானுகிய சிவனுக்குத தேவன என்றும,
பகவன என்றும முறையே நாமஙகளுரிமையென்பது
விததிககின்றது. ஸரஸ்வதி, லட்சுமி யென்பவாகளு
ககு அந்தப்பெயாக ளுண்டாகாமையால, அவர்களைப
பத்தினிகளாகவுடைய பிரமன விஷ்ணு என்பவர்களுக்
குத தேவன், பகவன் எனனும பெயர்களொருபோது
முண்டாகா. இப்படியேயன்றோ (பிராம்ஹீ) என்று பிரம
ஹத்தின் ஶக்தியாதனேக்கிச் சிவஶக்திககோா நாமமு
ண்டாயிருக்கினறது? (பிரமககிழத்தி) என்று பார்வதியா

ருக்கே திராவிடத் திருநாமமுண்டாயிருத்தலையுங்கண்டு நாணுது புறச்சமயிகள் வீணுருதாக்கமிடுதல் அவர்வினையாய முடிந்தது. "[Telugu script]" என்று பிராட்டியினது திருநாமங்கள் அமரஸிம்ஹாதி கோஸங்களிற் படிக்கப்பட்டிருத்தலையும் கண்டுதெளிக. இந்தப் பிரஸித்தத்தால், பிரமஹமெனப் தொருபொருள் சிவனையன்றி வேறுகிடையாதென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்வுண்மைதேராது பிரமஹம்வேறு, சிவம்வேறு என்று சாதிப்பார்களெனின், சிவஸப்தத்தால் நாலாவது பொருள் வேதத்திற் ருெனிக்கப்பட்டதுபோலப் பிரமஹஸப்தத்தால் ஐந்தாவது பொருளொன்று தொனிக்கப்படல் வேண்டும். அங்ஙனமில்லாமையால் நாலாவதுபொருளாகத் தொனிக்கப்பட்ட சிவஸப்தத்துக்கே பிரமஹருத்ரஸப்தங்கள் பரியாயங்களாகி நிலையுதல் பெறும். நாலாவதுபொருள் சிவமென்ருலும், ருத்ரனென்ருலும், பிரமஹமெனருலும் ஏகார்த்தத்திலேயே பரிவஸானமுண்டாவதால் சைவேதரமாாக்கங்களுக்கு அவை ஸாதகமாகமாட்டா. இந்த நாலாவதுபொருளை (ஸாவைஸ்வர்யஸம்பந்நஸ்ஸம்பு:) என்று சம்புசப்தத்தால் நிரூபணஞ்செய்து பிரமஹவிஷ்ணு ருத்ராகளை நிஷேதித்திருக்குஞ் சுருதி பரியாலோசனையாலும் உண்மை நிலையுதல் பெறும். இங்கே பெறப்பட்ட சிவஸம்புருத்ரபிரமஹஸப்தங்களேயன்றி, ஈஸ-மஹேஸ-பரமேஸ ஸப்தங்களும், ஈஸ்வர-மஹேஸ்வராதி ஸப்தங்களும் ஒருபொருளையே பிரதிபாதித்து விஷ்ணுவாதிகளுக்கு விஷயமாகாமையால், யாவும் சைவஸித்தாந்திகள் பரமாகவே முடிந்தன. "[Telugu script]" எனவும், "[Telugu script]" எனவும், போந்த நிகண்டு வசனங்களாலும் உண்மைகண்டடங்குக. இப்படிவிசாரித்தறியாத நிர்மூடர்கள் ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தாறபெறப்பட

எ ௭ று ம

டபொருள் குணமூாததியெனறும,ஏனையவாசகங்களாற் பெறப்பட்ட பொருள நிாகுணபபொருளெனறுங கத தியமூாஙிறபா. அநத ரோதனததையுந தொலேவிபபாம (ஏக'யவ ருதரோாநதஸ்தியயாடதஸ்தே) எனறு இதரவிவசசே தமுணடாககக் கூறினமையால, இதுகுணருதரபாமாதல கூடாது குணமூாததிபாமாககொணடால, ஏவகாரத தால நிாகுணபபொருளுககு அபாவமுணடாய விடும குணருதரனா விசாரிககையில, பிரமஹுவிஷ்ணுக்களோ டு சோநது மூவராக வெணணபபடுவதால மூனமுவது மூாததியாகவே நிசசயிககபபடுகினறனா. மூனமுவது மூாததியாகிய குணருதரனையே க்ஷே சுருதியாற கிரகிக கிறபோது (சதுாததமமநயநதே) எனற ஶ்ருதிககு என்ன கதிதேடுவது? மூனமுவதுககுமேலிலலேயெனறும, நா லாவதொனறுணடெனறுஞ சுருதிகள விரோதிததுக கூமுவாகையால, ருதரவாசகததாற கூறிய சுருதியைக குணமூாததிபாமாகக கிரகிதத மூடாகூறறு முறறுங கணடிககப்பட்டது. பிரமஹு விஷ்ணுககளாகிய குணமூ ாததிகளேச சுருதிகள பிரதிபாதிககுமாபோல குணருதா ருககெனறு சுருதிகள தனிததனி வேணடபபடா. நாம ரூபஙகளால துரியமூாததியோடு ஸாமயம்பெறறிருபப வராதலால, துரியமூாததிககுரியன யாவும அவருககுப சரிககப்படுமெனக. விஷ்ணுவாதிகளுககும பரமகாரண தவ முபசாரமேயாகையால, உருததிரரிடததில் யாம காட்டிய நியாயம ஸாமஞ்சஸமேபெறறது. உபசரிககிற காலேயிலும பிரமனிலுயாநதவா விஷ்ணுவும, விஷ்ணு விலுயாநதவா உருததிரரும எனபது இனிதுபோதா லால, அதயுதகாஷமூாததியாகிய உருததிரனைத து ரியமூாததி ஸ்தானததிற் கொளளுவதிலுந தவறுண டாகாது. விஷ்ணுவினுடைய கறுபபுமயிரா லுணடா ன கிருஷ்ணனேயும, வெளளேமயிராலுணடான பலராம

ளையுமே அம்மாத்ரனாகி ஸாக்ஷாத்விஷ்ணுவாகச் சா
ஸ்திரங்கள் சொல்லுகையில், அநேகவித ஸாம்யத்தை
யடைந்திருக்கும் குணருத்ரரைத் துரியமூர்த்தியேயாக
வுபசரிப்பதி லென்னதாழ்வுண்டாகும்? துரியருத்ரருக்
கும், ஏனையருத்ரர்களுக்கும் பேதந்தெரியவேண்டின்,
உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களாகப் பிரஸ்தாபிக்கு மிடங்களில்
உத்கர்ஷமெல்லாந் துரியருத்ரபரமாகவும், அபகர்ஷ
மெல்லாம் ஏனையருத்ரபரமாகவுங் கொள்ளவேண்டிய
தென்று பராசரபுராணத்தில் வியவஸ்தையுண்டாகக்
கூறியிருப்பதே போதும் "యాః ప్లోహరేస్సృష్టిశ్శాంభవేష్వ
ఖిలేషుచ । పురాణేషుహరేస్సాక్షా న్నాంభూతస్యసత్తమ । వైష్ణవేషుపురా
ణేషు యోపకర్షస్తుదృశ్యతే । రుద్రాంశస్యహరస్యాస్య నిభూతేరేవ కేవ
లం । ఉత్కర్షోయః పురాణేషు దృశ్యతేశాంభవేషు చ । రుద్రస్యాస్యాస్వ
రూపేణముసేశత్వాత్తు నాపిచ । ఉత్కర్షోయః పురాణేషు దృశ్యతేవైష్ణవేషు
చ । అసాతత్వాత్తు నోత్కర్షో ర్నస్వరూపేణసత్తమ" என்னும் வசன
மே அதுவாகையால் யாம் விசேஷித்துரைப்பது அவசி
யமன்று. இந்தவசனத்தால் துரியருத்ரருக்கும், ஏனைய
ருத்ரர்களுக்கும் பேதம்வெளிப்பட்டமையால், இப்படி
யே முழுதுங் கொள்ளத்தக்கது. வீரபத்திரர் தக்ஷயாக
மழித்ததும், சரபமூர்த்தி நருஸிம்ஹத்தை யடித்ததும்,
பைரவமூர்த்தி பிரமஹூசிரச்சேதஞ்செய்ததும், விஷ்ணு
வினது ரக்தபிக்ஷையேற்றதும், வாமனனது முதுகெலு
மபை யுடைத்ததும், கணபதி மத்ஸ்ய வராகமூர்த்திக
ளைக் காவல்பங்களுசெய்ததும், ஸ்கந்தர் காமத்தினைக் குடி
கெடச்செய்ததுமாகிய வுத்கர்ஷங்களியாவும் துரியருத்ர
பரமாகவே சாஸ்திரங்கள் விதந்துரைக்கும். அவதாரங்
களில் நடந்த மஹிமையெல்லாம் மூலவிஷ்ணுபரமாக
வே சாஸ்திரங்கள் விதந்தபடி. இந்தப் பிரவசநவிசே
ஷத்தால் துரியருத்ரர் வேறு, குணருத்ரர் வேறு என
வும், ஸ்ரீருத்ரவாசகத்தாலஜகத்காரணத்வநிரூபணஞ்செ

எ ன னு ம
ய்யுஞ் சுருதிககுத துரியமூாததியே விஷயமெனவும், பிரமஹ சிவவாசகஙகளால பெறபபட்ட சுருதிகளுக குமு, ஸ்ரீருதரவாசகத்தாற பெறபபட்ட சுருதிகளுககும பேதமஙகிடையாதெனவும, ஷ பிரமஹசிவவாசகஙகளா ல்வெளிபபடடசுருதிகள நிாககுணப்பொருளுககே விஷ யமெனறது ஸாவாபததமெனவுஞ்சாதிககபபடடது

ஆயின், வேதாதிகளில நிாககுணபபிரயோகமுண டாயிருபபதறகு எனனகதியெனின, மாயா ஸமபநத மாகிய திரிகுணரஹிததவமென்பதேயாம. குணசூனய மாயிருபப தொருபொருள நாலாவது பொருளாகுகை யில, அதறகு நாமருபஙகளும, அவைகடகேறற விவ காரஙகளுங கூடாவாகையால், ருதரன் - சஙகரன் என பனவாதி நாமஙகளும, உமாஸஹாயதவம - நீலகண்ட தவமிதயாதி ரூபஙகளும, அவைகளுககேற்ற விவகாரங் களுங கூடுமெனப தென்னையெனின, “పరాస్య శక్తి ర్వివిధైవ శ్రూయతే। స్వాభావికీ జ్ఞానబలక్రియాచ” என்ற சுருதி பரியாலோ சனையால அது விளஙகும. ஒருபுருஷனது கையும, கையினிடததுககோலும அந்தப புருஷனுடைய அபி ன்ன சகதியும, பின்ன சகதியுமாகக கொளளப்படும அபின்ன சகதியைத தாதாதமிய சகதியென றும்,பின்ன சகதியைப பரிகரஹ சகதியென்றும பதிநூலகளுளைக கும. ஒருவன் மறறொருவனைக கையாலு மடிக்கலாம, கையிலுளள கோலாலு மடிககலாம. இநத நியாயபரி யாலோசனையால பரமேஸ்வரனுககுப் பரிக்ரஹசகதி மாயையும, தாதாதமியசக்தி ஞானமு மெனவறிவது விவேகிகள் ஸமமதம். ஞானந்தானே சித்தென்னும் வேறு நாமததைபபெறும. அதனல், அநத ஸக்தியை ஞான ஸகதியெனறும, சிறசக்தியென்றும் விவேகிப பர் மேலோர். ஷ சித்தை முதலாகவுடைய முதல்

ஸத்தென்று சொல்லப்படும். ஷை ஞானம் என்பதை யே ஸ்வரூபசக்தியாகவுடைய பரமன் அந்த ஞானமே திருவுருவாகச் சகளீகரித்தலாலன்றோ அவனைச் சித் கனமூர்த்தி யென்று வேதாதிகள் கோஷிக்கின்றன? ஞானகனமும், மாயாகனமுமாகத் திருமேனிகள் கேட் கப்படுகையால், ஞானமாகிய சித்கனத் திருமேனி துரி ய ருத்ரருக்கும், மாயாகனத்திருமேனி குண ருத்ரருக் கும் அமையும் இந்த விசாரத்தால் நிர்க்குணப்பொரு ளுக்கு எப்படி நாமரூபவிவகாரங்க ளுண்டாகலாமென் றெழுந்த வினாக்கள் நசித்து விட்டன (சாயமோ மாயை யன்று காணப்படு சத்தினால்) என்ற பிரமாணத்தாலு மறிந்திடுக. இவ்வுண்மைதேராது பரனுக்கு உருவமுண் டென்றால், அதனை யுபாதியென்றுகூறி அருவமே நைஜ மென்றும், ரூபமில்லாதபடியே குண விவகாரங்களுங் கிடையா வென்றுஞ் சாதித்து அலக்க ணுறுவாரைக்கு இன்னும் அறிவுறுத்துவாம் (உலகின்ற பதார்த்த மெல்லா முருவமோடருவமாகி, நிலவிடுமொன்றொன்றன்றி நிலை றவாகநிலையே போல, வலகிலா வறிவனன்று மருவமேயெனனிலாயது, குலவிய பதார்த்தத்தொன்றாயக் கூடுவனென்றி கிடாயே) என்ற தெய்வ வுரையால் அருவம், உருவம் என்னும் வேறுபாடுக ளாக மாயாகாரிய பதார்த்தங்கள் விளங்குமெனவும், பரனை அருவமென்னில், அந்த மாயா பதார்த்தங்களி லொன்றாய விடுவனெனவும் வெளிப்பட்டது. இதைப் பரியாலோசிக்கையில், உருவத்தைப் போலவே அருவ மும் தோஷக்ரஸ்தமாயி யொதுக்கவேண்டி யிருப்ப தால் உருவம், அல்லது அருவம் என்பதுகொண்டே பரனுக்குயாவு தாழ்வுகள் கூறுவது கூடாதெனவும், அத்திருமேனிகளுக்குக் காரணப்பொருளை விசாரிப்பது கொண்டே அவ்வுயர்வு தாழ்வுகள் விதிக்கப்படுவது கூடு மெனவும் ஏற்படுகின்றது. குண ருத்ரருக்கு மாயையில் உருவாதிமூன்று திருமேனிகளும், துரிய ருத்ரருக்குச்

என்னும்

சிற சததியில உருவாதி மூனறு திருமேனிகளும் உண்டாவதால உருவந்தாழ்ந்தது, அருவமுயாந்தது எனறு கூறுநதாவாதம் நிரஸ்தமாயவிடடது. மாயையி லுண்டான திருமேனிகள தாழநதனவும, சிறசததியிலுண டான திருமேனிகள் உயாநதனவும என்றறியததககது. இப்படியே மாயாகுணம, ஞானகுணமாதிகள கொள் ளபபடுமாகையால, இநத ரஹஸயநதெரியாமல நிாககுணம என்றமாததிரததானே ருதராதிநாமஙகளும, உமா ஸஹாயத்வாதிரூபகுணஙகளுந துரியமூாததிககுககிடையாவெனறுாளேயிடுவது தொலைநதுபோயிறறெனக. இனனு மிதை விஸதரிககில் குணருதரா சேதனாகளில துலயரும, துரியருதரா பதிபபொருளுமாவா சேதனாக ளுககு அவரில விஜாதிகமான மாயையிறறுவாதிக ளுண்டாகும். பசுபதிககு அஙஙனமனறு சேதனாகளி லொருவனாககொணடொருவருககுப படாகளைமுன னிலைகளாற பெருமானுபகரிப்பதுணடாகையாலனறோ பிரமவிஷ்ணுருதராதியாகள காரணகாததாக ளாயினா? உபகாரததைப பெறுஞசேதனாகளும, உபகாரததைத தருஞசேதனாகளுமாக ஜீவகோடிகளையும, திரிமூாததி களையுஙகொளவதே மரபு. உபகாரததைபபெறுவிபபவ ரும், உபகாரததைததருவிபபவருமாகப பதியைககொள வதுமனறோ மரபாயமுடியும? இப்படி யுபகரிககும் பசு பதிக்குணடான திருமேனி ஆதமாககளிட மன்றேசுரந தவருளகாரணமாகப் பொனனே பூஷணமாகததிரிநதது போலவும, ஜலமேஆலஙகடடியாகத தடிததுபோலவு ஞசோநததொன்றும். இவவுணமைபறறியேயனறோ சிவனகொண்டதிருமேனியை அருட்டிருமேனியென்றுஞ சைவநூலகள் கூறுகின்றன? அவ்வருளெனபதும சகதியைவிடடொருமுதலன்றுகையால அதனை அருட்சகதி யெனறு கூறுவர் மேலோா. இந்த விசாரத்தால் துரிய

மூர்த்திகளுண்டான திருமேனிகள் பரப்பிரயோஜனார்த்
தமும், குணமூர்த்திகளுண்டான திருமேனிகள் பரப்பிர
யோஜன ஸ்வப்பிரயோஜனார்த்தங்களுமென்று வெளிப்
பட்டது. குணருத்ரரா ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி லயங்களாகிய பர
ப்பிரயோஜனத்தின்பொருட்டுத் திருமேனிபடைத்தாரா
கையால் யாங்கூறியது ஸாமஞ்சஸமாயிற்று. இந்தவுண்
மை முடிவால் குணருத்ரர், துரியருத்ர ரிவர்களுடைய
திருமேனிக ளிலக்கணமும், இன்னோர் முறைமையே குண
மூர்த்தியும், நிர்க்குணமூர்த்தியுமாகிய பண்பும், நிர்க்கு
ணம் இனைய தென்பதும் வெளிப்பட்டமையால், இம்
மட்டி லிதை நிறுத்தி மேலாசங்கையுண்டாகும் வழி
யையு மடைப்பாம்

மாயாகனமேனியும், மாயாகுண விகாரங்களுந்
துரியமூர்த்திக் கில்லையென்றும், அவருக்குச் சித்கன
மேனி யித்யாதிகளே கேட்கப்படுமென்றுஞ் சாதிக்குஞ்
சைவஸித்தாந்திகளைப் போலவே பாஞ்சராத்திரிகளுங்
கூறுவது கூடாதோவெனின், கூடாது! கூடாது!!
எங்ஙனமெனின். விஷ்ணுமூர்த்தியைத் திரிமூர்த்திகளி
லொருவராகிய ஸத்வமூர்த்தியென்றும், நாலாவது மூர்
த்தியொருவர் கிடையாதென்றும் பாஞ்சராத்திரிகளே
கூறுவதாலும், அவரைத் தாமஸமூர்த்தியென்று மேலி
டத்தில் யாம் பிரஸங்கித்திருப்பதாலும், குணமூர்த்திக
ளி லொருவராகிய அவருக்குச் சிற்கனமேனி யித்யாதி
கள் அங்கீகரிக்கப்படா. அந்தப் பாஞ்சராத்திரிகள் (நிர்
க்குணரூபத்தத்துக்கு) "அகிலஹேயப்ரத்யநீகானந்த ஜ்ஞானா
நந்தைகஸ்வரூபாய, ஜ்ஞானசக்த்யாதி கல்யாணகுணகணபூஷிதா
ய்" என்று தத்வத்ரயமுதலியவற்றில் விவரணங்கூறி
னோரேனும் அவை ஸாமஞ்சஸமாகா வென்பதை நிரூபிப்
பாம். (వాసుదేవః పరా ప్రకృతిః) என்றசுருதியால் வாசுதேவ
னே பிரகிருதியென்று வெளிப்பட்டமையால், அவன்

என னு ம

பிரகிருதி யதீதனுதல் கூடாது. கூடாதபோது ஹேயகு ணாஹிதன் எனபது ஸித்திககமாட்டாது. வாசுதேவ னுக்கு அதிகாரிகிய குணருதாருககே மாயையைக கடப பது கூடாதபோது அவவாசுதேவனை ஹேயகுணாஹி தன் என்பது எஙஙனஙகூடும்? வாசுதேவனைபபோலவே குணருதாரும மாயாசபளிதராகுகையில, எஙஙனே கு ணருதரா அதிகாரிதல கூடுமெனின, பனறியைபபோல வே பசுவும, பஞசமனைபபோலவே பிராமஹணனுங தேகஙகளைத தாஙகினகாலததும முறைபே அவறறின முரதமயஙகளைப பகுததறிவதுணடாகையால, யாம கு ணருதாருககுக கூறியவுத்காஷம தாழாது விஷ்ணுவை பபோலவே குணருதாருஞ சிவைகதேசியாகிறபோது விஷ்ணுவுககுச சநநமரணஙகள கேட்கபபட்டபடியே அவருககு முணடாகாவோவெனின, ஒருககாலு முண டாகா. எஙஙனமெனின, பசுககள பரிபாக முதிாசசிகா ரணமாகவே யுயாநத சநமஙகளையும, அதிகாரஙகளை யும, ஞானமோக்ஷஙகளையு மடைவ துணடாகையால, பசுபதியாகிய ஸ்ரீருதரஸாமயததை யடைநத வோா ஜீவன மீண்டுங் கீழிட்டபிறவிகளில வநதுழலாது. அப படியே பதியினது திருவடியினபததையடைந தனுபவி யாநிற்கும். அநதருதரபபிராபதியின கீழிட்ட விஷ்ணு வாதிகளுககுச சநநமரணமுணடாதல கூடும. உயாநத பரிபாகம ஸித்தியாமையால. நேற்றுமுநதாநாள நாய, நரிமுதலிய சனமஙகளைத் தாஙகியிருநத வோாஜீவனு னே இனறுநாளைகளில் விஷ்ணுருதராகளாக அதிகாரத தைப பெறககூடுமாகையால, அஙஙனம பெறுபவர்க ளில விஷ்ணு ஜநமததிலிருநது ருதாஜநமததையடைவ தும், ருதாஜநமததிலிருநது ஜநமநாசம் பெறுவதும ஸிததிககும. இநதஜநமஙகளில விஷ்ணுவாக விருந்து அதிகாரததை நடததவேண்டிய காலவரைககுள் இடை

யிலுண்டாகு மபராதத்தால பலபிறவிகள ஸம்பவிதத லுங்கூடும. அப்படிப பிறந்திறந்து முடிந்தவுடன் பழைய படியே விஷ்ணுவாகிச சிவபபிரஸாத விசேஷத்தால ருத்ரஸ்தானத்தை யடைந்தாலு மடையும. அல்லது கீழிட்டஜநநங்களிலபராதமிகுதியால வந்துழனறுலுமுழலும உருத்திரஸ்தானத்தை யடையுமவரையுமே இவ் வஸங்கத்தங்கள கேட்கப்படும. அந்தருத்ராதிகார விதியந்தரம பாசத்துக்கு வலிவுகுன்றிவிடுவதால, அவவதிகாரம நடைபெற்று வருங்காலத்து ஓரபராதமும உண்டாக விடமில்லை. அல்லாமலும, சிவத்யானமதிகரித்தலும மேலிட்டதிற பிரஸதாபிதமோமாகையால, உத்காஷமேயன்றி அபகாஷபபிரஸங்கத்துக் கிடமேயில்லை விஷ்ணுவுக்கு உருத்திரபிராபதியுண்டாவதை மேலிட்டதில ஸ்ரீ ஜஞானஸமபந்தவள்ளல விஷ்ணுவுக்குச சிவஸாரூபயங்கொடுத்ததை யாமபிரஸங்கித்திருப்பதாலுமறியலாம.ஸ்ரீருத்ரஸாமய மடைந்தபின்னா ஜீவ்ஸ்பதப்பிரஸங்கம உசிதமபெறுது. அதைவிரிப்பாம பசு என்பது பாசபத்தப்பொருளேயன்றோ?பாசத்தோடுவிலகியவழி அப்பசுவென்னும பெயா கூடாதன்றோ? அந்தப்பாசம் நித்தியமாகையால அநித்தத்தையடையாதாயினும,அதன சகதிகுன்றும. சகதிகுன்றிவிரவுதலால பாசமிருக்கிறதென்றுவது, இல்லையென்றுவது சொலல முடியாது இருக்கிறதென்று சொலலமுடியாமையால, பசுவென்றுசொலவதிற் பின்னிடவேண்டியிருக்கின்றது. இல்லையென்று சொல்லமுடியாமையால, பதியென்று சொல்வதிற பின்னிடவேண்டியிருக்கின்றது. இந்தவிலக்கணத்தை நோக்கியேயன்றோ குணருத்ரரைப் பசுவாக்கததிறபடித்ததோடு பதியாகவு முபசரித்திருக்கின்றனா பூர்வீகர்கள்? விஷ்ணுவாதி கீழிட்டவதிகாரங்களில் பாசக்ஷயமுண்டாகாமையால பதியென்னு முபசாரம பலிஷ்

எ ன ஹ ம

டம் பெறாது. ஆண்டமை ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதிகளென்னுமதிகா
ரசக்திகள் அதிஷ்டித்தலால் ஒருவாறு காரணத்வநிரூப
ணஸமாதானங் கூடும். இதை மேலிடங்களில் யாம் பிர
ஸ்தாபித்திருப்பதாலுங் கண்டுணர்க. உருத்திரரிடங்க
ளூங் கிருத்யங்களும் பரனையன்றிநடவாமையால் ஜகஜ்ஜ
ந்மாதி பரமகாரணத்வம் துரியமூர்த்திக்கேயன்றி யேனை
யோர்க்குபசாரமென்பதி லொருஸந்தேகமுமின்று. சிவ
ர்கள் பஞ்சகிருத்யஞ்செய்யார்களெனவும், அன்னோர் சி
வாநுபவமொன்றினுக்கே யுரியவர்களெனவுஞ் சைவநூ
ல்கள் கூறுமுண்மையு மிதனானே விளங்கும். ஆத்மாக்
களுக்கு மலநிவிர்த்தியுண்டாகின்றமையால், சிவஸமா
நத்வ முண்டாகிச் சிவனைப்போலவே பஞ்சகிருத்யஞ்
செய்யாநிற்குமென்னுஞ் சைவைகதேசிகள் பட்சமு மி
தனால் நிரஸனத்தைப் பெறும். இருளின்றும் விலகி
யகண்ணானது கதிரொளியையன்றித் தானே யொரு
பொருளைக் காணவும், மற்றொன்றுக்குக் காட்டாக நிற்
கவுமாகிய தன்மை யெய்தினல்லது பாசநீங்கிய பசுவுக்
குப் பஞ்சகிருத்யத்தை ஸ்வதந்திரமாகக் கூறுதல்கூடா
து. ஸாம்யம், அல்லது ஸமானம் என்பதனுடைய வில
க்கணத்தைத் துரியருத்ரருக்கும், குணருத்ரருக்கும் யா
ம் காட்டிய ஸம்பந்தங்களே பிரகாசிப்பிக்கும். அந்தக்
குணருத்ரர் முக்தியடைகிறபோது ஸாரூப்யாதிஸாம்யா
திசயமொழிந்து ஸாயுஜ்ய ஸாம்ராஜ்ய மெய்துவர். இவ்
வுண்மைகளை யறியாது ஸமானவாதங்கூறி அலக்கணுறு
தலும் அஸாமஞ்சஸமாய் முடிந்தது.

இது காறுஞ்செய்துவந்த விசாரத்தால் மூன்று
மூர்த்திகளும், துரியமூர்த்தி யொருவருமாக நாலுமூர்த்
திகளே வெளிப்பட்டனர். இவர்களில் முதன் மூன்று
மூர்த்திகளுக்கும் ஸ்ருஷ்டியாதி மூன்றுகிருத்யங்களும்,
துரியமூர்த்திக்கு அம்மூவருடைய அந்தராத்மாவாயிரு

ந்து அவர்களுடைய கிருத்யங்களை நடைபெறுவிக்குங் கிருத்யமும் பிரவிருத்திக்கின்றன. இங்ஙனமாக, பஞ்சகி ருத்யங்களைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் மேலிட்டதற் செய்த தென்னையெனின், ஸ்ருஷ்டியாதிமூன்றுகிருத்யங்களோ டு திரோபவாநுக்ரஹங்களை சேர்ந்து பஞ்சகிருத்யப் பிர ஸங்கமுண்டாம். இவ்விரண்டு கிருத்யங்கட்கும் மஹே ஶ்வர ஸதாசிவமூர்த்திகள் கர்த்தர்களாவர் இவ்விரண் டுமூர்த்திகளுந் துரியமூர்த்திக்கு வேறானவரல்லர் துரி யமூர்த்தியினுடைய சித்கலாம்ஶங்களென் றறியத்தக்க து நாலாவதுமூர்த்தியென்றும், துரியமூர்த்தியென்று ந் தனித்தனி மஹேஶ்வரனையும், ஸதாஶிவமூர்த்தியை யுஞ் சொல்லலாம் இவ்விரண்டு மூர்த்திகளுந்துரியமூர் த்தியே யாகின்றமையை அவர்களுடைய கிருத்யங்களே சான்றுகூறும் எங்ஙனமெனின், பிரமஹா ஸருஷ்டிக்கி ன்றவர். விஷ்ணுமூர்த்தி ரக்ஷிக்கின்றவர். உருத்திரர் ஸம் ஹரிக்கின்றவர். இம்மூவர்கிருத்யங்களும் ஜடமாகிய தநு வாதிகளிடத்தன்றிச் சித்தாகிய ஆன்மஸம்பந்தத்தைப் பெறவில. திரோபவாநுக்ரஹங்கள் ஜடத்துக்கல்லவெ னபதனால், ஆத்மாவுக்கென்றே விதிக்கின்றது. ஆத்ம நாதராகிய துரியமூர்த்திக்கன்றி ஆத்மலாபத்தைச்செய் தல் கூடாதன்றோ? ஆகவே, ஆத்மலாபங்களாகிய திரோ பவாநுக்ரஹங்களைச் செய்யுங் கர்த்தர்களை யெவராகக் கொள்வது? ஆத்மநாதராகிய துரிய மூர்த்தியில் வேறு காதவரொனபதே நிச்சயம். இதற்கு வேதஸம்மத முண் டோவெனின், வேதத்துக்குஞ் சிவாகமத்துக்கும் பேத மின்மையை ஸ்ரீபாஷ்யகாராதிகள் வசனத்தாலும், அந ந்த யுக்தியநுபவங்களாலும் யாம்பிரவித்தனு செய்திரு க்கின்றோ மாயினுஞ் சிவாகமங்களிற்படிக்கப்படும் பஞ் சகிருத்யத்தையும், பஞ்சகர்த்தாக்களையும் ஈண்டு உப நிஷத்து வாயிலாகவேபிரகாசம்பண்ணுகின்றோம். பஞ்

என்னும்
சப்பிரமஹோபநிஷத்தில், "పంచకృత్యనియంతారం పంచబ్రహ్మాత్మకంబృహత్ । పంచబ్రహ్మోపసంహారం కృత్వాస్వాత్మనిసంస్థితః" எனவும், "పంచబ్రహ్మాత్మకాతీతో భాసతేస్వస్వతేజసా" எனவும் போந்த வசனங்களால் ஸ்ருஷ்டி முதலிய பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கு நியமனஞ் செய்பவரும், பஞ்சப்பிரமஹஸ்வரூபரும், பெரிதானரூபமுள்ளவரும், பஞ்சரூபமாகின்ற பிரமஹா முதலாகிய பஞ்சகர்த்தாக்களையுந் தம்மிடத்திலுபஸம்ஹாரஞ்செய்து ஸ்திரமாக விருக்கின்றவரும், பிரமஹஸ்வரூபங்களாகும் பஞ்சமூர்த்திகளுக்கு அதீதருமாகத் தமது தேஜஸ்ஸினாலே விளங்கிக் கொண்டிருப்பவருமென்று ஸ்ரீபரமேசுவரர்தன்மை பிரஸங்கிக்கப்பட்டது. இப்படி விசாரியாமையாற்றானன்றோ, வேதத்தில் பஞ்ச கிருத்தியங்களையும், அந்தக் கிருத்தியகர்த்தாக்களையுஞ் சொன்னதில்லையென்று பாஞ்சராத்திரிகளும், சில்ஸ்மார்த்தப்போலிகளுங் கத்தியழுது காலம்போக்குகின்றனர்? இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

மேல்விசாரத்தால் பாஞ்சராத்திரிகள்கூறும் நிர்க்குணலட்சணத்தையும், இடையில் ஸந்தர்ப்பித்த சில முக்கியவிஷயங்களையும் வியவஸ்தையுண்டாகப் பரிஷ்கரித்தோமாகையால், இனிப்பிரமஹவாதிகளென்று தம்மைக்கொண்டிறுமாக்குஞ் சூனியவாதிகள் கூறும் நிர்க்குணலட்சணத்தையும் விசாரித்துப் பரிஷ்கரிப்பாம். இவர்களே வேதாந்தவாதிகளென்றும், அத்வைதவாதிகளென்றும் உலகத்தை வஞ்சித்துத் திரிகின்றவர்கள். இவர்கள் ஆத்மாவேசிவம், அல்லதுபிரமஹம் என்றுகூறுவார்கள். அந்தப்பிரமஹம் ஏகமேயன்றி இரண்டாவது பொருளில்லையென்றுஞ் சாதிப்பார்கள். அத்வைதம் என்பதற்கு ஏகமென்பதே அவர் ஸித்தாந்தத் துணிவு. இரண்டு என்னுஞ் சொல்லுக்கும் அவர் மதத்திற் பிரஸ்தாபங்

கூடாமையால குணம, குணத்தையுடையது என்று துவைத விதத்திபுண்டாவது கூடாதெனபா. பிரகாசம, பிரகாசி என்னுமவை யொன்றே யாவதுபோல குணம குணியெனபவை யொன்றே யாகுமெனபா பிரகாசம் எனப தொன்றும, பிரகாசி எனபதொன்றுமாகப பிரிப டாது ஒன்றெனபதறகும, இரண்டெனபதறகு மிடஞ செயயாமலிருபபதுகொண்டேயன்றோ (அத்துவிதம)என னுஞசொலலுககு வேதததிலிடங்கொடுததது? (பண்ணை யுமோசையும போலபபழமசுவு, மெண்ணுஞசுவையுமபோ லெங குமா,மண்ணுன, அதுவிதமாக வருமறைசொன்றெனனு, தத துவிதமென்றறையுமாங்கு) என்று ஆசாரியாகூறிய வுண்மை யுமன்றோ அதது விதசொருபததைபபிரகாசிபபிததது? அமமாயாவாதிகள ஏகமென்று கூறியபடிக குணிகுண ஙகளை யாம இரண்டென்று கூறிஞலொழிய எமமவித தாநதம தோஷததை யடையமாட்டாது. (ஒன்றுகாமலிர ண்டாகாம - லொன்றுமிரண்டு மின்றுகாமல) என்று சைவ நூலகளில அத்துவிதவிலக்கணம பிரஸங்கிககபபட்டிரு ததலும மேலுணமையைநிறுததும. இதனுல, ஞானம, ஞானத்தையுடைய பொருள என்னுங குணகுணிகளை யொன்றே யென்றும, அத்துவிதம எனபதறகு ஒன்றே பொருளென்றுங்கூறுஞ் சூனியவாதம சுருண்டுபோய விட்டது. இநதப பிரவசனததால குணசூனயமா யுள ளது பிரமஹம என்றுகூறி, நிாகுண லடசணததை அவலமபிககுங நாமதம நீளசெவியனமதமாகவே முடி நதது. கிரணமிலலாத சநதிரனுவது, சநதிரனையலலாத கிரணமாவது தனிததனியுளவோ ? உளவாயினன்றோ ஞானமாகிய குணமிலலாத பிரமமாவது, பிரமமாகிய குணியை யலலாத ஞானமாவது ஒனறையொன்ற பேட்சியாமல ஜீவிததலகூடும ? அபபோதுதானன் றோ ஆநதத துனமதம நனமதமாகும? (வெண்டிங்களுங கிரணமும்) என்று குணிகுண ஸமபநதத்தை மேலோர்

என்னும

பிரகாசிபபிததிருப்பதற்கும் என்ன ஸமாதானந் தேடு வது? இப்படி விசாரிக்கையில், சூன்யதவமே நிர்க் குணமென்று லடசணஙகூறும அஸஙகாதமவாதம் சோமபேறிவாதமென்றே யொதுககப்படும இநதமததத வாகள் ஜநந மரணபபட்டுழலும பசுவையே சிவம, அலல து பிரமமனனறு கூறுகினறமையாலும், அதறகு ஞான மெனபதைக குணமெனறுகொளளாமையாலும,மாயை யவித்தைகள் இரண்டாவதிலலாத பிரமத்தி லெப்படி யுணடாயிறறெனறெழும் விஞககளைப பரிகரிககாமை யாலும, அமமாயை யவிதைதகளான மொததுண்டு ஸுகதுககபோகஙகளைத தமமில்வேறுகாதபிரமம அனு பவிககினறது எனபதறகுத தாமே ஸாடசியாக விளஙக லாலும இவாகூறும நிரகுண லடசணத்துககு ஞான சூன்யப்பொருள, அலலது அஞ்ஞானகதபபொருள என்று வியாகயானமுறைபபடே விவேகிகள் ஸம்மத மாகும். இந்த நிரூபணத்தால குணருதரர் தனமையும், துரியருதரர்தன்மையும, நிர்க்குண ஸ்வரூபவிசாரமும, அன்னியமத ஸித்தாநத ஹேயஙகளும் பிரகாசமபண ணபபட்டமையால், குணருதரனைக காட்டிலும் வேறு ருதரர் கிடையாதெனறும, துரியராகவும், நாலாவது பொருளாகவும் வேதாதிகள பிரதிபாதிககும பொருள் நிருபாதிகமாகி, நீல கணடதவாதி வாணனைகளையடை யாதெனறுங கததியஙியுங கலதிகண்மதங காலைவாரிக கொணடது. வேததகில, "సత్యంజ్ఞానమనన్తంబ్రహ్మ" எனவும், "విజ్ఞానంబ్రహ్మ" எனவும், "ప్రజ్ఞానంబ్రహ్మ" எனவும், "ఆన న్దోబ్రహ్మ" எனவும், "ఆనన్దమయః" எனவும, படிக்கபபட்டி ருத்தலாலும, "అంగాన్యన్యాదేవతాః కృత్స్నం బ్రహ్మ..." என்று ஸ்ரீபாஷ்யததிற பிரவசனஞ்செய் திரு த்தலாலும ஜ்ஞானைகமஙகள விகரஹதேஜோதியா யுள்ளவர் ஸ்ரீபரமேஸ்வரர் என்னும எமது ஸித்தாங

தம நிலைதளராது நின்றது. இந்த ஞானமூர்த்தியையும், மாயாகுண மூர்த்திகளையும் பேதந்தோன்றக்கூறுஞ் சில பிரமாணவாக்கியங்களையு மீண்டுதெரிப்பாம். சூதஸம ஹிதையில், "ఉమార్ధవిగ్రహశ్శుద్ధా త్రిణేత్రాచంద్రశేఖరా। నీలగ్రీవాప రానంద ప్రమోదాతాండవప్రియా। బ్రహ్మవిష్ణుమహాదేవై రుపాస్యోగుణ మూర్తిభిః" என்னும் வசனத்தால், உமார்த்த விக்ரஹ ஸ்வரூபரும், திரிநேத்திரரும், சந்திரசூடரும், நீலகண்டரும், ஆனந்த தாண்டவ மூர்த்தியுமாகிய பரமசிவம் குணமூர்த்திகளாகிய பிரமஹவிஷ்ணுருத்திரர்களால் உபாஸிக்கப்படுகின்றார் என்று பெறப்பட்டது. ஈண்டு உபாசகர்களை குணமூர்த்திகளென்றமையால் உபாஸ்யரை குணாதீதர், அல்லது நிர்க்குண மூர்த்தியென்று கொள்வது தானே போதரும். நிர்க்குணப்பொருளாகப்போந்த வுபாஸ்யரை உமாஸஹாயத்வாதி வர்ணனைகளால் பிரஸ்தாபித்திருப்பதற்குச் சூனியவாதிகள் என்னசொல்வார்களோதெரியாது "ఉమాసహాయంపరమేశ్వరంప్రభుం, త్రిలోచనంనీలకంఠంప్రశాంతం, ధ్యాత్వాముని ర్గచ్ఛతిభూతయోని। సమస్తసాక్షిం తమసఃపరస్తాత్" என்னும் கைவல்ய ஸ்ருதியாலுந் துரிய மூர்த்தி யிலக்கணம் வெளிப்பட்டது. இந்த வுபநிஷத்திற பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பொருளைக் குணமூர்த்தியென்றல் சாலாது எங்ஙனமெனின், அந்தப் பொருளைத் தியானிப்பவன் இருளைக் கடப்பனென்றும், அங்ஙனங் கடப்பிக்குமது ஸமஸ்தஸாக்ஷியும், தமோதீதமுமா யுள்ளது என்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருத்தலால் துரியமூர்த்திப்பிரஸங்கமே நிலைக்கும். குணமூர்த்திக்குத் தமோதீதப்பிரஸங்கமும், உபாசகனை இருளுக்குமேற்போகச் செய்யுந்தன்மையுமுண்டாகாமையால், அவனைத்துரிய மூர்த்தியாகிய நாலாவது மூர்த்தியென்றறிவதே ஸத்துக்கள் துணிபாம். " సాక్షీచేతాకేవలోనిర్గుణశ్చ " எனவும், "తేభ్యోవిలక్షణస్సాక్షీ చిన్మాత్రోహంసదాశివః" எனவும் போந்த

என்னும

ஶ்ருதிகளுமன்றோ நிர்குணபொருளும், ஸர்வஸாக்ஷியுமாகும் துரியசிவத்தின மஹிமையைப பிரகாசிப்பித்தன? இத்யாதி வசனப்பிரமாணங்களாலும, மேலகாட்டிய நியாயவிஸ்தாரங்களாலும துரிய சிவமே ஜகத்காரணவஸ்துவென்பது இனிது சாதிக்கப்பட்டமையால, நம்முடிச்சூர்முதலியமுத விஷ்ணுபாதவமும, சிவநிந்தையும் நாயக்குலைப்பாகவே முடிந்தது.

இதுநிறக, அமரூதேவிமுதலியார் தாமமூத விஷ்ணுபாதவத்தையறியாமல யாரோ சிலபண்டாரங்களும, சிலசூத்திரர்களுங்கூடி விஷ்ணுவானவர் சிவனபாதத்தைத் தேடினுரென்றும, பிரமஹா சிவனமுடியைத் தேடினுரென்றுஞ் சொன்னதாகப பிதற்றியிருக்கின்றனர். பண்டாரம என்னுஞ் சொலலுக்குப பொருள தெரியாது, ஹேயமாக அதை விநியோகஞ்செய்த அப்புலவர் வாயமதம மடங்குமபொருட்டு ருக்வேதத்தினுண்மையை யீண்டுவிரிப்பாம "బ్రంహావై హంసో భూత్వా, శిరో ద్రష్టవ్యః, సహస్రసమా అసద్ బ్రహ్మా, అసాంశిరో నాజానాత్, త్వమేవమాతాసి, త్వమేవపితాసి, త్వమేవభ్రాతాసి, త్వమేవద్రష్టాసి, శ్రోతాసి, కర్తాసి, కారయితాసి, జ్యేష్ఠోసి, శ్రేష్ఠోసి, య ఏవం వేద, శివసాయుజ్యమాప్నోతి శివసాయుజ్యమాప్నోతి" என்னும வசனத்தால பிரமஹாவானவர் ஹமஸரூபமாகிச் சிவனுடைய சிரசைத்தேடுகையில ஆயிரவருஷம ஆச்சுது அப்போது பிரமஹதேவர் நான் தேவரீருடைய சிரசை அறியவிலலை, தாயும நீர், தந்தையும் நீர், உடனபிறநதவரும நீர், பார்க்கின்றவரும நீர் கேட்கின்றவரும நீர், கர்த்தாவாயுள்ளவரும நீர், காரியங்களைச செயவிக்கின்றவரும நீர், மூத்தவரும நீர், உயர்ந்தவரும நீர் என்று துதித்தனர். இநத வுண்மையை யாவன அறிவானே, அவன சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகின்றுன், சிவஸாயுஜ்யத்தை யடைகின்றுன என்று

வெளிப்பட்டது. மேல, "విష్ణుర్వైవారాహంరూపమాస్థాయ, భూ మిం విదారయన్ సహస్రం సమా ఆసన్, సాదాన్ వేషణపరోభూత్వా, త్వమే వమాతాసి, త్వమేవపితాసి, త్వమేవభ్రాతాసి, త్వమేవజ్యేష్ఠోసి, త్వమేవశ్రే ష్ఠోసి, యఏవంమహిమానంవేదా ద్రష్టాభవతి, విజ్ఞాతాభవతి, కర్తాభవతి, కారయితాభవతి, యఏవంవేదా, శివసాయుజ్య మాప్నోతిశివసాయుజ్య మాప్నోతి" எனனும வசனததில விஷ்ணுவானவா பனறி வடிவமாகிப பூமியைபபிளநது செலலுகையில ஆயிரம் வருஷம ஆசசுது. சிவனுடைய பாததைததேடுவதில் விருபபமுடையவராகிய விஷ்ணுவானவா தாயும நீர், தநதையும நீா, உடனபிறநதவரும நீா, மூததவரும நீா, உயாநதவரும நீா எனறு துதிததனா இநதமகிமையை யாவனறிவர்ஞே, அவனே காணகினறவனுகிறுன், அவ னே அறிநதவனுகிறுன, அவனே காததாவாகிறுன, அவ னே காரியஙகளைசசெயவிககினறவனுகிறுன. இபபடியா வனறிவாஞே, அவன சிவஸாயுஜயததையடைகினறுன, சிவஸாயுஜயததை யடைகினறுன எனறு சொலலப்ப டடது. இபபடி வேதததிற கணடாகோஷமாக முழங குஞ சிவபாரமயஙகளை யெதநனை முணடஙகளெழுநது மறைககததொடஙகினும, அவை மறைநதுவிடுமா? ம றையாது! மறையாது!! அமமுடிசசூாபபுலையா தாம சூததிரரினுங கடையனெனபது தோனறவே பணடார ஙகளும, சூததிரரும எனறு பரிபவமுணடாகய யேசி னா. சதுாததராகிய சூததிரரை நிநதிததமையாலனறே நமமுதலியாரவாகளைப பஞசமராகிய புலையனொன்று யா மசொளள நேரிடடது? இபபெருமபுலையரோயனறி வே றுபுலையாகளும இவவிஷயததில சிலசூதவிதயுகதிகளை ச சொலலுவதுணடு. அவறறையும விசாரித்தொழிப பாம யஜுாவேதததில, "ఉద్ధృతాసివరాహేణకృష్ణేనశతబాహు నా" என்றதேதயாதிவசனஙகளால விஷ்ணுவானவா வராஹமாகி நாறுஹஸதஙகளுடன பூமியையெடுததுக்

என னு ம
கொண்டுவந்து பூர்வப்பிரமாணத்தில் நிறுத்தினர் எனவும், "క్ష్యాహంతమోమహదహంఖచరాగ్నివాభూః" என்ற சுருதியால் விஷ்ணுவானவர் ஆதிகூர்மமாகி உலகத்தைத் தாங்குகின்றார் எனவும் வெளிப்பட்ட வைதிகஸித்தாந்தத்துக்கு விரோதமாக விஷ்ணுவானவர் பூமியைப்பிளந்து பாதலத்திற்புகுந்து சிவன்பாதத்தைக் காணவில்லை யென்றது நம்பத்தக்கதல்ல வென்றனர். அல்லாமலும் உலகத்தையெல்லா முண்டுமிழ்ந்தும், உலகமுழுதையும் ஈரடியாலளந்தும் தன்னுடைய பாதத்தவகிலே விளங்கவினிதுதோன்றும் விஷ்ணுவுக்குப் பாதலத்தைப்பேதிக்குந் தன்மையுண்டாகவில்லை யென்றதும் சுத்தப்பொய் யென்றனர். சிவன்றிருவடியைத் தேடியனுத்துக் காணுமல் விஷ்ணுவானவர் சிவனைத்துதித்து நின்றார் என்று யாம் கூறியதும் வைதிகஸித்தாந்தமே யாகையால், எமது வைதிகம் ஒருவராலும் பேதிக்கப்படமாட்டாது. அவர்கள் காட்டிய எஜுர்வேதவாக்கியமும், யாம் காட்டிய ருக்வேத வாக்கியங்களும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதத்தை யடைவானேனெனின், அவைகள் விரோதியாமையை யீண்டுப் பிரகாசப்படுத்துவாம். யாம் காட்டிய ருக்வேதத்தின் கருத்தெல்லாம் விஷ்ணுவானவர் சிவனுடைய பாதத்தைக்காணுஞ் சக்திபோதாதவரென்பதே யொழியப் பாதலத்தைப்பேதிக்குஞ் சத்திபோதாதவர் என்பதல்ல. அவர்கள் காட்டிய எஜுர்வேதத்தின் கருத்தெல்லாம் விஷ்ணுவானவர் பாதலத்தினகீழும், அண்டபித்தியின்மேலும் விரவிநிற்குஞ் சத்தியுடையவர் என்பதொழிய, சிவனுடைய பாதத்தைக்காணுஞ் சத்தியுடையவர் என்பதல்ல. இந்தவுண்மையால், வேதங்களின்கருத்து மாறுபட்டில் இப்படியே விஷ்ணுவானவர் உலகத்தை யுண்டுமிழ்ந்தாரென்பதும், உலகத்தை யளந்தாரென்பதும் அவர் சிவனுடையபாதத்தைத்தேடிக் காண

விலலை யெனபதறகு விரோதமாகா உலகததைததாங்கவும, உலகததை நிறுததவும, உலகததை யுண்டுமிழுவும, உலகததை யளககவும வலல விஷ்ணுவானவர் சிவன பாதததைத் தேடிககாணவிலலை யெனறது எங்ஙனமெனின, "విశ్వం నారాయణః" எனற சுருதியால விசுவரூபராக வெளிபபடட நாராயணா "విశ్వాధికో రుద్రో మహర్షిః" எனற சுருதியால விசுவாதிகராக வெளிபபடட சிவனுடைய பாதததையும, மஹிமையையும அறிவது கூடாது. இவவுண்மையை இலிஙகபுராணம, வாமனபுராணம் இதயாதிகளிலும பிரஸிததபபடுததி யிருபபதாலும், பிரதயடசததில (திருவண்ணாமலை) என்னும பிரஸிதத நாமததால அருணாசலக்ஷேததிரம பிரகாசிபபதாலும் சிவனபாததததை விஷ்ணு தேடியலுத்தாரெனனும் எமது ஸிததாநதம பசுமரததாணி யறைநதாறபோல நாட்டபபடடது. இவவளவேயனறிப பாஸ்கர ஸமஹிதை யெனனும வேதபாகததில "బ్రహ్మావిష్ణూ రజసా సంబద్ధవైరౌ మధ్యేత యోర్దృశ్యతి జాతవేదాః స్థాణూ రుద్రస్తిష్ఠద్భువనస్య గోప్తా । దృష్ట్వా స్థాణుముపరమ్య యుద్ధం ప్రతస్థతుర్దూరమసౌ దిదృక్షూః । వరాహో భూద్విష్ణురధో మమజ్జ హంసో భూద్బ్రహ్మా త్వపతదూర్ధ్వమాశు గృధ్రః" என்னும் வசனததால பிரமஹவிஷ்ணுககள் இராஜஸமேலிடடுச் சண்டையிடடுக கொணடிருககையில இருவருககும நடுவில ஸ்ரீருதரபகவான அகனிஸ்தமபமாகப் புவனஙகளை ரக்ஷிககுமபடித தோனறினா. அதைப பாாததமாத்திரததில தஙகள சணடையை நிறுததிவிடடுத தூரமாய விலகிவிடடாாகள பின்னா விஷ்ணுவானவர் வராகமாகிப பூமியிலிருந்து கீழே தேடிககொணடுபோனா. பிரம்ஹாவானவா படசியாகிப பூமியிலிருநது மேலேதேடிக் கொணடுபோனா என்று வெளிபபடடது. இபபடி வேதபாகஙக ளினனுமநநதமுண்டாகையால், அவைதிக ப்ரேஷ்டர்களாகிய பாஞசராததிரிகள்கூறறு நாசததை

எனனும

யடைந்தது. இவ்விஷயததில அநததததுஷ்டாகள வெகு
வாகப் பிதறறுவதுணடாகையால, வேறு பிரமாணஙக
ளைத தேடாது வேதஙகளையே யாம பிரமாணமாகததே
டினேம. இநதவிடததில அவர்களுடைய விண்ஜாலம
செல்லாதாகையால இனி அவாகள வாயைமூடிக்கொண
டோடவேண்டியதே! அநதப் பிரமஹவிஷ்ணுககள் சிவ
னுடைய சிரஸ்ஸையும, பாததனதையுந தேடிககாணுதொ
ழிகையில், பிரமஹதேவா விஷ்ணுவினிடததிற பொய
பேசியதறகாகவே (பூசையுஙகோயிலும போகவெனறனன)
என்று சிவன்கொடுததசாபமும வெளிபபடடது மாரி,
இருளன், காடடேரி, கறுபபன, மாடன, இரிசி இதயா
தியர்களுககெலலாங கோயிலும பூசையும உலகததிலிரு
ககுமபோது திரிமூாததிகளி லொருவராகிய ஸருஷ்டிகா
ததாவுக்குக கோயிலிலலாமற போயவிடடது புதுமை
யேயன்றே? பிரமஹ விஷ்ணுக்கள சிவனைத தேடினர்க
ளென்பதற்கு இதுவுமனறே ஸாடசியாகினறது? பாஞ
சராததிர ஸிததாநதப்படி விஷ்ணுவுககுப பிரமஹா கு
றைந்தவரும், பிரமஹாவுககு உருததிரா குறைநதவரும
னறே? துரியருதரர் அவாகளுக கஙகீகாரமிலலை யாகை
யால,அவர்விஷயம்இஙகுவேணடாம.குணருதரனையே
அவர் மதப்படிககொண்டகாலததும மூவரிலும பெரிய
வராகிய விஷ்ணுவைககாடடிலும அவவுருததிரருககே
கோயிலும் பூசையும அதிகரிததிருபப தெனனை?

விஷ்ணுவுக்கு (க0அ) திருபபதிகளே யன்றே
பிரமாணஸிததமாயுளளன? சிவபெருமானுககோ வெ
னின், (க00அ) திருபபதிகள பிரமாண ஸிததம. இவை
யாவும ஆசாரியாகளது திருபபதிகஙகளைப பெறறன.
வேனும (எருச) திருபபதிகளுககுப பதிகஙகள அப
பிரத்யக்ஷமாயவிட்டன. எஞசிய (உஎச) திருபபதி
களுக்குமாத்திரமே திருபபதிகஙகள இபபோதிருக்கின்

றனர். இவற்றின் விவரம், சோழநாட்டில் (௧௯௦)ம், ஈழ
நாட்டில் (௨)ம், பாண்டிநாட்டில் (௧௪)ம், சேரநாட்
டில் (௧)ம், கொங்குநாட்டில் (௭)ம், நடுநாட்டில் (௨௨)
ம், தொண்டைநாட்டில் (௩௨)ம், துளுவநாட்டில் (௧)
ம், வடநாட்டில் (௫)ம், ஆக அறியவேண்டியது. இப்
போது பதிகங்களோடிருக்குந் தலங்களே விஷ்ணுக்ஷே
த்திரங்களுக்கு இரண்டுபங்கதிகமானதால், பதிகம் மறை
ந்த க்ஷேத்திரங்களையுஞ் சேர்த்தால் பத்துமடங்கதிக
மாகின்றது. பிரமஹாவுக்குக் குறைந்த உருத்திரருக்கு
இவ்வளவு வைபவமுண்டாகிறபோது, அந்தப் பிரமஹா
வுக்கென்று ஒருகுட்டிச்சுவராயினு முண்டாகாமற் போ
னவாறென்னை? அவருக்காகப் பரிந்து வக்கீல்களாக
வரத்தக்கவர்களும் ஒருவருமில்லாமற் போனதென்னை?
இப்படி நேரிட்ட வஸந்தாபத்தால், இந்தப்பீடை யிப்
படியே தொலையாமல் எங்கே விஷ்ணுதலையிலு மேறிக்
குதித்து அவரையும் பிடித்தாட்டப் போகிறதோவென்
றெண்ணிக்கொண்டு பிரமஹாவுக்குக் கோயிலில்லாத
காரணம் பிருகுவிட்ட சாபத்தாலென்று அப்பாஞ்சரா
த்திரிகள் பரிகாரந் தேடிக்கொண்டனர். விஷ்ணுவான
வர் பன்றிவடிவெடுத்துச் சிவன்பாதத்தைத் தேடியஸ
ங்கதி வேதத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விஷயம் அவ
ர்களறியாதவர்களாகையால், வீண்கட்டுக்கதையாகப் பிரு
குசாபத்தை யபேட்சித்தார்கள். எத்தனைசாபங்களைப்
பிரம்ஹாவுக்குத் தேடிவைத்தாலும் விஷ்ணுவானவர்
சிவன்பாதத்தைத் தேடினனென்பதற்குப் பரிகாரமுண்
டாகப் போகிறதில்லை. ஆயின், பிருகுசாபம் பிரமஹா
வுக்குண்டானதில்லையோவெனின், உண்டானாலும், உ
ண்டாகாவிட்டாலும் எமக்கென்னை? பிரம்ஹாவுக்குச்
சிவன்கொடுத்த சாபத்தை அது குறுக்கேவந்து தடுக்கு
மோ? சிவன் சாபங்கொடுத்ததுபோலவே பிருகுவும்

என னு ம

சாபங்கொடுத்ததாக முடியுமனறிச் சிவன் சாபங்கொடு
ககவிலலையெனறு சொலல விடமுண்டாகாது.

சிவன பிரமஹாவுககுச சாபஙகொடுதத காரணத
தை மேலே யாம காட்டினே மாகையால, அநதப பிர
ம்ஹாவுககுப பிருகுமுனிவன சாபஙகொடுததகாரணத
தையுங சொஞசம யோசிப்பாம. பிருகுமுனிவன திரி
மூர்ததிகளில யாவா பரதததுவப பொருள எனறு பரிட்
சிககத தொடஙகி அவாகளிடம போனதாகவும, அவா
களில் சிவனிடம போனகாலையில, அசசிவனது பிரஜா
பதிககுச சாபங கொடுததா னெனறும, பிரமனிடம
போனகாலையில, அவனுககுக கோயிலிலலாமறபோகச
சாபஙகொடுததானெனறும, விஷ்ணுவினிடம போன
காலையில, அவனைத தனகாலுதையோடு முடிததானெ
ன்றும் பாஞசராததிரிகள புலமபுவா. இவறறுள சிவ
னுடைய பிரஜாபதிககு அநதபபிருகுவிடட சாபப பிர
ஸங்கததை மேலிட ததில விசாரிததுப பரிஷ்கரிததுவிட
டோம. விஷ்ணுவிஷயமோவெனின, அநதபபிருகுமுனி
வன் விஷ்ணுவினிடமபோய அவனை யோருதை யுதை
த்ததாகவும, விஷ்ணுவானவாஉடனேயெழுநது, அநத
முனிவனுடைய பாதததைதக கையாற பறறிககொண்டு
தேவரது பாதஙகள நொந்தனவோவென்றுபசரித்ததா
கவும், அதனுன் மகிழ்ந்து இவனே ஸதவருபியென்று
மெச்சி அந்தமுனிவன விஷ்ணு பரதவததை நாடின
தாகவும் அவாகளவிதநதுரைபபா இபபடியும ஓரவல
ட்சணகதையுண்டாகுமா? பிருகு வென்பவன் ஓா பசு.
விஷ்ணுவோ பரததவபபொருள. பதியினுடையலட்ச
ணத்தைப் பசுககளினியுதைகொடுததேயனறோ அறிந
துகொளளவேணடும்? அந்தப பிருகு செய்த பரிடசை
யால் அவனுடைய ஸநதேகந்தீாநததனறி யேனையோர
துஸந்தேகந்தீாந்ததா?ஒவ்வொருவரும்இனி உதைத்தே

யன்றோ பாராகக்வேண்டும்? விஷ்ணுவுக்கென்ன கிரகசா ரமிருநது அவனிடம உதைபட்டாரோதெரியாது. அவ னிடம உதைபடததகக சாபம வேறு எநதரிஷிகொடுத தாளு தெரியாது கொஞசமாவது மனஙகூசாமல தாங கள பரமபதியாககொணடிருக்கும விஷணுவைப பிரு குமுனிவன காலெதது தூககி யுதைததுப பாததுவஙகண்டு பிடிததான் எனறு எழுதிவைததுககொணட அவாவி னையிருநதவாறு அநதோகொடிது ! கொடிது !! சிவன பாததைதை விஷ்ணு தேடினூா எனபதை விரோதிதத பாவமேயனறோ பிருகுவினுடைய காலுதை யுணடாா விஷ்ணுவெனறு சொலலி மகிழநேரிடடது? பிருகுவை யோா பசுவும, விஷ்ணுவை யோா பசுவுமாகச சைவா கள கொணடவாகளாகையால, இரணடு பசுககளும ஒனறையொனறுதைததுககொளளுதல கூடுமெனறும, விஷ்ணுவினிடம பகைபாராட்டிய நெஞசுடையவனுத லால அநதபபகை காரணமாகவே அநதமுனிவன விஷ் ணுவை யொருவேளை யுதைததிருநதாலு மிருககலாமெ னறும யாம சொனனுலுஞ சொலலலாம யாமுமபப டிச சொலலமாடடோமே! உணமை விபவஙகளையே யனறிப பொயககதைகளை யாம சொலல வேணடிய அவசியமுமிலலை. உணமையான கதைகள இபபடிபபட் ட ஆபாஸஙகளுக கிடமுஞசெயயா. இனனும விரிககிற் பெருகும்

இது நிறக, பிரம்ஹாவுககு அந்தப பிருகு விட்ட சாபமே பிரகிருத விசாரணைக குரியது. ஒருவன் மற் றொருவனுககுச சாபமிடுகையில, எநத விஷயமாகச சாபங கொடுககப்படுகிறதோ, அநதவிஷயத்தில சாபத் தை யேறபோனைக காட்டிலும இடுவோன் கௌரவஸ் தனுயிருத்தலவேண்டும. பிரமஹாவுககுக் கோயிலும பூசையும போகப பிருகு சபிததுணடாளுல, அநதப

பிருகுவுககுக் கோயிலும, பூசையும் உலகததி லிருகக வேண்டும். கோயிலையிழநத பிரமஹாவுககுச சிவனுல சிரசசேதமுண்டானபடிப பிருகுவுககுஞ சிவனுலமீசை போயிறறு. மீணடுஞ செமபோததுமயிரைப பரிபவ முணடாக அவனுககு வீரபததிரா கொடுததனா. இவ வளவு ஹீனஸ்திதியிலிருககும அநதப பிருகுவால பிரம ஹாவுககுக கோயிலிலலாமற போசசுதெனபது நம பததககதனறு. கோயிலைப போககுஞசகதி அந்தபபிரு குவுககுண்டாயிருநதால, கோயிலை யுண்டுபணணுஞசத தியும அவனுககிருநதிருககவேணடும. அபபோது பிரம ஹாவுககுக கோயிலை அவன போககியபடியே விஷ்ணு வுககுக கோயிலை அவனே நிலைபெறுவிததான என்றுஞ சொலலவேணடி வரும பிரமஹா தனனுடைய அபரா தததால முதலிறகோயிலைப போககிக கொண்டானுயி னும,பினனாப பிருகுவையிரநது மீணடுங்கோயிலையுண டாககிக் கொளளலாம ஆககவும, அழிககவும வலலவ னுயிருநதால பிருகுவே யாவராலும்பூசிககததககவனுகி, ஊரிலுளள கோயிலகளையெலலாங கொளளைகொணடி ருப்பன. இபபடிப பரிஹாஸிபபதற் கிடஞ செயவ தாகிய பிருகுமகிமை பேரிழவாகவே முடிந்தது. இன னும பரியாலோசிககில, பரததுவ பரிடசை செயய வந்த அமமுனிவன அவனுடைய பரிடசையில் நிலைக காத விதிருதரிருவாகளுக்கும ஸமதணடனை செய யவேண்டியதனறி யேற்றநதாழவாகச செயதலகூடாது. பரததுவமலலாத பிரமனுககுக கோயிலைபபோககி விட டபடியே பரததுவமல்லாத சிவனுககுங கோயிலைப போககி விடவேணடும. பரததுவமாகிய விஷ்ணுவுககு மாத்திரமே கோயிலை அநுககிரகிததல் வேணடும. அப் போது அவாகள் குற்றங்களும், குணமும இனிது பிர காசிக்கும். பரததுவமல்லாத விதி ருத்ரர்களுக்குக

கோயிலகள் போயவிடடனவெனறும, பரததுவமாகிய விஷ்ணுககுக கோயில நிலைததிருககின்றது என்றும் உலகில பிரஸிததியுண்டாம அவரவா குறறததுககுத தககவாறு தணடனை செயததெனின, விதிருதரரிருவரில யாா அதிக குறறமுடையவாகள? பிரமஹாவெனறு கொளளின, விஷ்ணுவை முதறபரமாகவும, இரண்டாவதுபரம உருததிரராகவும,மூனறுவதுபரம பிரமஹாவாகவும அனறேஅநதபபிருகு ஏறபடுததியிருககவேண்டும. அஙஙனமாயின, விஷ்ணுவைககாடடிலும பிரமஹா தாழநதவன், அவனைக காடடிலுஞ சிவன தாழநதவன என்று பாஞசராததிரிகள புலமபுவது கூடாது பிரமஹா ராஜசன, சிவனதாமசனெனறு குறைபபதுங கூடாது. பிரமஹா அதிக குறறமுடையவனலலன-உருததிரனே யெனககொளளின, அறபகுறறமுஞசெயயாத விஷ்ணுவைககாடடிலும அதிகபூஜயனதையுணடாக அவவுருத்திரருககுக கோயிலகள பலவுணடாதலை அவன போககாதது எனனை ? அறபகுறறஞசெயத பிரமஹாவுககே கோயிலகளும, பூசைகளும போயவிடச சபிததவன அதிக குறறஞசெயத சிவனுககு அஙஙனஞசெய்யாத விதமெனனை ? சிவனுடைய பிரஜாபதிககுச சாபங கொடுததே போதுமெனறு சலிததுவிடடானபோலும. பிரம்ஹாவுக்கும பிரஜாபதியெனறு பேராகையால இரணடு பிரஜாபதிகளுககுச சாபமிடததகக பேராறறலைப பிருகுவுககுத தேடிவைததுவிடடு, அவனால் விஷ்ணு பாதவததை நாட்டிககொண்ட அபபாஞசராததிரிகள விவேகததை யெவவளவென்றுதான யாமெடுதது சசொலவது? சிவனால பிரமஹாவுககுச சாபமுண்டாசசுது என்றபடியே விஷ்ணுவுககு எலலா வறுககிரகமும அவரோ செயதாரெனறு செரலல யாம பின்னிடுவேமா? கோடி கோடியாகப பிரமாணஙகளுண்டாகை

என னும ம
யால யாம அஞசமாடடோம. பொய பேசிய பிரம்ஹா
வுககுப பூசையுஙகோயிலும போககசெயதும, மெய
பேசிய விஷ்ணுவுககுப பூசையுஙகோயிலும பொருந
தசசெயதும சிவபெருமான தமது கருணையைக காட
டியபடியறிக. விஷ்ணுவுககுப பூசையுஙகோயிலும அ
நுககிரகிததவளளலாதல பறறியேயனறோ சிவனுககு
அதிகமஹிமையும, அதிககோயிலகளும வேதப பிர
ஸிததமாயின? பூசையும, கோயிலும போககிககொண
ட பிரமஹாசிவனையிரநது, மீணடும அவற்றையடைதல
கூடாதோவெனின, பெருஙகருணாசாலியாகிய சிவபெரு
மான அஙஙனம வேணடிய பிரமஹாவுககுப் பின்னா
அநுககிரகஞசெயததையு மறிவிபபாம.

பிரம்ஹாதேவா சிவனைநோககித தவங்கிடநது வரு
ந்தித் தனககு நோந்த குறையை நிவிாததி செயயும
படிப பணிநதனா. அப்போது பகவான் பிரம்ஹாவைப்
பார்த்து, பிராம்ஹணாகளுககுசசெயயும்பூசைகள் உன்
பொருட்டாகக் கடவதெனறனா. இநதககாரணம்பற்றி
யே யனறோ பிராமஹணாகள யாவராலும பூசிக்கபபட
டுவருகினறனர்? பிராமஹணாகளுடைய வாசஸ்தலங்
களைப் பிரமஹாலயஙகளெனறு நூலகளிறகூறப்பபட்டிரு
பபதுமறிக தேவாலயபபிரமஹாலயபூசைகளை வேதாதி
கள்விதநதமையுமறிக. பிராமஹணாகளவசிபபதற்கு அக்
கிரஹாரப பிரதிஷ்டைகள யாவருஞ செயவதுண்டன
றோ? தேவாலயஙகளாகிய சிவவிஷ்ணுஆலயஙகளைப்போ
லவேயன்றோ அவறறையுஙகொண்டு செயகின்றனா? ஒ
வ்வொரு பிராமஹணபூசையும பிரமஹாவினது பூசை
யாகையால பிரமஹாவுககுச சிவன செயதருளிய அநுக
கிரகததின் விசேஷம வெளிபபடடது. இவவநுககிரகத
தைபபெறற பிரமன மீண்டுஞ சிவனைபபணிநது தேவரீ
ருடைய திருமுடியை நான கணடதாகப பொய்பேசிய

தற்கு உடனே சிட்சையுண்டானமையால நான் கிருதா ர்த்தனாயிவிட்டேன் இனி யெனக்கரிய தொன்றுமில் லை. ஆகையால, எமபெருமானே! எனகெட்டாத தேவ ரீருடைய திருமுடியை நான தரிசிக்கவருள்செய்யவே ணுமெனறு பிரார்த்தித்தனன. அபபோது பகவான் பிரம ஹாவைப்பார்த்து, எம்மை நீயாவது விஷ்ணுவாவது உங்கள போதத்தால நீங்களே யறியவுங காணவுங கூ டாதாகையால யாம அறிவித்தாலறிவீர்கள காட்டுவி த்தாற் காண்பீர்கள. ஆகையால, எமமுடைய திருமு டியை யாமே காட்டுகினறோம அபபோது நீ கண் டுபூசிக்கலாம எனறு அருளிச்செய்து மறைந்தனர். அவவநுக்கிரஹ விசேஷத்தால பிரமஹ தேவர் (திருக் கூரூர்) எனனும பதியில ஆதி சைவப்பிள்ளையாகப் பிற நது குழநதைப் பிராயத்தில மஹாதேவரைப் பூசிக்கப் போகையில சுவாமி திருமுடி யெட்டாமற் போசசது. அபபோது நிரமல சித்தத்தோடு ஸவாமியைப்பார்த்து உனனுடைய முடியை நீசாயத்தாலனறி நான எபபடிப பூசிபபது எனறு பேரனபுடன வேணடிய குழநதைக்கு முடிசாயத்துக கொடுத்தனர் குழநதை மிக மகிழ்ந்து ஸ்வாமி திருமுடியில திருமஞசனாதிகளும, ஏனையபூசை களுஞசெய்து பூரவஞானமுணடாகித் தனக்கிருநத கவலை யொழிநதது விரிஞசனாகிய பிரமஹா பூசித்த காரணத்தால (விரிஞசிபுரம) எனறு அநத க்ஷேத்திரம் வழஙகப்படடுவருகினறது (கானசாயுமவெளளிமலைக்கரசே நினகழலநமபினேனை, ஊனசாயுஞசநம மொழித்திடுவாய்கரூரா னுக்காய, மானசாயசசெஙகை மழுவலஞசாய வனைநதகொனறை த், தேனசாயசசெமபொற திருமேனிசாயதத சிவககொழுநதே.) எனறு பட்டினத்தடிகள அருளிச்செய்த பிரமாணத்தா லும மேலுணமை வெளிபபடுமெனக இநத அவஸரத் திலும பிரமஹாவுக்குச சிவனமுடி யெட்டாமற் போன

என னும

தாலும, சிவனகருணையா லிரஙகித தானேகாட்டினரா தலாலும பிரமஹா சிவனுடைய சிரஸஸைத தேடிக காணுமறபோயினா எனனும வைதிகஸிததாநதம நிலை பெயராது நினறது.

பிரம்ஹாவுககுச சிவன மறுபடியும அநுககிரகித தகாலையில ஸாக்ஷாததாக அவருககுக கோயிலபூசைக ளைக் கொடுககாமல, பிராமஹணமுகமாககொடுததெ னனையெனின, விஷ்ணுவுககும பிரமஹாவுககுமுள்ள தாரதமயஙகளை விளககவேணடியும, பிரமஹாவாயினும அஸததியததாற்கெடுவிளையுமெனபதைநாடடவேணடி யும,அநதபபிராமஹணாகளதுபெருமைதோனறவேண டியும, தமமுடைய பாரமயததை நிலைபிககவேணடியு மேயெனறறியததககது பிரமஹாவுககு ஏன கோயிலி லலையெனறு ஒருவன விசாரிததால, சிவனுடைய பார மயம வெளிபபடடு அவன சிவனையே கடவுளெனறு தெளிநது வழிபடுக கிருதாாததனுகலா மாதையால, சிவன பிரமஹாவுககு உபகரிதத உபகாரததின பிரயோ ஜனம ஈதென வெளிபபடடது இபபடி யொவவொன றுககும ஸமாதானமுணடாகி யெமதுஸிததாநதம நிலை த்தலால, அவாகளகூறிய பிருகுசாபககதை கழுதைக தையாகவே முடிநதது. அவாகள பிருகுமூலமாக விஷ ணுவுககுக கணடுபிடிதத ஸததவகுணததை மேலிடததில விசாரிததுத் திரமானிததிருககினறோ மாகையால, விஷ ணுபகவான பரததவபபொரு ளலலவெனறும, பிருகு முனிவன் பரததுவததைக கணடுபிடிகக விலலையென்று ம் அவாகள கதையே சாட்சி கூறுகினறது இந்த விய வஸ்தையால பிரமஹாவும, விஷ்ணுவும் சிவனுடைய சிரஸ்ஸையும பாததததையுங் தேடிக காணவிலலையென பது சாதிககபபடடதாகையால, அமமுடிசசூாபபுலையர் விதண்டைபேசியது முாணியழிநதது.

இன்னு மிவ்விஷயத்தைக் கொஞ்சம் விசாரிப்பாம்.
அம்பரீஷனென்னு மரசனொருவன் துவாதசிவிரதம் பூ
ண்டொழுகுகையில் சிவாம்சராகிய துர்வாசரானவர்
அந்த விரதத்தைப் பங்கஞ்செய்யத் தொடங்கினாரென
வும், அப்போது விஷ்ணுவானவர் பக்தனாகிய அம்பரீ
ஷனைக் காத்துக்கொள்ளும்பொருட்டுத் தமது ஸுதரி
சனம் என்னுஞ் சக்கரத்தை அம்முனிவர்மேற் பிரயோ
கித்தாரெனவும், அப்போது முனிவர் பயந்தோடும்படி
ப் பின்னே துரத்திச்சென்ற வந்த ஸுதரிசனந்தானே
மலையுருவாக விப்போது காணப்படுகின்றதெனவும்,
இதனால், அந்த மலையை ஸுதரிசனகிரியென்று சொல்
லுவர் மேலோரெனவும், அதுவே திருவண்ணாமலையெ
ன்று பிரவித்திபெற்றிருக்கின்றதெனவும் (ஸ்ரீவைஷ்ணவதத்
வம்) என்றுபேரிட்டு வெளிப்படுத்திய மாலத்திரட்டொ
ன்றில் அவிசாரிமக்கொருத்தன் வரைந்திருக்கின்றனன்.
கூரேசவிஜயம் என்னுஞ் சுவடியில், விஷ்ணுவானவர்
லோகஸ்ருஷ்டியை ஸங்கற்பித்து ஸுதர்சநம் என்னுஞ்
சக்கரத்தை முதலிற்படைத்து நீபோய் உலகத்தைப்
படைக்கக்கடவாயென்று விதித்தாரெனவும், அவ்வாஜ
ஞைப்படி ஸுதரிசனமானது லோகஸ்ருஷ்டியைச்
செய்யாது வாளாவிருக்கக்கண்டு பிரமஹாவைப்படை
த்து ஜகத்ஸ்ருஷ்டி செய்ய விதித்தாரெனவும், அவரும்ப
படியே வெகுகாலம் ஸ்ருஷ்டி செய்யாமல் வாளாகிடக்க
வுஞ் சிவனைப்படைத்து நீபோய் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்
பண்ணக்கடவாயென்று விதித்தாரெனவும், அவரும்ப
படியே வாளாவிருந்துவிட்டாரெனவும், அநந்தரம் ஒ
ருவராஹத்தைப்படைத்து நீபோய் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிசெ
ய்யக்கடவாயென்று விதித்தாரெனவும், அந்த வராஹ
மானது அவ்வாஜ்ஞையைப் பரிபாலிப்பதாகச் சென்ற
காலையில் பிரமஹாவானவர் அந்த வராஹத்தைப்பார்
த்து நான் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவாக நியமிக்கப்பட்டு வந்திரு

எ ஸ ஹு ம

கதையில் நீ யெனககு விரோதமாக வநதது என்னை யென்று இகலிவாதிடுகையில முனசெனறவாகளிலொருவராகிய ஸுதரிசனமூாததியானவா அவவிருவாகடகும மததியஸ்தராயநினறு வராஹமூாததியைபபாாதது நீா லோகஸருஷ்டிசெயயும ஸாமாததியமுளளவராயிருபபது ஸததியமானுல இதோ நான பாவதரூபமாயிருககிறேன - என்னை நீாகெலலுமபாாபபோமென்று சொனஞானவும, அபபோது வராஹமூாததியானவா அநத ஸுதரிசனகிரியைத தனது கோரதநதஙகளாற பெயாததெறிநதுவிடடதுமலலாமல விசுவருபஙகொணடு அதிகவுகாரததுடன ஸேவை சாதிததாரெனவும, அதைககணட ஸுதரிசனமூாததியும, பிரமஹ ருதராகளுங கோபநதணியவேணடித துதிததாாகளெனவும, அபபோது ஸ்வாமியாகிய அநத வராஹமூாததியானவா பிரமஹ ருதராகளுககு முறையே ஆககலழிததலகளை யுததியோகஙகளாககொடுததாரெனவும்,பினனாசசிவனுககு அநத ஸுதரிசனகிரியின அடிவாரததில ஓராலயம பிரதிஷடைபணணுமபடியாகவும், தமககும ஓராலயம அவவிடததிலபிரதிஷடிககுமபடியாகவும நியமிததபடியே அமைககபபடடு உதஸவாதிகள நடநதேறிவநதன வெனவும், சிலகாலததிறகுபபினபு வலலாளராஜன எனபவன விஷணுவினுடைய கோயிலமுதலியவறறை யழிததுவிடடானெனவும், இபபடிபபடட ஹேதுககளால திருவண்ணாமலையினதுமஹிமை வெளிபபடுவதால அநத விடததை விஷணுவானவா சிவனது பாதத்தைத தேடிககாணுமற போயவிடடவிடமென்று சைவா கூறுவது சுததபொய யெனவும், மேறபோநத விஷ்ணு மஹிமை யெலலாழு ஜைமினிபாரததததிறசொலலபபடடிருககிறதெனவுங் கைகொணடமடடும எழுதப்படடிருககின்றது.

இருதிறககபோதிகளெழுதிய சுவடிகளில் எதையோ யாம கைககொளவது? அமபரீஷன் கதை மெய

யா? வராஹமூர்த்தி கதை மெய்யா? அம்பரீஷனது
விரதத்தைத் துர்வாசர் பங்கஞ்செய்ய முயன்றதெற்று
க்கு? பரீக்ஷார்த்தமாகவாவது, அல்லது துன்மார்க்க
மாகவாவது அது ஏற்படவேண்டும். பரீக்ஷார்த்தமெ
னின், அந்த விரதத்தை நிலைப்பிக்க வவர்கருதினரென
லமையும். அப்போது அம்முனிவரை ஸுதரிசனந் துர
த்த வவசியமில்லை துன்மார்க்கமாக வெனின், அது
ஆஸுரவிருத்தியாக முடிந்து அவரை முனிவரென்று
கூறுதல் சாலாது. துர்வாஸரைத் துன்மார்க்கரென்று
கொள்ளுங்கால், அத்தகையோரை வேதாதிகள் விதந்
துரைப்பதுங்கூடாது. துர்வாசரை வேதம் விதந்துரைத்
தமையால், அதற்கும் அப்பிரமாணயத்வ மூண்டாய்
விடும். பாரதம் ஸபாபர்வத்தில் ஜயவிஜயர்களென்னும்
விஷ்ணுத்வாரபாலகர்கள் துர்வாசரை மதியாதபோது
அவர்களுக்கு அம்முனிவர் சாபங்கொடுத்தாரெனவும்,
அச்சாபத்தை நிவிர்த்திசெய்ய விஷ்ணுவால் முடியா
மல் அம்முனிவரை யிரந்து நிவிர்த்தியைத் தேடிக்கொ
ண்டாரெனவுஞ் சொல்லப்பட் டிருப்பதை யோசி
த்தபோர்கள் அம்பரீஷனது விரதத்தைத் துர்வாசர்
பங்கஞ் செய்தாரென்னுங் கதையினுண்மையை அறி
யாமற் போகார்கள். ஜயவிஜயரென்பவர்கள் தங்களை
விஷ்ணு பக்தர்களென்றுகொண்ட வகந்தைகாரண
மாகவே துர்வாசரை அவமதித்திழிந்தார்களாகையால்,
அப்படியே அம்பரீஷனுந் தன்னை மதித்து அம்முனி
வரை யிகழ்ந் திருந்தாலன்றி அவர் அவ்வரசனது விர
தத்தைக்கெடுக்க முயலமாட்டார். அவ்வரசனது அகந்
தைகெட முனிவர் முயலுமிடத்து அம்முனிவரை யார்
தான் விலக்கலாம்? அல்லது அவரை யாதுதான் செய்ய
முடியும்? விஷ்ணுவே அவரால் லோபோது உதையுண்
ட ஞாபகமுடையராகலின் அம்முனிவர் யாவராலும்
மசைக்க முடியாத ஆற்றலுடையரென்பது வெளிப

என்றும

படுகின்றது. இந்த விசாரத்தால் விஷ்ணுபக்தர், சிவபக்
தர்களுடைய நூறுதிகய ப்ரஸங்கமுண்டாவதாலினைத்
நிலைப்பிக்கவேண்டிச் சுபதேவனைத் தரிசியும், இந்திரத்
தாயமனை அகஸ்தியரும் முறையே பங்கப்படுத்தியகதை
களையும் யாமிப்போது ஞாபகத்தி லூட்டுகின்றனம்
இதை நோக்குமித்த துர்வாசனை விஷ்ணுவினது சக்
கரந் துரத்தியதென்பது மெய்யோ பொய்யோ வெ
ன்பதை யாம்சொல்ல தவசியமன்று தரிசிமேல்வி
ட்டபோது விஷ்ணுவினது சக்கரத்துக்கு வந்த கதி
யை யோசித்தால், அது துர்வாசனைத் துரத்தும் துரத்
தாது என்று வைதிகராயுள்ளபேர்கள் அறிந்து சொல்
லாமற் போகார்கள் இன்னும் அந்தச் சக்கரமானது
சிவப்ரஸாதத்தை யடைந்திருந்த சூரன்றம்பியாகிய
தாரகனது மார்பில் பதக்கமாக நின்றுவிட்டகதையை
யோசித்தவர்க்கு அது துர்வாசனைத் துரத்துமா துரத்
தாதா வென்பதிலுண்டான ஸந்தேகம் ஏன் நிவிர்த்தி
யாகாது? இதயாதி பஹுப்ரமாணங்களுக்கு முன்னர்
அம்பரீஷனுக்காகத் துர்வாசனைத் துரத்திய சக்கரந்
தானே ஸுதரிசனகிரியென்று பேர்பெற்று அண்ணு
மலையென்னும் ப்ரஸித்த நாமத்தாற் பொலிந்திடுகின்ற
தென்ப புலம்பிய பெரும்புலையர் மதம் எங்கே நிலைக்
கும்? கொஞ்சமேனும் லஜ்ஜையின்றி அந்த மலையை
அண்ணுமலையென்றும் அவர் சொல்லுகிறார்களன்றே?
அண்ணுமலையென்றால் எட்டாத மலையென்று பொருளு
ண்டாவதறிந்த பின்னர் அதையாருக்கு எட்டாத மலை
யென்று அவர் கொள்வார்கள்? ப்ரமஹ விஷ்ணுக்களு
க்கே மேலுங்கீழுமெட்டாத மலையை யிப்பேயர்கள் தங்
களதாக எட்டப்பார்த்தா லெட்டுமா? இவர்கள் விஷ்
ணுவுக்கே யெட்டாத மலை யிவர்களுக்கு எப்படியெட்
டும்? (சிட்டாசாபின வெட்டெனமற) என்பதைச் சிந்தித்து
இனியாவது வாளாகிடப்பாராக

இனிக் கூரேசன் கட்டிவிட்ட குருட்டுக்கதையை யுங் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம். ஊரிலுள்ள அழகு மாப்பிள்ளைகளெல்லாம் என்மாப்பிள்ளைகளென்று சொல்வாளொத்து இவன் றேடிக்கொண்ட வுத்கர்ஷங்களை யெல்லாங் காட்டி முறைமையே மறுத்திடுவாம். அண்ணாமலையேயன்றி, ஸ்ரீசிதம்பரம், சமலாலயம், காளத்தி, காசி முதலிய தலங்களும் விஷ்ணு ஸ்தலங்களென்றே சொப்பனங்கண்டு வாயபிதற்றியிருக்கின்றான். பஞ்சபூத க்ஷேத்திரங்களாவவொன்றினிடத்தும் சிவோத்கர்ஷமும், விஷ்ணு அபகர்ஷமுமுண்டாவதாலும், விஷ்ணுஸ்தலங்கள் சிவக்ஷேத்திரங்களை நோக்கப்பத்திலொருமடங்குங் காணப்படாமையாலும், உலக மெங்கும் சிவமயமாகவே காணப்படுவதாலும் யாவும் வைஷ்ணவமென்றுசொல்ல ஆசைகொண்டு கூடியவரையில் தேந்தினம் பாடிப்பார்த்தான் அவனெவ்வகை முயற்சித்தேடினும் அவனுக்கு நேர்ந்தப்பரிசு கண்குருட்டோடு முடிந்தமையால் அவனது வஞ்சத்தைக்கண்டு ஸாதுக்க ளஞ்சாவண்ணம் ஒருவாறு பரிகாரந் தேடுவாம் ஷை க்ஷேத்திரங்களில் விஷ்ணுவுக்குண்டாயுள்ள ஸம்பந்தங்களைச் (சிவாதிக்யரத்நாவளி - இரண்டாவது பாகத்தில்) செவ்வனே காட்டியிருக்கின்றோமாகையா லீண்டு விஸ்தரிக்கமனமில்லை பிந்திய வராஹமூர்த்தியின்கதையே யீண்டு விசாரிக்கத்தக்கது விஷ்ணுவானவர் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியின்பொருட்டு ஸுதரிசனத்தை முதலிலுண்டாக்கினனென்று வேதத்தி லெங்காவது சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா? ஸுதரிசனத்தையும், பிரஹ்மாவையும், உருத்திரனையும் ஒருவர் பின்னொருவராக விஷ்ணுவானவர் படைத்து அவர்களை ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி விடுத்தபோது அவர்களேன் ஸ்ருஷ்டியாது வாளாகிடந்தனர்? விஷ்ணுவினுடைய வுத்தேசத்துக்கு விரோதமாக அவர்கள் சோம்பிக்கிடந்ததென்னை? அசக்தியினாலோ? அல்லது

என்னும

அகங்காரத்தினுலோ? அசக்தியினுலெனின், அந்தகை
யினை ஸ்ருஷ்டிக்க விதித்ததேயன்றே குற்றமாகும்?
அகங்காரத்தினுலெனின், அதிகாரிகளிலக்கணமறியாது
விதித்தாயன்றே முடியும்? அன்றியும், விதித்தவருக்கு
க கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதி தோஷங்களுமன்றே வந்தெய்தும்?
முதலில்விட்ட ஸுதரிசனத்தின் றன்மை யறிந்தபின்ன
ராவது பிரமஹாவையோகயனுகப் படைக்கக்கூடாதா?
இரண்டுதடவையில் பிசகினதுபோதாமல் உருத்திரனை
படைத்த மூன்றாவது தடவையிலும் பிசகவேண்டு
மா? நாலாவது விட்ட வராஹமூர்த்தியாவது ஸருஷ்
டிபண்ணினுனென்னும் பிரஸங்கமுண்டாயிற்றே? அவர்
போன பிரயோஜனம் ஸுதரிசனத்தின் வேளைக்கிணங்கி
யது மாத்திரமாகவேயன்றே முடிந்தது? இதுநிற்க,
வராஹமூர்த்தியைக் கண்டபோது பிரமஹா அவரோடி
கலிநிற்கையில் ஸுதரிசனமூர்த்தி மத்தியஸ்தஞ்செய்ய
வேண்டி மலேயுருவான தெற்றுக்கு? மத்தியஸ்தராவார்
இருதிறவருக்கும் பொதுவாயிருக்க வேண்டியதற்கு மா
றுக அந்த ஸுதரிசனம் பிரமஹாவைவிட்டு வராஹமூ
ர்த்தியைமாத்திரம் பரிட்சிக்கத் தொடங்கிய தென்னே?
பிரமஹா வராகத்தையெதிர்த்து நின்றதுபோல ஸுதரி
சனமுமன்றே வராகத்தை யெதிர்த்துநின்றது? இதுதா
னே மத்யஸ்தர் செய்கை? பிரஹமாவுடன் விஷ்ணுவா
னவர் சண்டையிட்டபோது சிவன்பாதத்தைத் தேடப்
பன்றியானென்றனு சைவபட்சத்துக்கொருசாராக்க
வேயன்றே வராகமூர்த்தியானவர் ஸுதரிசனகிரியைப்
பெயர்த்தெறிந்தாரென்று அவர்கூறிக்கொண்டனர்? ப
ன்றிக்குமாத்திரம் இடந்தேடினவர்கள் ஹம்ஸத்துக்கு
இடந்தேடாததென்னே? இன்னும், வராகமூர்த்தியை வி
ஷ்ணுபகவான் உண்டுபண்ணி யனுப்பினுனென்று முன்
கூறியதை மறந்து அந்த வராகமூர்த்தியையே விஷ்ணு
வாக அநந்தரம் பிரஸ்தாபித்ததென்னே? இடையிற்றே

ன்றிய வராகம காரணமாயமுடிந்து அவவராகத்தைப்பு ணடுபணணிய காரணபுருஷன காலேவாரிக்கொணடதெ னனே? வராகம அந்தக காரணபுருஷனில வேருகாத தெனின, அப்போது வராகத்தை யுணடுபணணியனுப பினுனெனபது குறறமாகும ஆகவே அவவாதிபுருஷன ருனே வராகருபமாய வந்தானெனலவேணடும விஸ்வ ருபங்கொணடுவந்த வராகமூாததியானவா பிரமஹாவு ககு ஸ்ருஷ்டியும, உருததிரனுககு ஸமஹாரமும பினன ரனுககிரகிததாரொனறு கூறியதும அஸங்கதமே யாம. பிரமஹருதராகள ஸருஷ்டிககச சக்தியறறு வாளாகிடந த பிரஸதாபததை மேலேசெயதுவிடடு, அததகையோ ரையே மீணடும ஸருஷடியாதிகளுககு அதிகாரிகளாக கினுனென லெங்ஙனங்கூடும? உருததிரனே ஸங்கறபிதது முதலிற படைததலதெலலாம ஸ்ருஷடியினபொருட்டே யாக வவவுருததிரனுககு அநந்தரம ஸமஹாரததைக கொடுததெனனே? குசவேலேசெயய வவரான முடியா தெனறு கருதியோ தடியடி வேலேயைக கொடுததது? வராஹமாகையால சினனமதிகொணடு வரமபுகடந்த விவகாரஞ் செயததுபோலும.

இங்ஙனிறக, ஸுதரிசனகிரியானது வராகததாற பெயாதெறியபபடடதெனறு முன சொனனதறகு மாருக அநதக கிரியடிவாரததில உருததிரனுககுப பிர திஷ்டையுணடாயிறறு எனறு கூறியவாறெனனே? பிரம ஹாவும ஸுதரிசனமும வராகததோடிகளி வாதிடடுத தத்தம பராககிரமங்களைக காடடினவாகளாக, அவாக ளுககொருமகிமையு மங்குணடாகாமல அங்கேசோமபி யொளாகிடந்த வுருததிரனுககு மாததிரம பிரதிஷடையு ணடானது ஆசசரிய மலலவோ? உருததிரன வராஹத தை யெதிாப்பதிலுஞ சோமபிவாளாகிடநதமையால அவரிடநதயையிருந்து வராகமூாததி அநுககிரகிததாா

போலும. இததகையவிபரீதஙகளைபபயகருமவிஷ்ணுஸ
மபநததனைததிருவணணுமலையில அமமூதேவிகளதொ
டுககபபாரப்பது ஒருநலததையு மவாகளுககுணடு பண
ணுமெனவறிக பலவறபுதஙகளோடு கூடிய சிவவிஷ்ணு
க்ஷேததிரஙகளைபபாாதது அநதவிடஙகளில துலுககா
தஙகளுடைய மஸூதிகளைககடடிககொளவதுவழககம
சிலகாலஞ்செனறபிறகு இஙகு நடககும அறபுதஙக
ளெலலாம எஙகள கோரி மகிமையேயனறி வேறிலலை
யெனறுஞ்சொலலிக கொளவாாகள. இநத ஸமபிரதா
யததையேயனறோ பாஞசராததிரபபுலையருங கொணடு
தடுமாறுகினறனா? சிவபிரதிஷடைகளே அநாதிஸிதத
மெனபதறகும, விஷ்ணு பிரதிஷடைகள சிலகாலததிற
குமுனனரே யுணடாயிறறெனபதறகுஞ் சைவசமயகுர
வாகளாலும, வைணவசமயததாழவாாகளாலும பாடல
களைப பெறறிருககும ஆயிரததெடடு நூறறெடடென
னுஙகணககிற படட சிவவிஷ்ணு க்ஷேததிரஙகளேசாட
சியாயிருககினறன காலநீடசியால சிவக்ஷேததிரஙகள
திகமும, ஸமீபகாலததால விஷ்ணுக்ஷேததிரஙகள கொ
ஞசமுமாக விருபபததிருநத பினனா வீணவயிறறெரிச்ச
லால சிவக்ஷேததிரஙகளையெலலாமுந தஙகளதாகப பிர
ஸ்தாபிததுககொணடால அவை செரிததுவிடுமா? அப
பேதைப புலையாகள செயயுங கரவடஙகளெலலாஙகண
டுபிடிககப படடு அவாகளுககுப் போதும போதுமெ
னறு சொலலுமபடியாகப பரிசுகளெமமால கொடுககப
படடு வருவதால, இனனும பரிசுகள வேணடும படசத
தில ஏனையவாபாஸஙகளையுங கொடடியளககடடும். இம
மடடே திருபதியடைநதிருபபதானால, திருவணணுமலை
யின ஜோலிககுவராம லொதுஙகி யோடிப பிழைககட
டும. திருவணணுமலை அநாதிவிஷ்ணு க்ஷேததிரமானால
எநதவாழவாரும ஏன மஙகளாசாஸனஞ்செயயவிலலை
நூறறெடடுத திருபபதிககோர்வையிலும ஏன அது

அடங்கவில்லை? இன்ன பிரபலவிசாரத்தால் விஷ்ணுவுக்குத் திருவண்ணாமலையில் ஸேவ்யத்வ மில்லையென்று வெளிப்பட்டதனால் ஸேவகத்வமே யுண்டென்று யாம் மேலே காட்டியவுண்மை பசுமரத்தாணி யறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது.

இம்மட்டே யொழியாமல் "అజాయమానో బహుధావిజాయతే" எனவும் "సవుశ్రేయాన్ భవతిజాయమానః" எனவும் போந்த வசனங்களால் விஷ்ணுவினுடைய மீன், பன்றி, ஆமை, சிங்கமுதலிய ஜந்மங்களுக்கு அமுமுடிச்சூர் முதலியார் ஏற்றம்பகர்ந்து மகிழ்ந்தனர். இவ்விஷயங்களை ச் சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகத்தில் (கருஉ) வது பக்கத்தில் விசாரித்துத் தீர்மானம் எழுதி யிருப்பதால் இங்கே யாம் ஸங்கரஹித்தெழுதுகிறோம். மேல்வசனங்கள் பரமேஸ்வரனது லீலைகளையேயன்றி விஷ்ணுவினது பிறப்புகளைப் பிரஸ்தாபித்தனவன்று ஸ்ரீசிவபெருமான் அறுபத்துநான்கு லீலைகளை மநுஷ்யாகாணச் செய்தாரன்றியும், அடியார்கள் பொருட்டு எண்ணிறந்த திருமேனிகளை வகித்தாராகையாலும் பிறவாமற் பிறந்தபெருமான் அவரேயாயினர் மாதாவுதரத்திற்றங்கி யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறவாமல், அருளே திருமேனியாகத் தடித்து ஆவிர்ப்பவித்தவர் என்று பொருளுண்டாகவேயன்றோ "பிறவாமற் பிறந்தான்" என்று சிவபெருமானது மகிமையை மேலோர்கூறுகின்றனர்? இப்படிக்கன்றி, (சீவர்கள் சன்மம்போலச் சிலர் வயிற்றிற் றங்கிச் சன்மமாகி) என்று நிஷேதிக்கப்பட்ட விஷ்ணுவுக்கு வீணகௌரவத்தை நாட்டுவது எங்ஙனம் நிலைக்கும், இதனால் (பிறப்பில் பலபிறவிப் பெருமானை) என்று சடகோபர் பாட்டால் விஷ்ணுமகிமையை அப்புலமைகாரர் காட்டியதும் தலையாழ்ந்து விட்டது கோசலைகர்ப்பத்திலும், தேவகி கர்ப்பத்திலும், அதிதிகர்ப்பத்திலுந் தங்கி யிருந்து யோனிவாய்ப்பட்டுப் பிறந்திருப்பதால் (பிறப்பில் பெருமான்) என்று விஷ்ணுவைப் பிரஸ

என னு ம

தாபிதத சடகோபன வாககு அகௌரவததையேயடை நதது. (பிறபபிலபெருமானைப பினருழசடையானை) எனவும, (பிசறெருழியேன பிறவாவுருவானை) எனவுஞ சைவத திருமுறைகளிற பெறபபடடவுணமைககு முனனா நமமுதலியார்காடடிய தாதபபாடடு எஙஙனே கௌரவமடையும? கனமததுக கீடாகப் பிறநதுழககும விஷணுவைப பசுவென்பதே வேதஸமமதமாகையால, அதைமாறறியெவ்வளவு கௌரவமாகச சொலலபபுகினும, அவருககுளள பசுதவஙகழனறு பசுபதிதவம வரபபோகிறதினெறு, (స్వతస్సిద్ధం పతిత్వం మే యుష్మాకం పశుతాపి చ)எனனும வசனத்தால் (ஹேவிஷ்ணுவாதிகளே) எனககுப பசுபதிதவம ஸ்வபாவமும, உஙகளுககுப பசுதவம ஸவபாவமுமாகும என்று சிவன விஷ்ணுவைப பாாததுச சொனனதாக வெளிபபடடது. (బ్రహ్మవిష్ణుసురేన్ద్రాద్యాః పశవః పరికీర్తితాః। తేషాం పతిత్వాద్దేవేశశ్శివః పశుపతిస్స్మృతః) எனனும் வசனததால பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இநதிரன முதலான யாவரும பசுககளெனவும, தேவதேவராகிய சிவபெருமா னொருவரே பசுபதியெனவும பெறபபடடது. இபபடிப பல பிரமாணஙகளால பசுவென்று சொலலபபடுவாராகிய விஷ்ணுவைப(பிறபபிலபலபிறவிபபெருமான)என்றது வீண பெருமையாகவே முடிநதது விஷ்ணுவாதிகள பசுககளென்று சொலலபபடடபடியே சிவபெருமான் பசுபதியென்று சொலலபபடுவதை யினனுஙகாடடுவாம. "స్వతశ్శివః పశుపతిః" எனவும, "తస్మాద్రుద్రః పశూనామధిపతిః" எனவும போநத சுருதிகளே அவை. இவைகளை ஸாதுககளையடுதது விசாரியாமல வழிதெரியாது குழியில வீழநது, அஙகிருநதுமேறமாடடாமல சிவதாமஙகளை வைது மகிழ்வது பாஞசாரததிரிகளுககுப பாலனன முணபதாய முடிநதிருபபது கௌதமாதிகளிடட சாபததின பிரயோசனமெனறறியததககது.

இனி விஷ்ணுவினது ஜநமங்களிலும அவருடைய பராக்கிரமம் குறைந்ததில்லையென்று காட்டவேண்டிக் கண்ணன் குழந்தையாயிருக்கையில் அவனுடையநாக் கைவழித்தபோதும், அவன மண்டினறதைச் சோதிக்க வாயைத்திறக்கும்படிச் சொன்னபோதும் அநந்தகோடி பிரமாண்டங்களை அவனவாயில் யாவருங் கண்டாரகளென்றும், விசுவரூபதரிசனம் கண்ணன காட்டியபோதும் யாவும் அவனிலிருக்கக் கண்டாரகளென்றும் நமமுடிச் சூராமுதலியார பிரஸநகித்தனர். மேல யாம காட்டிய "ఏకో నారాయణః" என்ற சுருதியால இந்தமஹிமைகள் கண்ணனிடத்துண்டாவது ஸாத்யமாகையால், இதுகொண்டு விவேகிகள் பிரமியாரெனக. சிவபிரஸாதத்தை யடைந்திருக்கும் சௌபரி, வியாஸர், மங்கணிகர், வாமதேவர், இதயாதியாகளுக்கும் அநதக கண்ணனுக்குண்டாகிய யோகங்கிடைத்திருந்தமையால, அவர்களைககாட்டிலும் அதிசயமஹிமை கண்ணனிடத்துண்டானதில்லை ஆஞ்சனேயரிடத்து மிந்தமஹிமைகள் பாரதராமாயணங்களிற் படிக்கப்பட்டமையால விஷ்ணுவினிடத்தும், கண்ணனிடத்துமே யுண்டென்று பிரஸதாபித்துக்கொண்டது வீணகௌரவமாய் முடிந்தது "మాయాంతు ప్రకృతిం విద్యాన్మాయినంతు మహేశ్వరం । తస్యావయవభూతైస్తు వ్యాప్తం సర్వమిదం జగత్" எனவும், "యో వేదాదౌ స్వరః ప్రోక్తో వేదాంతే చ ప్రతిష్ఠితః। తస్య ప్రకృతిలీనస్య యః పరస్స మహేశ్వరః" எனவும போந்தசுருதிகளால விஷ்ணுவுக்குங் கண்ணனுக்குமுண்டான யோகங்களுக்கெல்லாங் காததா மஹேஶ்வரனாகிய சிவனேயென்றும், அவர எல்லாயோகங்களையுங் கடந்த பரமபொருளாயுள்ளவரென்றும் வெளிப்பட்ட வுண்மையை நமமுடிச்சூராமுதலியார அறிந்திலாபோலும். கணநாதர், ஸ்கந்தர், வீரபத்திராமுதலிய சிவஸஹசகள் சரித்திரவிபவங்களை யென்றுவது நமமுதலியார பார்த்

என்னும

திருந்தால் தஙகணணனபெருமையை வீணேபிரஸ்தாபி
ததுககொளளமாடடார. இன்னும விரிககிறபெருகும.

இஙஙனமிறக, பிருகுவால விஷ்ணுவுககுச சாபமு
ணடானதாககச சைவாகளகூறுவது பிசகென்றும, சிவ
ன தாமசகுணையால, அவனுககே "அநதப பிருகுமுதலான
தாருகாவனததுரிஷிகள்" சாபஙகொடுததாக வென்றும
அமமுடிசசூரபபுலயா பிரஸதாபிததனா மேலும, அந
த ஸாபவிவரணததைக கூறுவதாகத தொடஙகி அநத
ரிஷிகள் முதலில மானையும, இரணடாவது புலியையும,
மூனறாவது மழுவையும சிவனைககொலலுமபடி யனுப
பினாகளென்றும, அவறறுள மானையும புலியையுந த
னதுசகதியால சிவனவென்றுவிட்டு மழுவைககடபபத
றகுச சகதிபோதாமல மனஙகலஙகி (நாராயணனேபரனென்பது
நானே அவனுககு அடிமையாயிருபபது மெய்யாகில இநத மழு எ
வனை உபததிரவியபபடுததாதிருககக்கடவது) என்று கூறி அநத மழு
வையும வென்றா என்றும, பினபு அவருககு லிஙகமறு
நதுவிழுமபடிச சபிததாாகளென்றும, அபபடியே யறு
நது விழுநதுவிடடதென்றும, அது மீணடும ஒட்டிக
கொளளுமபொருட்டுச சிவன விஷ்ணுவைபபூசிததாரெ
ன்றும, அபபடிப்பூசிககிறகாலையில ஆயிரம சணபகமல
ாகளைககொணடு நாடோறும விஷ்ணுவினுடைய சககரத
தையே பூசிததாரென்றும, அநதப்பூசையில ஒருநாள
ஒருபுஷ்பங குறையககணடு அநதப்புஷபததுககுப பதி
லாகத் தனதுமூககையிநதுபோட்டுப பூசிததாரென
றும, அதனால விஷ்ணுவானவா மகிழநது சிவனுககுச
சூலஙகொடுததாரென்றும வாயில வநதபடி யெலலாம
பிதறறியழுதாா.

அஞ்ஞானமாகிய வழுககேறியிருககும விஷ்ணு ப
ரதவமென்னும் அழுககு மூடடையை மெளட்டீகமென

னும் முதாகினமேற்சுமநது, அவைதிகம என்னுங குமா,
ரகததினடநதோடி, எரிவாயநிரயமென்னும் படுகுழியி
லவீழநதழிநத வணணாரககழுதையாகிய அம்முடிசசூா
முதலி விபவததை யாமெனனெனறு விரிபபேம! அவ்
விழுதைராயா விஷ்ணுவுககுப பிருகுவால சாபமநோந
ததிலலையெனறனா. இருசமயவிளககககாரனஅநதப்பிரு
குசாபஙகொடுததது உணமையேயெனறும, அநதசசாப
ததைப பாகவதவாசய தோஷமுணடாகக கூடாதெனறு
விஷ்ணுவானவா அஙகீகரிததுததசாவதாரஙகளசெயதா
ரெனறுஞ சொலலியிருககினறனன. இருசமயவிளககஞ
சொனனவன கோவேறு கழுதை யாகையால, நமமவ
ணணாரககழுதையைக காடடிலுங கொஞசம புததிசாலி
ததனததைக காடடினன. பிருகுவினது சாபம பலிதத
தனறு பலபிறபபுகளோநது அவதிபபடடழிநத விஷ்ணு
வினது ஜீவததனமையை அநதக கோவேறுகழுதை பரி
கரிததுககொணடதையுங கொஞசமபரியாலோசி பபாம.
அநதபபிருகுவானவன விஷ்ணுவினது பகதனாயிருநதா
ல சாபங கொடுககவேமாடடான அஙஙனங கொடுதத
வன ஜநநமரணசசாறறுனபபபடடு விஷ்ணுவானவா
வருநதியழ வேணடுமெனறு கருதியேகொடுததானுகை
யால பாகவதவாசய தோஷமுண்டாகாதபடி. அபபடிப
படட துனபஙகளையுமனறே விஷ்ணுவானவா அநு
பவிததிருககவேணடும? அவா பரமபதியானவிடதது
அததுனபஙகளுககு இலககாதலகூடாதாகையால, அவ
ரைப பசுவெனறு விவேகிபபதே மேலோா ஸமமதமா
கும அவா பலபிறபபுகளை யஙகீகரிததது, அபபிறபபு
கடோறும பலதுனபஙகளை யநுபவிததது நாடகமாத
திரமெனனின, அது சாபஙகொடுதத ரிஷியினது ஸமமத
மனறுகையாலும, பாகவதவாசய பரிபாலன மாகமாட
டாதாகையாலும அதுவுங கூடாது. இதனுல, அநத வண

எண்ணும்

ஞூரக்கழுதை முதலே மோசஞ்செய்யப் பார்த்ததும், ஏனைய கோவேறுகழுதை உடன்பட்டுமோசஞ் செய்யப் பார்த்ததுமாகிய விரண்டுங் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அவைகளுக்கு நல்லபஹுமானங்கள் கொடுக்கப்பட்டனவென்றறிக. சிவனைத் தாமசனென்று பாஞ்சராத்திரிகள் கத்துவதை மேலிட்டதிற் கண்டித்திருப்பதே போதுமாகையால் (சிவன் தாமசகுணையான) என்று மீண்டும் அம்முடிச்சூத்தவிபுலம்பியதை யாம் கவனிக்கவில்லை. இன்னுமெத்தனைவிட்டதிற் புலம்பினும் யாம் கவனிக்கவே மாட்டோம்.

இனி மானையும், புலியையுஞ் சிவன் தன் ஸ்வசக்தியால் வென்றுவிட்டு, மழுவைமாத்திரம் வெல்லமாட்டாமல் விஷ்ணுவின் அநுக்ரஹத்தால் வென்றானென்ற விசித்திரத்தையோர்ந்து முழி விலாவிறச்சிரித்து அம்முதலியார் முகத்திற் காறியுமிழ்வதன்றி வேறு ஒன்றுஞ்செய்யக்கூடவில்லை. தாருகாவனத்து முனிவரால் விடப்பட்ட விரண்டு பொருள்களை வென்றபோது மூன்றாவதுபொருளை வெல்லச் சிவனுக்கு ஆற்றல்போதாமற்போச்சுதா? அவ்விரண்டிலும் மூன்றாவது விட்டதற்கு உண்டானவன்மையாது? மழுவானது தன்னைக் கொளுத்தி விடுமென்று சிவன் பயந்தானென்னின், அச்சிவனே யாவரையும், யாவற்றையுங் கொளுத்துகிறவனென்பதை வேதாதிகளிற் கேட்டறிந்தவர்கள் பரிஹஸிப்பர். சிவனை அக்னிவடிவினனுக வறிந்தபின்னர் அப்பெருந்தகைப்பிரானைக் கற்பிக்கத் தயவர்களாகிய தாருகாவனத்திருடிகள் விட்ட மழுவானது கொளுத்துமென்றதை யெந்தவித்வான்களோ வொப்புவார்கள்? காசியில் கங்கைக்கரையின்கண் விஷ்ணுவே தெய்வமென்று சொன்ன வியாசமுனிவரின்றி மூட்டுகிய வியாஸரகேள்! நாங் உலகத்துக்குக்கர்த்தா, எனக்குக்கர்த்தா மஹேசுவரன், தேவதேவராகிய அவ

ருக்குக் காத்தற் கிடையாது என்று விஷ்ணுபகவான் சத்
தியஞ் செய்திருப்பதை யறியாமல் பசுக்களில் ஒருவரா
கிய அவ்விஷ்ணுவையே சிவன் தன்னைக்காக்குந் தெய்வ
மாகத் தேடிப் பிரமாணஞ்செய்தானென் றுரையிட்டது
எங்ஙனேதலையெடுக்கும்? (சிவனே கடவுளாயிருப்பதும்,
அவருக்கு நான் அடிமையாயிருப்பதும் உண்மையானால்,
எனக்கு ஜநநிபிறந்து நான்சாகாதிருக்கக்கடவேன்) என்
று பிரதிஜ்ஞைசெய்துகொண்டே விஷ்ணுவானவர் ஜலத்
திற் படுத்துக்கொண்டிருக்கின்றாரென்று இப்போது
யாம் கூறுகின்றேம். அவர் சொன்னது பிரமாணமாகி
றபோது இதுவும் பிரமாணமாகட்டும். சிவன் விஷ்ணு
வுக்கு அடிமையான தன்மையைச் சிவன் கையிலேறிய
மழுவானது நிலைபெறச் செய்தது என்று முதற்சொன்
னதை மறந்து, அநந்தரம் அவருக்கு லிங்கமறுந்துபோ
யிற்றென்று பிரஸ்தாபித்த தென்னை? அது விஷ்ணுவுக்கு
அடிமையாய்விட்ட பிரயோஜனம்போலும். மறுபடியுஞ்
சிவனுக்குலிங்கமொட்டிக்கொண்டது என்றது முதலாக
அவர்கூறும் பேரிழவுகளை முன்னரே கண்டித்தோமாயி
னும், ஈண்டுஞ் சிலபிரமாணங்களை வரைந்துவிடுவாம்.
(அறம்பிறழ் வங்கஞ்செய்ய மருமறைமுனிவர்யாரும், முற்றுணர்தக்கட்
டசாப மொளிமணி பூதத்தணிந்து, மெற்றுநீர்ச்சடிலத் தோன்று
பிரவிமுனைமழுங்க மீனபோர், பற்றலாபாங்கன்செற்றோன் பால
னுகாதமாயந்த) எனவும், (நிறநலுயத்தொத்தியோர் செருப்பெ
மூவிழியாவின்று, முறுமனபரமனசோ வஞ்றறிடாபுயசதலெ
லலா, பிறநகொலலோமென்றே பிரக்கியெயன வினசாடம்,
சொறமனருலகமெல்லாம் தொலைப்பவன்றலையவென்றே) என
வும், (சங்கசையின்முனிவர்யாருஞ் சாற்றியசாபமயாவ, மொங்க
டம் பெருமான்முன்னுமெய்தியதில்லைன்றோ. சங்கவற்றன்பா
லுயக்கு மன்னவியலி றதிநாளிற், பொங்கெரியுண்மேற்செல்லும்
பூளைபோன்மாட்டுமன்றே) எனவும், (ஏற்றமின்முனிவர்தங்க
ளேழைமைதனையெண்ணா, சாற்றும்பிறத்தியில்லாத தாணு
வைமுடிப்பான்வேள்வி,யாற்றினர்பலவுமுய்த்தா ரவைக்கதனர்சாய

என்னும்

மற்றோன், மாற்றிடவற்றோர்தங்கள் வன்மையுமிழந்தாராமாதோ) என வும் போந்த லிங்கியஸ்காந்த வசனங்களாலறிந்திடுக.

இனி, அறுந்துபோன லிங்கமொட்டிக்கொள்ளும் பொருட்டுச் சிவன் விஷ்ணுவினது சக்கரத்தைப் பூசித்தானென்றும், அப்போது சிவனுக்கு விஷ்ணுவானவர் மகிழ்ந்து அப்படியே பிரஸாதித்ததோடு சூலத்தையுங் கொடுத்தாரென்றும் அப்பேயத்தாதர் பிணங்கித் தொடுத்த பேரிழவையுஞ் சற்றே பரியாலோசிப்பாம். இது விஷ்ணுவுக்குச் சிவன் சக்கரங்கொடுத்தருளினனென்று கூறுவதை மாற்றிக்கொள்ளவெழுந்த மாத்ஸரியத்தின் பிரயோஜனமன்றிவேறில்லை. இப்படிப்பட்ட பேரிழவுக் கதைகளைக் கற்பித்தவன் கூரத்தாழ்வானென்று பாஞ்ச ராத்திரிகள் கொண்டாடுங் குருட்டுமகனென்றறியத்தக்கது. இவ்வந்த சிரோமணியைப் பின்றொடர்ந்து ஏனைய குருட்டுப்பசுக்களுந் தடுமாறி நிரயப்படுகுழியில் வீழ்கின்றன. நம்முடிச்சூரந்தகருங் (காக்கையுக்குக்கும் பிணம்) என்றபடி மருவிமாழ்கினர். சிவனுக்கு விஷ்ணு சூலங் கொடுத்தது மெய்யாகில், ([illegible]) என்றபடி சிவனாரது கையிலுள்ள சூலத்துச்சியில் விஷ்ணுவினது பிணவுடலேற வவசியமில்லை. (கறைகொண்ட சூலத் தலையினுக்கையிற்கபாலத்தினு, நறைகொண்ட பங்கயப்பொற்றுளியினையினுங்கள்கண்டோ, மறைகொண்ட தெள்கருணைப்பெருமானுக் குமாயவனோ, நிறைகொண்டபேரு-ளும்பசுஞ்சோரியுநீளசன்னுமே.) என்வானோர் ருணாதிருக்கின்றமையால் விஷ்ணுவினது பிணவுடல் சூலத்துச்சியிலேறியது ஸத்தியம். விஷ்ணுவினது கண்ணென்று சிவனது காலிற்கிடத்தலையுங் கூறினமையால், நேத்திரார்ப்பணஞ் செய்து சிவனிடம் விஷ்ணுவானவர் சக்கரம் பெற்றாரென்று வைதிக நூல்கள் கூறுவதையே நிரூபித்ததாயிற்று. தன்னுடையக் கண்ணைப் பதுமமாகக் கொண்டு பூசித்தமைகொண்டே

விஷ்ணுவுக்குப் பதமாக்ஷனென்றும், புண்டரீகாக்ஷனெ
ன்றும் பேருண்டானபடியே சிவனிடங்கண்ட புதுமை
யாது? சண்பகமலராகக் கண்ணையிடந்து பூசித்தானென்ற
மையால் சிவனுக்கு (சண்பகாக்ஷன்) என்பவனென்று பே
ருண்டாக வேண்டுமே? (தாமரைக்கண்ணன்) என விஷ்ணுவு
க்குப்பேருண்டாயிருக்கிறபடி இப்படி யோர்பேரமை
யாதபோது சிவனிடம் அப்பேதைக்கேற்றுந் தூஷணங்க
ளெங்ஙனமேறும்? ஒன்று கற்பித்து விடலாமெனின்,
அது சுருதிஸ்மிருதிஇதிஹாஸாதிகளிலும், ஏனைய உதகிர
ந்தங்களிலும் மருவிவாழாமையால் ஸாமஞ்சஸமகாது.
பதமாக்ஷனென்று விஷ்ணுவைப் பேரிட்டழைக்காத வை
திகநூலகிடையாதாகையால், அப்பாஞ்சராத்திரிகளெடு
த்த வீணெடுப்பு இடுப்பொடிந்து வீழ்ந்தது. அதவா
அமுழ்டிசூராப்புலியர் காட்டிய ஏகதேசவனங்களை யங்
கீகரிப் போமென்றாலும், பஹுவாயுள்ள வசனங்க
ளுக்கு முன்னர் அங்கீகரிக்கப்படமாட்டா வென்னும் மீ
மாம்ஸாவசன பரியாலோசனையால் எமது சிவபராம
யத்தைப் பிரகாசிப்பித்துப் பாஞ்சராத்திரிகள் கூறும்
விஷ்ணுபாரம்யமாகிய அந்தகாரத்தை நிவர்த்திப்பிக்
கின்றோம்.

வைஷ்ணவ சமயாசாரியர்களாக வெளிப்பட்ட
ஆழ்வார்கள் பாடல்கள் நாலாயிரத்தி லெங்காவது சிவ
ன் சக்கரத்தைப் பூசித்துச் சூலம்பெற்ற கதைக்குப் பிர
ஸ்தாபமுண்டா? அன்றியும், வேறெந்தப் பிராசீனர்க
ள் நூலிலாவது அது சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதா? கலி
புருஷனாகிய கேசவஸோமயாஜிமகன் பிறந்தவந்தர
மே எல்லாக் கற்பனைகளுக்கு மிடமுண்டாயி னமை
யால், அவனைச்சேர்ந்த கூரனாதியர்களும், அவர்களு
க்குப் பின்னிட்ட சில குருட்டுத்தாதர்களுமே சைவநி
ந்தைகளைக் கற்பித்துப் பலப்பித்துக் கொண்டார்கள்.

என்னும்

முதனூல் - வழிநூல் - சார்புநூல்க ளெவற்றாலும் பெறப்படாத வோர்தப்புக்கதையை அவாந்தரமாகக் கற்பித்துரைத்த லான்றோரவைக்கண் ணங்கீகாரத்தை யடையமாட்டா தாகையால், அவர்கள் தூற்றுஞ் சிவதூஷணத்தை யாம் நிஸ்புருஹமாத்திரமாகவே யொதுக்கிவிட்டனம். எமக்குப் பிரமையில்லாவிடினுஞ் சிலஸாமானியர்கள் பிரமித்துக்கெடாவண்ணமும், பாஞ்சராத்திரிகளறியாமை புலப்படும் வண்ணமுமே யெடுக்கிப்பிரவர்த்தன முசிதமாயிற் றெனவறிக. ஆதித்தியபுராணம், மானவீயஸம்ஹிதையில் "సుదర్శనాఖ్యంయచ్చక్రం లబ్ధవానత తృద్ధంపహరిః । మహాదేవాద్భగవతస్తూతత్స్వత్కృతుమహాంసి" எனவும், "హిమవత్పర్వతంగత్వాపూజయామాసశంకరం । లింగంతత్రప్రతిష్ఠాప్య స్నాప్యగంధోదకైశ్శుభైః" எனவும், "హృతపుష్పోహరిస్తత్రకిమిదం త్వితిచింతయన్ । జ్ఞాత్వాస్వనేత్రముద్ధృత్యసర్వాంగత్రావలంబనం । పూజయామాసదేవేశం" எனவும் "ఏవముక్తాపదౌచక్రంసూర్యాయుతసమప్రభం । నేత్రంచపద్మసదృశంపద్మేప్రభవిష్ణవే । లోకేషుపుండరీకాక్షఇతిఖ్యాతింగతోహరిః" எனவும், "మయిభక్తిఃపరాధార్యావిష్ణోభవిష్యతితవానఘ । అజేయస్త్రిషులోకేషుమత్ప్రసాదాద్భవిష్యసి" எனவும், போந்த வசனங்களால் சூதைப்பார்த்து விஷ்ணுவானவர் சக்கரத்தை யெப்படி யடைந்தாரென்று ரிஷிகள் கேட்கையில் ஹிமாசலத்தையடைந்து, அங்கே சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து சுபமாகிய கந்தோதகங்களால் அபிஷேகஞ்செய்து புஷ்பங்களைக் கொண்டர்ச்சிக்கையில், அவற்றுள் காணமற்போய்விட்ட புஷ்பத்துக்குப் பதிலாக ஸர்வதந்திராவலம்பனராய் விளங்கும் ஸ்ரீசிவபெருமானைத் தமது கண்ணைப்பிடுங்கி அர்ச்சித்து மகிழ்வித்தார் எனவும், அப்போது பகவான் விஷ்ணுவுக்குப் பதினாயிரம் சூரியர்களுக்குச் சமானமாகிய சக்கரத்தைக் கொடுத்தார் எனவும், அன்றியும், பிடுங்கிவிட்ட கண்ணையும் பிரஸன்னித்துப் பத்மாக்ஷனென்னும் பெயரும்

கொடுத்தார் எனவும் வெளிப்பட்டதோடு சிவபெருமா ன் விஷ்ணுவைப் பார்த்து என்னிடத்தில் திடமான பக்தி உனக்குண்டாகும், உன்னைத் திரிலோகத்திலு மொருவ ரும் ஜயிக்கமாட்டார்கள் என்று கூறினதாகவும் வெளி ப்பட்டது. வாமனபுராணத்தில், "తతో ధ్యాత్వా జగన్నాథం సహస్రశిరసం ప్రభుం । ఆరాధయామాస హరి ర్బ్రహ్మాదిసురసత్తమః । సాంగం వర్షసహస్రం తు పాదాంగుష్ఠేన తస్థివాన్ । ప్రత్యక్షం తైజసం లబ్ధవ్యాచక్రం సుదర్శనం" என்னும் வசனங்களால் விஷ்ணுவான வர் ஸஹஸ்ரசிரஸையுடைய லோகேசராகிய சிவனை நோக்கி நன்றாய் அடங்கிய மனசோடு கட்டைவிரலை யூன்றிக்கொண்டு ஆயிரம் வருஷந் தவஞ்செய்தார். அப் போது சிவன் பிரீதியடைந்து வரத்தைக் கொடுத்தார். பிரத்யக்ஷத்தில் ஸுதரிசனத்தையுங் கொடுத்தார் என வும் பெறப்பட்டது இப்படியே வராஹபுராணம், பாரதம் ஸௌப்திகபர்வ மித்யாதிகளிலும் படிக்கப் பட்டிருத்தலை விரிவஞ்சியெழுதாது விடுத்தாம். சுருத் யாகம புராணேதிஹாஸ பாரங்கதவமில்லாத மூட மேலிட்டுச் சிவோத்கர்ஷத்தை மறைக்கத் தேடுவது அக் னியைப் பஞ்சுப்பொதியால் மூட முயலு முழுமடையர் செய்கையாகவே முடிவதால், அவாஜனை யினனும் புலப்பட வெம்துண்மையை நாட்டுவாம் இங்கே யுதக ரித்த வசனங்களால் ஜலந்தரவதார்த்த முண்டான ஸுத ரிசனத்தின் பிரஸ்தாபமே கேட்கப்பட்டது. இஃதொழிந் து அநாதியாக விஷ்ணுவுக்குண்டான சக்கரமுஞ் சிவ பிரஸாதலப்தமேயன்றி ஸ்வதஸ்ஸித்தமன்றென்பதை யும் நிரூபிப்பாம். ஸ்ரீஸ்காந்தம், ஈசானசங்கிதையில், "ఇత్యుక్త్వా భగవాన్ విష్ణుం దేవదేవ ఉమాపతిః । ఏకాగ్రమనసా ధ్యాన మగమత్పరమేశ్వరః । ధ్యాయత స్తస్య దేవస్య ప్రాదురాసీ త్తమోనుదం । వామ నేత్రత్రయాత్ సహస్రాదిత్యసన్నిభం । అగ్నిసూర్యశ్చ సోమశ్చ తస్య యం లోచనత్రయాత్ । త్రితేజోమయ మత్యుగ్రం జ్ఞానాస్త్రం చక్రపంజరం । సాక్షా

என்னும

సోఽమోమృతమయోహ్యారేషుభగవాన్ రవిః। ప్రాన్తేషుభగవానగ్నిశ్చక్ర
స్యస్యాచ్ఛివాత్మనః। సచక్రంమతిమాన్ ఘూత్వాకింకరోమీత్యభాషత। కృ
తాంజలికరస్తస్థౌ బహుబాహుస్త్రిలోచనః। తంచక్రపాణినాలబ్ధ్వా విష్ణవేప్ర
దదౌశివః॥ విష్ణోర్దక్షిణంబాహుమభజత్సోపిహర్షితః। తతోదేవస్యవైశం
భోర్గదాచక్రాద్వినిస్సృతా। దైత్యదర్పహరాఘోరాసర్వరత్నవిచిత్రితా।
మహాశక్తిరూపిణీదివ్యామహాపాదాస్త్రీస్వరూపిణీ। అజ్ఞప్తాశంభునాచావివి
ష్ణుమేవసమాశ్రితా। వామమాశ్రిత్యవైబాహుం విష్ణోస్తస్యమహాత్మనః॥ తతో
దేవీజగద్ధాత్రీభవానీసాపరాత్పరా। శివాంకసంస్థితాదధ్యౌవిష్ణోరర్ధేన సం
జ్ఞయా। తస్యావక్త్రాత్సముత్పన్నః శంఖరాజశ్శశిప్రభః। సర్వవేదమయ
శ్శాంతః సర్వశత్రునిబర్హణః। సోప్యాజ్ఞప్తస్తయాదేవ్యా విష్ణోః పాణిమను
పాగమత్। దేవ్యానేత్రాత్సముత్పన్నమంబుజంసుప్రభంశుభం। రమా
లయమనోహారీసర్వలోకవిభూషణం। తచ్చవిష్ణుమహాత్మానమాజ్ఞయాపద్మ
ముత్తమం। సమాశ్రితం తతోవిష్ణుర్విస్మయంపరమంయయౌ। పూర్వంతు
ద్విభుజోవిష్ణుఃగదాంచక్రంచహర్షితః। దధారశంభునాజ్ఞప్తస్సతుచింతా
మవాపహ। ద్విభుజోహంకథంత్వద్యాయుధానాంచతుష్టయం। ధరిష్యా
మ్యంబయాదత్తావుభౌశంఖాంబుజావపి। ఏవంచింతయతస్తస్యవిష్ణోర్దే
వ్యాఃప్రసాదతః। ప్రాదురాస్తాంకరౌచద్వౌతాభ్యాంతౌచాస్యధారయ
త్। తతోవిష్ణుఃప్రసన్నాత్మాశంఖచక్రగదాధరః। నమస్కృత్యశివంశాం
తంకృతార్థోఽస్మీత్యభాషత। తతోజలదగంభీరఘోషేణభగవాన్ శివః। వి
ష్ణుమాహమహాత్మానంకృతార్థోఽసీతికేశవ। ఇత్యుక్త్వాంతర్దధేదేవః పర
మాత్మాసదాశివః" என்று வெளிப்பட்ட வசனங்களால் விஷ்
ணுவானவர் பலவாறு துதித்துநிற்கையில் தேவதேவ
ராகிய உமாபதியானவர் நிச்சலமானமனதோடு யோகி
த்தனர். அப்போது ஆயிரஞ்சூரியர்களொளியொத்த அக்னி-
சூரியன்-சந்திரனென்னுந் தமது மூன்றுகண்களினின்
றும அத்புதமாயும, வஜ்ரபஞ்சரத்தையுடைய ஞானாஸ்
த்ரமாயும, நாபியில் அமிர்தமயமாகிய சந்திரனையும,
அரங்களில் சூரியனையும், பக்கங்களில் அக்கினியையுங்
கொண்டு சிவஸ்வரூபமாயச் சக்கரமானது உண்டாகிய

து ஞானவடிவமாகிய அந்தசசக்கரமானது அநேக பாஹுக்களோடும், மூன்றுகண்களோடுங் கூடிய புருஷாகாரமாய் நின்று அஞ்சலிகூப்பிச சிவனைத் துதித்தகாலையில, ஸ்ரீசிவபெருமான அந்தச்சக்கரத்தைத் தமது ஸ்ரீஹஸ்தத்தால தடவி விஷ்ணுமூர்த்திக்குக் கொடுத்தனர். அதை விஷ்ணுவானவர் தமது தக்ஷிணஹஸ்தத்திற் ருங்கிக்கொண்டனர். பின்னர்ச் சிவஸ்வரூபமாகிய அந்தச சக்கரத்தினின்றுந் தைத்யஸம்ஹாரத்தை யபேக்ஷித்ததும, ஸர்வரத்னங்களால் சோபமானமாயுள்ளதும், ஷட்சாஸ்திர ரூபிணியானதும, ஷட்பாதங்களோடு கூடிய ஸ்திரீவடிவமானதுமாகிய கதையுண்டாகியது சிவனுடைய ஆஜ்ஞையால அது விஷ்ணுவை யடைந்தபோது அதை மஹாத்மாவாகிய விஷ்ணுவானவர் வாமஹஸ்தத்திற்றாங்கிக்கொண்டனர் அப்போது லோகமாதாவும், பவானியும், பராபரையுமாகிய உமாதேவியார் சிவபெருமானுடைய மடியிலிருந்துகொண்டு அவருடைய ஸமஜ்ஞையால விஷ்ணுவிஷயமாகச் சிந்தித்தார். அந்தத்தேவியினது வாக்கிலிருந்து சந்திரகாந்தியுடையதும,ஸர்வவேதமயமானதும, ஸாந்தவடிவமானதும, ஸர்வசத்ருக்களையும ஸம்ஹரிப்பதுமாகிய ஸங்கமானது தோன்றி அவருடைய ஆஜ்ஞையால விஷ்ணுவினிடஞ்சேர்ந்தது. பின்னர், தேவியினது நேத்திரத்திலிருந்து காந்தியுடையதும், மங்களகரமானதும, லட்சுமீவாசஸ்தானமானதும, மனோஹரமானதும, ஸர்வலோகபூஷணமாயுள்ளதும,உத்தமமானதுமாகிய பதுமமானது தோன்றி அந்தவிஷ்ணுவையே யடைந்தது அவற்றைக்கண்டு விஷ்ணுவானவர் அதிக ஆச்சரியத்தையடைந்தனர். அன்றியும், சம்புவினது ஆஜ்ஞையால கதையையும, சக்கரத்தையுந் தரித்துக்கொண்ட விஷ்ணுவானவர் தேவியால கொடுக்கப்பட்ட ஸங்கம - பதுமம - என்பவைகளை இரண்டுகைகளையுடைய காமெப்படித்தரிப்பது என்று யோ

என்னும

சித்தனர். இப்படிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்த விஷ்ணு
வுக்குத் தேவியினது பிரஸாதத்தால் இரண்டுகைகளுமு
ண்டாயின. அவ்விருகரங்களாலும் அவற்றைத் தாங்கிக்
கொண்டனர். சங்கசக்கரதாரியா யெழுந்தருளி ஸந்
தோஷத்தையடைந்த விஷ்ணுவானவர் ஸாந்தமூர்த்தியா
கிய சிவபெருமானை நமஸ்கரித்து நான் கிருதார்த்தனானே
னென்று வாழ்த்தினர் அதற்குச் சிவபெருமான் மேககர்ஜ
னைபோற்ற ஸந்தோஷவொலியுண்டாக விஷ்ணுவைப்பார்
த்து ஹேகேசவா! நீ கிருதார்த்தனாயினை என்று கூறி அவ
ரைமகிழ்வித்து அந்தர்த்தானமாயினர் என்று பெறப்பட
டது.

அப்பிராகிருத பிராகிருத ஸ்ருஷ்டிகள் சிலவற்றை
நிர்மாணஞ் செய்தபிறகு பிரஹ்மவிஷ்ணுக்களை ஸ்ரீசிவ
பெருமான் பிறப்பித்தருளினர். அவர்கள் மோஹிதர்க
ளாகி யொருவரோடொருவர் சண்டைசெய்து அலுத்து
மூர்ச்சித்தார்கள் அப்போது அவர்களுக்கிடையில் சிவ
பெருமான் லிங்கவடிவமாக வெழுந்தருளினர். அதன
டிமுடிகளைக்காணுவதாக அவ்விருவரும் பரீக்ஷார்த்த
மாக முயன்று அஸமர்த்தராகி வருந்தி நின்று ஸ்வாமி
யைத் துதித்தார்கள். அவர்கள்பொருட்டு அவ்விலிங்கத்
தினிடமாக வாவிர்ப்பவித்து அவ்விருவரையும் பார்த்து
நீவிர் ஸ்ருஷ்டிபரிபாலனங்க ளென்னுங் கிருத்யகர்த்தாக
ளாகக் கடவீர்களென்று ஆஜ்ஞை விதித்தனர், அப்போ
து விஷ்ணுவானவர் துஷ்டநிக்ரஹத்தின் பொருட்டுத்
தகுந்த ஆயுதம் பிரஸாதிக்க வேண்டுமென்று விண்ண
ப்பித்தனர் என்று பிரஸ்தாபித்து, அப்படியே பகவானா
கிய ஸ்ரீ பரமேசுவரர் விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரம்-கதை எ
ன்பவைகளைக்கொடுத்த அநந்தரம் தேவியார் சங்கம்-பத்
மம் என்பவைகளைப் பிரஸாதித்தனர் என்னும் மஹிமைக
ளை மேலிடத்தில் பிரஸங்கிக்கப் பட்டமையால், இவண

விஷ்ணுவுக்குச் சக்கரங் கொடுத்தாரென்பதில் அருளை க்கொண்டு குரைக்கும் பாஞ்சராத்திரிகளதுவாதந் தலை காட்டாதெனவறிக. சக்கரங்கொடுத்தா ரென்பதிற்று னே அருளைக்கொண்டு நாகனைப்பிடுங்கி நான்றுகொள ளுமந்தகாயமக்கள் சக்கரமாத்திரமேயன்றிச், சங்கம-க தை-பதுமமித்யாதிகளுஞ் சிவபிரான் பிரஸாதித்தவிசே டமெவளிப்படுத்துதற்கு என்செய்வார்கள்? இவைகளேய ன்றி, இரண்டுகைகளுமன்றோ விஷ்ணுவுக்குப்புதுசாயு ண்டாயின? இந்த அவர்களெங்கே போய்ப்பிடித்துக் கொ ள்வது? (கீறுவெட்டப்பெயர்ப்பு பெறப்பட்டது.) என்ப துபோலன்றோ விஷ்ணுவுக்கு ஒருதடவை சக்கரஞ் சிவ னாற்கிடைத்ததை மறைக்குமாயிரண்டுதடவைக ளிற்கிடைத்த மஹிமை வெளிப்பட்டது? இரண்டுதட வைகளேயன்றி, அநேகமாகவுங் கிடைத்த ஸந்தர்ப்பங்க ளைவிஸ்தரபீதியாலெழுத மனமிலையாயினு மிரண்டொ ன்றைமாத்திரமிங்கெடுத்துக் காட்டுகின்றோம். ஸ்ருஷ்டியந்தர ம விஷ்ணுவுக்குச் சிவப்பிரஸாத லப்தமாகக் கிடைத்த சக்கரத்திலவந்தஜாப்பிஷேக நாமாதாக வெண்ணி அ ஹங்கரித்ததலால அந்தச்சக்கரம் விஷ்ணுவினதுகையினி ன்றும் மறைந்துவிட்டதெனவும், அத்தோடுவெயாதிச சிவனைக்குறித்துத் தவஞ்செய்து மீண்டுமதைப் பெற்றுக் கொண்டனரெனவும் பெறப்பட்ட பிரமாணங்களை யிண டெழுதிக்காட்டுகின்றோம்.

ஈசானஸம்ஹிதையில், "పూర్వం జ్ఞానమాయాసురైత్యానాం చవిచేష్టితం । కృష్ణవేదేవతాస్పర్శేవిష్ణుప్రేక్షపీంతాః । కృష్ణుశ్చాపిత థాదేవానాహాహుంకారసంయుతః । దానవాన్ స్తాన్ సారిష్యామినాసహ్యం మమవిద్యతే" என்வும், "కదాచిత్ క్రోధసంయుతః శివమాయయా మోహితః కృష్ణుదానవనాశాయ చక్రం ధృత్వా మైకత। కదాభ్యాంగ్రీష్మాత్ తస్య చ క్రమపర్వతపఠితం । నాలుచక్రంచాలయితుం దృష్టుమపివైనుతః । తతః

என்னும்

భిన్నశ్చ సహసా విష్ణుర్భ్రమతా పపాత చ । కిమేతదితి గోవిందః చింతయామాస విశ్వభృత్ । సతపవాంకృతశ్చింతాం చక్రం చాంతర్దధే క్షణాత్" என்னும், "ఇత్యేవం నిశ్చయం కృత్వా విష్ణుర్ధ్యాయత తత్ర వై । సంశోధ్యాత్మానమవ్యగ్రో దధ్యౌ మంత్రజపం మునిః । నిత్యశో నియమేనైవ లింగం సమ్యక్సమాహితః । పద్మైర్వర్ణశతైర్భక్త్యా పూజయత్పురుషోత్తమః" என்னும், "ఇత్యుక్త్వా భగవాన్ శర్వః ఖడ్గం త్వక్షరమయం శుభం । దదౌ చర్మ చ కృష్ణాయ చ మేఘరూపం శతాపహం । హలం చ ముసలం చైవ దదౌ శమకమానమా । ధనుర్బాణం చ భగవాన్ పంచభూతగుణాత్మకం । దదౌ కంజమయీం మాలాం మకుటం జ్యోతిషాం ముఖం । ఛందోమయం సుపర్ణం చ గరుడం కశ్యపాత్మజం । ఆత్మతేజోమయం తస్య ధామానాం ప్రదదౌ శివః । సుదర్శనం వై చక్రం చ శంఖం చాపి దదౌ తథా । పునః కిమిచ్ఛసి హరే తత్తే మద్యాస్తి సర్వశః । నిశ్శంకస్త్వం సదా స్వామిన్నాత్ర కార్యా విచారణా । ఇత్యుక్తో భగవాన్ విష్ణుః తతస్తత్యుక్త్వా ప్రవీత్పునః । నమస్కృత్వా జగన్నాథం సర్వకారణకారణం । అహం చ తవ వై దాస్యం కరిష్యామి శశంకర । అహంకారప్రశాంత్యర్థం సర్వదా శివ శంకర । తస్మాదాదిశ మే దాస్యం నిత్యదా కర్తుమీశ్వర । కృపా యది జగన్నాథ యది తుష్టోసి మే శివ । ఇత్థమభ్యర్థితశ్శంభుః విష్ణునా ప్రభవిష్ణునా । ఆహ గంభీరయా వాచా విష్ణుం విశ్వేశ్వరః శివః "என்னும்" యదిచ్ఛసి హరే దాస్యం మమ కర్తుం సదానఘ । మేఘో భూత్వా వహ త్వం హి త్వం మాం ప్రీత్యా సర్వదా హరే । తేన మాం బ్రహ్మణా దేవాశ్చాపి హరే వై మేఘవాహనం । చతుష్పాద్వృషరూపీ త్వం బ్రహ్మణః పుత్రతాంగతః । ధర్మస్సర్వార్చితః శ్వాస ద్వాహనో మే భవానిశం । ధ్వజే భవిష్యసి గోవింద తేన మాం వృషభధ్వజః । అహం చ వృషభవాహం చ సూరయో వేదతత్పరాః"

எனவும் போந்த வசனங்களால் தேவர்கள் விஷ்ணுவை யடைந்து தைத்யர்களால் தங்களுக்குண்டாகிய துன்பத்தை விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டார்கள். அப்போது விஷ்ணுவானவர் அனுக்ரஹித்து அந்தத் தானவர்களை நான்ஸம்ஹரித்துவிடுகிறேன், என்றுலோகத்காரிய மேதிருக்கின்றது என்று கூறினார். இப்படிச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில் சிவமாயையால் மோகிக்கப்பட்டுக் காவத்தை யடைந்திருக்கும் விஷ்ணுவானவர் தானவர்களை

ஸம்ஹரித்துவிடுகிறேனென்று தமது சக்கரத்தைப்பார்த்தனர். அப்போது அந்தச்சக்கரம் பர்வதாகாரமாகிக் கையாலசைக்கவுமுடியாத தன்மையை யடைந்தது அப்படிப்பட்டதைத் தூக்கமுடிவதெங்ஙனம்? அந்தச் சக்கரத்தாலடிபட்டுமூர்ச்சித்துப்பூமியில்விழுந்துவிட்டனர் உலகத்தைத்தாங்குமாற்றலுடையவராகிய கோவிந்தரானவர் தமக்குநேரிட்டசக்தியைச் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கையில், அந்தச்சக்கரமானது மறைந்துவிட்டது. அங்ஙனம் அந்தர்த்தானமாயினமையைப் பரியாலோசித்து, ஆத்மவிசாரசகிரஸதராகித தத்துவசோதனையிற்றலைப்பட்டு முனிதவமெய்தி, மந்திரஜபங்களாலதிகநியமத்துடன் புருஷோத்தமராகிய விஷ்ணுவானவர் ஆயிரம் பதுமங்களைக்கொண்டு சிவலிங்கத்தை ஆராதித்தனர் அவ்வாராதனையைமகிழ்ந்து ஸ்ரீபரமேசுவரர் ஆதித்யஸோபமானமாய் விளங்குவதும், சுபவடிவமானதுமாகிய கடகத்தையும், தோலாலாகிய கேடயத்தையும் விஷ்ணுவுக்குக்கொடுத்தனர். அன்றியும், கல்பனை - உலக்கை - தநுஸ்ஸு - பாணம் என்பவைகளையுங் கொடுத்தனர் இன்னும், பதுமாக்ஷமாலை - ஜயோதிவடிவமாகிய மகுடம் - வேதவடிவமாகிய கருடன் - ஆத்மதேஜோமயமாகிய வைகுண்டமென்னுந் திருப்பிடம் - ஸுதர்ஸனம் என்னுஞ்சக்கரம் - சங்கம் இதயாதிகளையும் பிரஸாதித்தனர். இவ்வாறு அநுக்கிரகித்து விட்டு, இன்னும் யாதுவேண்டினுந் தருகிறோம், விசாரமின்றிக் கேட்பாயாகவென்று பரமேசுவரர் கட்டளையிட்டனர். இப்படிக்கேட்கப்பட்ட விஷ்ணுவானவர் ஸர்வகாரணங்களுக்குங் காரணராய் விளங்கும் ஸ்ரீ விஸ்வேசுவரனை நமஸ்கரித்து ஹேபரமசிவா! உமக்கு ஊழியஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் வரமொன்றையே யான் விரும்புகிறேன் சுகத்தைக் கொடுக்கின்றவராகிய தேவரீர் என்னுடைய அஹங்காரப்பிரஸாதகயாத்தமாக வெனக்கு ஸித்தியமாகிய

எ ன னு ம

தாஸ்யததவததைதயே அநுககிரகிககவேண்டுமென்று கூறி
னா. அவருடைய விணணபபததைதக கேடடுக கருணைவி
நதுவாய் விளஙகும ஜகநநாதராகிய சிவபெருமான ஸந
துஷ்டி யடைநது அருளசெயதனா. அஙஙனமருளுகை
யில, எமமிடததில அனபுமிகுநது ஊழியஞ செயதுயவ
தறகு உனககு எணண முணடானதால பிராஹமணாக
ளயாவரும எமமை (மேகவாஹனா) எனறு துதிககுமா
று சதுஷபாதஙகளையுடைய விருஷபவடிவம பெறறு
மேகததை யொதது எமமைததாஙகித திரியககடவாயெ
னறுகூறி, பிரமஹாவுககு நீ புததிரனுகபபிறநது விரு
ஷபவடிவததுடன எமமைச சுமபபதால எமமை (விரு
ஷபவாஹனா) எனறு யாவரும அழைபபதோடு யாவரா
லும பூசிககததககக தாமவடிவமாகிய விருஷபாகாரத்து
டன எமமுடைய துவஜமாகவும நியமைநதால எமமை
(விருஷபதவஜா) எனறும வேதமறிநதபணடிதாகள கொ
ணடாடி மகிழாநிறபா எனறு ஸ்ரீபரமேசுவரா விஷ்ணு
வைபபாாதது அநுககிரகிததாரொனறு சொலலபபடடி
ருககினறது

இநத வுணமையை யோசிககையில விஷ்ணுவுககு
மூனறுவது தடவையில சககரஙகிடைதத பிரஸ்தாபம
வெளிபபடடது. சககரமாததிரமேயனறி விஷ்ணுவுககு
க்கிடைததிருககும ஸகல பதாாததஙகளுஞ சிவனுலத
த்தம பணணபபடடவைக ளெனறே விவேகிகள நிாமா
ணிகக ஹேதுவைததரும பிரமாண பாஹுளயஙகளை எ
ஙகே மறைபபது? விஷ்ணு வடைநதிருககுஞ செலவங
களெலலாம ஸ்ரீபரமேஸ்வரப பிரஸாதமே யெனறு தெ
ளியாது வீணஹஙகாரஙகொணடு சிவநிநதையிற்றலைப
படடு அழிவது அபபாஞசராததிரிகளுககு விணையாய
முடிந்தால நாமெனன செயயலாம! இவைகளேயனறிப
பிரணவாாதத ஸ்வரூபராய விளஙகும ஸ்ரீ விநாயகககட

வுளுக்கு முன்னினறு கோணஙகிக கூததாடி விஷ்ணு
வானவா சககரததைபபெறறதும, அஙஙனமருளிய ஷெ
கடவுளுககு (விகடசககர விநாயகா) எனனும பிரஸித
தியுணடானதும பிரமாணப பிரதயக்ஷஙகளாற கேடகப
படுவதையும விவேகிகள யோசியாமற போகாாகள
இததனை பிரமாணஙகளையும பொயயாககிவிடடு, ஏகதே
சவசனஙகளாற கூரன்கடடிவிடட குருடடுக கதையா
கிய (சிவன சககரததைப பூசிததாா - விஷ்ணுஅவருககுச சூலங
கொடுததாா)எனனும அபாஸததை நாடடமுயனற நம
முடிசசூாமுதலிககு இஃதொனறுமஸமாதான முறைபபாம
சிவன சககரததைப பூசிததாரெனறுலும, அவருககு
விஷ்ணுவானவா சூலததைக கொடுததாரெனறுலும எ
மமுடைய சிவோதகாஷ்ந தாழாது அநதசசககரம வி
ஷ்ணுவுககு ஒருதடவையனறிப பலதடவைகளில ஸ்ரீ சி
வபெருமானுற கொடுககபபடட பிரஸ்தாபம பலமுறை
கேடகபபடுகையால, அது சிவனுடைய சககரமேயன்றி
விஷ்ணுவினுடைய சககரமாகாது சிவனுடைய சககரத
தைச சிவனே பூசிபபது கூடாமையால, அஙஙனம பூசி
ததவாகாலருததாராகடடும காலருததா சிவனுடைய சக
கரததைப பூசிததததுல விஷ்ணுவுககு மஹிமை யுண
டாகமாடடாது விஷ்ணுகையிலவநதபிறகு பூசிததது
மஹிமையெனின, விஷ்ணுகையிலவநதபிறகு அதற்கு
ணடான மஹிமையாது? விஷ்ணுவுககே யானறு அது
கிடைததபினனா மஹிமையுணடாசசுது? அநதமஹி
மையைறியாமல அகநதை யடைநததுகொணடேயன
றே அது அவாகையிலிருநது மறைநதுவிடடது? இத
ஞல, விஷ்ணுவாலொரு மஹிமையு மதறகுணடாகவில
லை யெனறு வெளிபபடடது எலலாஞ சிவமஹிமை
யெனறே மேலோா தெளிவதால, சிவனுடைய சககரத
தையே காலருததரா பூசிததாரெனறு யாமசொலலி இடி
பபோம காலருததாருககாயினும விஷ்ணுமூாததி சூலங

எனனும

கொடுதத பெருமையுணடே யெனின, அதுவுஙகூடாது அரசனிடததிலிருநது மநதிரியினுடைய சமபளததைச சேவகன வாஙகிககொணடுவநது மநதிரிககுககொடுபப தால, அஙஙனங கொடுததசேவகன மநதிரிககுமேலிடட வனுவதெஙஙனம? இபபடி யாம பரிஹரிததுககொணடு கூரன் முகததிலும, அவனுடைய விபபிரலமபமாகககத திறபடடழியுங குமதிகண முகததிலுஙகாறியொருமுறை ககுப பலமுறை யுமிழநதுவிடடுபசாநதி யடைநதிருககி னறே மாகையால, அதையே நமமுடிசசூரபபுலியருங கததியழுவதால எமககெனன தோஷமுணடு? இனறு மவிரிககிறபெருகும

இதுநிறக, இராமனுககுப பிரஹமஹததிவநததாக வும, அது தொலையுமபொருடடு அவன சிவலிஙகப பிரதிஷ்டை செயததாகவும வேதமபடியாத சிலசை வபபேயகள பினததுகிறதுக ளெனறு நமமுடிககூரப பேய உபநியாஸஞசெயதது. அபபாஞசராததிரப பே யினது ஸமாதானததை யாம கொஞசம பரியாலோ சிப்பாம. இராமன பிராஹ்மணனுகிய இராவணனை க கொனறுறுைகையால பிரஹமஹததிககாளாகி வருநதி னன. தநநிவிாததியின பொருடடே சேதுவிற சிவபிர திஷ்டை செயதுயநதானெனறு வைதிகநூலகள கூறு கினறன. இராமன பூசிததகாரணமபறறியே (இராமலிங கம) எனறு ஸ்ரீசிவபெருமானுககும, (இராமசசுரம - இரா மநாதபுரம) எனறு அவவெமபெருமானமூநதருளியிரு ககுமபதிககும ஸுப்ரஸிததமான நாமஙகளுணடாயின இவறறைககூாநது யோசிககும புததியிலலாமல இராம னுககு ஹததியுண்டாகவிலலை யெனறு அமமுடிச்சூரா ளி முனிநதுளையாடிய மூாககவாததததை யினி முறியட சசெயவாம. இராமன ஸமுததிரததிற கடடிய வாரதி யைத தரிசித்தமாததிரததில பிரஹ்மஹததியாகி ஸமஸ்த

பாபங்களுமகிலகி அவரவாகளுடைய இஷ்டகாமியங
களும ஸித்திக்கின்றனவென்று சுருதிகள கூறுகையில,
அவ்விராம மூாத்திக்குப பிரஹ்மஹத்தியுண்டாமா றெங
ஙனமெனறு கடாவினா ளனனே சரிதையைக கேட்ட
வாகளுக்குக கலிபீடை நணுகாது எனறு வைதிகநூல
கள கூறுகையில, அநத நளனுக்குக கலியெப்படி
வந்த தெனறு வினவலாமா? நளனுக்குக கலிவந்த
துபோலவேயனறோ இராமனுக்குப பிரஹ்மஹத்திதோ
ஷம வந்தடைந்தது? கலிபீடையால வருந்தி நிவிாத்திய
டைநதவனசரிதமாகையால அதைசசிரவணமபண்ணுத
ல கலிதோஷநிவிாத்திக்குக காரணமாகும பிரஹ்மஹத்தி
யாலவருந்திநிவிாத்தியடைந்தவனகட்டிய ஸேதுவாகை
யால, அதைததரிசித்தல பிரஹமஹத்திதோஷநிவிாத்திக்கு
ககாரணமாகும நளன்அரசனெனபடி இராமனுமோரரச
னுகையா லிருவாதனமையுமோராளவின முடிநதது. இவ்
விருவரைபபோலவே மாநதாதா-யயாதி-புரூரவன-அரி
சசநதிரனமுதலிய மஹாபுருஷாகளுமபெருமைபெறறு
ச சிவாநுகரஹததுக்குப பாததிராகளாயிருநத பிரஸதா
பஙகளும புராணாதிகளிற கேட்கபபடுகையால இராமனி
டத்து மாததிரம உசிதமபாராட்டிக கூறவநதது அஸ
பயமாகமுடிநதது அரிசசநதிரனமுதலினோா துக்கப்ப
டடதுபோலவே பலதுனபஙகளுக்காளாகி இராமன வ
ருநதினனெனபது ஸிததம அவாகளுக்குப பினபு ஸுக
முணடானது போலவே இராமனுக்கும ஸுகமுணடா
சசது. ஷை அரசருளளுமொருவருககொருவா சுகதுக
கஙகளை யேறறநதாழவாக அநுபவிததிருக்கலாமாகையா
லு, வேணடுமாயின இராமன அவாகளில தாழநதது கத
தையும, அதிகஸுகததையுமநுபவிதத மஹாபுருஷனெக
டுமெ. அவ்வளவேயனறிப பாபமெயதாத பரிசுதததவ
முடைய அமலமூாததியாதலகூடாது இராமன மலரகி
தனுயின, கோசலைகாபபததிறபுகுநது வருநதியமூவா

எ ன னு ம
னேன்? யோனிவாயபபடடுபபிறநது சாதலோ மலராஹி
தமாவது ? (வரதாளு முததமமவரதம) எனற ஆதரவால
ஒவவொருவிரததததுககும ஏறற முறைககுமாப போலே
இராமன கட்டிய ஸேதுவுககும ஏறறங கறபிககபபடட
தனறிவேறிலலே. அதைபபிரஸமமைசயாகத தோநதிடா
து வீணடமபம பாராடடுவதில ஏதாவது பலனுண
டா? இராவணனேககொனறு பிரஹமததிதோஷநதாங
கியலேநதவனுகிய இராமனகடடியஸேதுவுககு (அனனியா
களுடைய பிரஹமததியைபபோககுநதனமம) எபபடியுணடா
மெனறு யாமிபபோதுகேடகினறேம. பதிலசொலலட
டும பாாபபோம சிவபிரதிஷடைசெயது ஹததியொழி
நதவனுகையால, அவன ஸமபநதததாகியஸேதுவுககு
மஹிமைகூறுவதில யாம பினனிடமாடடோம. ஸேது
வில சிவபிரதிஷடையே முககியமாகையால, தத்ஸமப
ந்த விசேஷததால ஸேதுவுககுங கௌரவமுண்டாயின
மை ஸாவஸமபிரதிபனனமேயாம

இது நிறக, சிவன பிதாவினறலேயை யறுததத
ல வநத பிரஹமததியைப போக்கினவராகிய ஸ்ரீ ராம
மூாததிககு ஹததியெபபடி யுணடாமெனவும, அநதரா
மனுடைய: மநதிரததையே சிவன காசியில இறககினற
வாகளுடைய காதில உபதேசிதது முததியில விடுகின
ருனெனவும பிரஸஙகிததுச சிலபிரமாண வசனஙகளே
யுஙகாடடி வெளிபபடட நமமுடிசசூாமுதலியாரது பு
த்தியினறெளிவை இஙகே கொஞசமெடுதது பிரகாச
பபடுததுவாம. சிவாதிகயரதநாவளி 2 - வது பாகததில
(௩௪) வது முதல (௩௮) வது பககம வரையில பிரஹ்
மசிரசசேதததால சிவனுககு ஹததிவநததா - வரஷி
லலேயா எனறு சஙகிததுப பரிஷகாரஞ செயதிருபப
தால், இஙகே பதில சொலவது அவசியமன்று சிவன
பிரஹ்மாவினுடைய ஙெறறியிற பிறநதானெனனுங கார

ணத்தால பிரஹ்மாவைச சிவனுடைய பிதாவென்று கொணடு சூலேததபடியேபிரமஹாவினுடைய சூததநிற் பிறநதகாரணததாலவிஷ்ணுவுககுமனறே அநதபிரஹ்மாவைபபிதாவெனறுசொலலவருமா? இதையேனகவனிததிலா? சிவன காசியிலஇராமமநதிரததை யுபதேசிககினறானெனனும அபவிததாநததைச (சிவபாரமயபபிரதரிசினி) யில (ரு௨அ)வது பககததில விசாரிததுத தொலேததிருககினறேமாயினும ஈணடுங கொஞசம விசாரிப்பாம அவவிராமமநதிரம நிாகக யோசனேயில விஷ்ணுபரமாகாது.விஷ்ணுவினுடைய பரியாய நாமஙகளிலொனறுக நிகணடுமுதலியவைகளிற படிககபபடாமையால. விஷ்ணுஸஹஸரநாமததிற படிககபபட்டிருககிற தெனின, அபபடியே சிவஸஹஸரநாமததினும படிககபபடடமையால அது சிறபபடையமாட்டாது. இதனுல அநதராம நாமம விஷ்ணுவுககு உபசாரமும, சிவனுககு உணமையுமாக முடியும. இருவருடைய ஸஹஸர நாமஙகளிலும படிககபபட்டபோது சிவனுககு மாததிரம அது உணமையாவ தெஙஙனமெனின, அநத மநதிரோபதேசமடைநதவாகள சிவஸாருபபியததையே யனறி விஷ்ணுஸாரூபபியததை யடைவதிலலேயாகையால பொருநதும பூாவபடசிமததை யநுசரிததே மேல ஸமாதானமுரைததோம எமது ஸிததாநதம இராமநாமம தாரகமகாதெனபதும, சிவன இராமநாமததைக காசியிலிறககினறவாகளுககு உபதேசிததிலனெனபதுமேயாம உணமையில பிரணவமே தாரகமெனபதும, அதனேயே சிவன் உபதேசிககினறானெனபதும, அது சிவவாசகமாயககொளளற பாலதெனபதுமே சாஸதிரஸமமதம. அதாவசிரஸ்ஷில (ఆత్మ జ్యో) తస్సకృదావర్తితఏవ సమహిం ప్రాణాన్ సకృదుచ్చారితమాత్రమూర్ధ్వమున్నమయతీత్యోంకారః । ససర్వాన్ ప్రాణాన్ పరమాత్మని ప్రణిపాతయతీతి ప్రణవః । ససర్వాన్ ప్రాణాన్ పరమాత్మని ప్రణ

எ ன னு ம

యత్ర సమయత్యేవ తస్మాత్ప్రణవాఖ్యస్తుధాభవస్థితః) என்னும வசன
த்தால ஆத்மஜ்யோதியை ஆவாதிப்பிக்கின்றமையாலு
ம, உச்சாரணமாத்திரத்தில பாசத்தினின்று தாண்டு
வியாச செய்கின்றமையாலும ஓங்காரமாகுமென்றும,பர
மாத்மாவினிடத்தில நமஸ்கரிப்பிக்கின்றமையாலும, பர
மாத்மாவினிடத்திலசேர்ப்பிக்கின்றமையாலுமபிரணவ
மாகுமென்றுஞ் சொல்லப்படுவதாக மந்திரராஜமாகிய
தாரகமானது பிரஸித்தியடைந்திருக்கின்றது. இவவரி
யதன்மை இராமநாமத்துக்குச்சொல்லப்பட்டமையாலு
ம், இராமநாமம பிரணவமாகாமையாலும பாஞ்சராத்
திரிகள் கூடியமூந தாரகப்பிரஹ்மம இராமனென்பது
கூடாது ஜாபாலோபநிஷத்தில "అత్రహిజంతోః ప్రాణేషూత్క్రమమాణేషు రుద్రస్తారకంబ్రహ్మవ్యాచష్టే" என்னும
வசனத்தால பிராணோத்கிரமண காலத்தில காசிபபதி
யின்கண ஞாசசிதர்களாகிய ஸாவஜந்துக்களுக்கும ஸ்ரீ
ருத்ரபகவான தாரகமாகிய பிரணவத்தை உபதேசிக்கின
றா என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இதற்குப்பிர
ஹமணமாகப பராசரபுராணத்தில (త్వత్తోऽహంతోత్క్రమమాణస్య
జంతుమాత్రస్య కేవలం। వేదవేదాంతసారస్య ప్రణవాఖ్యస్యపార్వతి। బ్రహ్మ
ణస్త్వథభూతోऽహం సంసారద్రావకోऽచిరాత్ । కృపయామామకంరూపం
పరిపూర్ణపరామృతం। ఆనందమయచిద్రూప తారకంతమసఃపరం। స్వయం
జాతంనిరాభాసం దాస్యామిప్రత్యగాత్మనా) என்னும் வசனத்தால
உமாதேவியாரைப்பாரத்துக கேவலமாகிய ஜந்துக்களு
க்குங்கூடக காசியினகண உத்கிரமணகாலத்தில வேத
வேதாநதஸார மானதும், பிரணவமென்னும பிரஹ்ம
மாகிய என்னை ஆதரமாகவுடையதும, ஸமஸாரத்தைக்
க கடப்பிப்பதும, பரிபூரணமானதும, மேலானதும, அ
ழியாததும, ஆநந்தமயமானதும, சிதரூபமானதும, தா
ரகமானதும, இருளைககடந்ததும, தோறறமிலலாததும,
ஆபாஸத்தைக கடந்தது மாகிய எமமுடையரூபத்தைக

கிருபையினாலே பிரஸாதிக்கின்றோமென்று சிவன் அருளிச்செய்ததாக வெளிப்படுகின்றது காசிகண்டத்தில், (అత్రోత్క్రమణకాలేహం స్వయమేవద్విజోత్తమాః। విశ్వామిత్రారకంబ్రహ్మ ప్రణవాఖ్యమనుత్తమం) என்னும் வசனத்தால் பிராஹ்மணர்களைப் பார்த்துக் காசிப்பதியில் ஜீவர்களுடைய உத்கிரமணகாலத்தில் பரமோத்தமமாகிய தாரகப்பிரஹ்மத்தில் யாமே பொருளாய் வெளிப்பட்டுப் பிரஸாதிக்கின்றோமென்று ஸ்ரீருத்ரபகவான் அருளிச்செய்ததாக வெளிப்படுகின்றது. இவ்வுண்மைகளை யோசிக்கையில் பிரணவதாரகமே காசியில் சிவன் உபதேசிக்கின்றாரென்றும், அந்தவாசகத்துக்கு வாச்சியராயுள்ளவர் அந்தச் சிவபரருக்ஷரேயென்றும் விதவான்கள் நிச்சயிப்பார்கள். இவைகளையறியாது குலைக்கின்றவர்களுக்கு அவர்கள் குலைப்பட்டுக்க வாயமேலடிப்பது அவசியமாகையால், நமமுடிச்சூளாமணி குறைத்தபாகத்தை யிங்கேவருவித்து ஸமாதானமுரைப்பாம். அம்முடிச்சூளாமணியினுடைய பிரஸங்கத்தில், "అవిముక్తేశవక్షేత్రే సర్వేషాంముక్తిసిద్ధయే। అహంసన్నిహితస్తత్ర పాషాణప్రతిమాదిషు। క్షేత్రస్మిన్యోర్చయేద్భక్త్యా మంత్రేణానేనమాంశివా। బ్రహ్మహత్యాదిపాపేభ్యో మోక్షయిష్యామిమాశుచ" என்னும் வசனத்தை யெழுதி, (உன்னுடைய காசியில் யாவருக்கும் முத்தியைக் கொடுக்கும்படி ஆச்சாரூபமா யெழுந்தருளியிருக்கிறநான் பக்தியுடன் யார் என்னைப்பூசிக்கின்றார்களோ, அவர்களுடைய பிரஹ்மஹத்திமுதலிய பாவங்களினின்றும் அவர்களை விடுவித்து மோக்ஷமுண்டாகும்படிச் செய்கிறேன் ஓய் சிவனே! நீ பிரஹ்மஹத்தியைக் குறித்துப் பயப்படாதே யென்று ஸ்ரீராமமூர்த்தி சிவனுக்கு அபயப்பிரதானம் பண்ணினார்) என்று வியாக்யானஞ்செய்து முடித்தனர். இவ்வசனத்தில் (பிரஹ்மஹத்தியைக் குறித்து நீ பயப்படாதே) என்று சிவனைப்பார்த்து இராமன் சொன்னதற்கு ஆதாரமெங்கே? நமமுதலியாரது அறியா

என்னும

மையே ஆதாரவாயகினறதுபோலும. அநத வசனததில
உன்னுடைய காசியில என்று சிவனைபபாாதது விஷணு
சொன்னதாகவெளிபபடுகினறது. இபபடியே ([illegible]
[illegible]) என்றுவிஷணுவைபபாாததுச சிவனகூறிய வச
னததில என்னுடையகாசியில என்று அசசிவன சொன
னதாகவெளிபபடுகினறது இருவாவசனஙகளாலும (கா
சிக்ஷேததிரம)சிவனுககே உரியதெனறும, அஙகே விஷ
ணுவுககுண்டான ஸமபநதம சிவனையுபாசிககும பொரு
ட்டான ஆதிஸமபநதமெனறும, அநதசசிவனுககுண்டா
னஸமபநதம உபாஸ்ராகி ஸாவருககும அநுககிரகிபபதற
கான அநாதிஸமபநதமெனறும ஆனறோா விவேகிககத
தககதாயிருககினறது. காசியைப பிரஸதாபிககுநதோறு
ங கஙகையையும, விசுவநாதரையும, விசாலாட்சியாரை
யுமே ஸமஸதநூலகளும் பிரஸிததி பாராட்டுகினறனவ
னறி விஷ்ணுவாதிகளை மறநதுங கூறிறில. இஙஙனமாக,
அநதககாசிக்ஷேததிரததில விஷணுமஹிமையை நாட்ட
முயலுமட்டிகளுககு என்னபதிலசொலலலாம? விஷ்ணு
உபாசகராயினமையால, சிவோஹமபாவிககுந தனமை
யைக கடைப்பிடிதது, உபாஸயதாமததை அவரிடமா
ரோபணஞ்செயது, அவரோயாவுஞ்செயயவலலாரென்று
வைதிகநூலகள கூறுவதிலுமபாதகமிலலை. இநதரஹஸ
யநதோாமல விஷ்ணுவுககே காசியில ஸவதநதிராதிக
யமுணடெனறு கூறுவது கேவலம மூடததனமாயமுடி
யும. சிவன உபாசகனும, விஷ்ணு உபாஸ்யனு மாகட்டு
மேயெனின, காசியில விஷ்ணு உபாஸ்யனுகமாட்டான
அவன் அந்தககாசியில ஆகநதுகமாகவேயனறி ஸஹஜ
மாக வாஸஸதானததை யடையாமையால. ஆகநதுக
மாக வெயதினும அநநதரமுபாஸயதவ முண்டாகட்டு
மேயெனின, அதுவுஙகூடாது வாததமானகாலமாகிய
இபபோது அநுபவததில அவவிடததில சிவனுககேஉபா
ஸ்யதவம பிரதயட்சமாககக் கடிததிருககையால. ஜாபால

பிருஹஜ்ஜாபாலாதி அநேக வுபநிஷத்துக்களாலும், கா
சிகண்டமுதலிய புராணங்களாலும ஸ்ரீ சிவபெருமானுக
கே ஸர்வோபாஸ்யத்வங் காசியில பிரதிபாதிக்கப்பட்டி
ருத்தலுக்குமாருகவும, யாஜ்ஞவலக்யஸம்வாதத்தாற்
றீர்மானிக்கப்பட்ட சிவோபாஸ்யத்துக்குப பாஹ்யமா
கவும விஷ்ணுவுக்குக் காசியில உபாஸ்யத்வமநாட்ட
முயனறு, உபாசகனுகிய அநதவிஷ்ணுவுக்கு இராவண
னைக்கொனற ஹத்தியுண்டாகவில்லையென்று கத்தியழியு
ங்கலதிகள வாதங கற்கடை கொணடொதுக்கத்தக்க
தாய்முடிந்தது. இவைகளைக்கூர்ந்து யோசியாமல, அம
முடிசசூாமுதலி யெனபவா பாகவதம, பதுமம, பிரயா
கைமாஹாத்மியம இவைகளில சிவனுக்கு ஹத்திவந்த
தென்றும, அதை விஷ்ணு போக்கினுனென்றும, சிவன
இராமநாமத்தைஸ்மரித்துசகொண்டிருப்பதோடு பார்வ
திக்கு உபதேசித்துக்கொணடிருக்கினறுனெனறுஞ் சொல
லபபட்டிருப்பதாகச்சிலகற்பிதவசனங்களைக்காட்டியமு
ள்ளா அவை யுக்தியநுபவங்களுக்கு விரோதமான அ
வைதிகங்க ளாயினமை மேல வியவஸ்தையுண்டாகச்
செய்த சாசனையால யாவருக்கும விளங்குமாகையால,
அவைகளை யாம கவனிப்பத்வசியமனறு

இதுநிறக, இருசமயவிளக்கம என்னுநு சுவடி
யில சிவன பிரஹ்மஹத்திநிவிர்த்தியினபொருட்டுக் காசி
யை யடைந்தானெனறும, அது கைகூடி விட்டதால, அ
நதக்காசியைத் தனக்குக் கொடுத்துவிடுமபடி விஷ்ணு
வைக கேட்டானெனறும, அப்படியே விஷ்ணுவானவா
தனனுடைய காசியைச சிவனுக்குக் கொடுத்துவிட்டுத
தான பிரயாகையிற குடியேறிவிட்டானெனறும ஓா மூ
தேவிமகனா எழுதியிருக்கினறனனா. (ஸ்வக்ஷேத்ரே) என்று வி
ஷ்ணுவும, (மமக்ஷேத்ரே) என்று சிவனுங காசியைப பிரஸ்
தாபித்த சுருதி வசனங்களை அந்த மட்டிமகன ஓாவெ

எ ன் னு ம்

ரு காலத்துங் கண்டுங்கேட்டு மிராதவனாகையால், வீண்
புலம்பல்களுக் கிடமுண்டாச்சுது இவனைப்போலவே
இன்னுஞ்சிலருண்டாகளும் பலவாறு புலம்பிச் சிவனுக்குப்
பிரஹ்மஹத்திவந்ததென்றும், இராமனுக்குஹத்திவரவில்
லையென்றும் பரிஹரித்துக்கொள்ள வழிதேடுவதுண்
டாகையால், அவர்கள்கதையடக்கும்பொருட்டு இன்
னுங் கொஞ்சமுரைசெய்வாம் அவர்களில்யாவரெழுது
வதும் எழுதினவர் முகத்திற் காறியுமிழத்தக்கதா யிருக்
குமன்றி வேறில்லை. (த்ரயத்திரயம், ரஹஸ்யத்திரயம், தத்வத்
திரயம்) என்னும் பெயர்களால் வெளிப்பட்டிருக்குந் தா
தச்சுவடிகளில் அடியுண்டுபோன யுக்திகளும், உதையு
ண்டுபோன அர்த்தங்களும், சிதைவுண்டு போன நீதி
களுமே சோகப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றைக் காணும்
அனைவருமாகக் கற்று வெளிப்பட்ட நம்முடிச்சூர்த் தாதா
தாம் வெளியிட்டிருக்கும் (திருப்பல்லாண்டு வியாக்யானம்- சு.
ரோசவிஜயம் - லிங்கமதக்கண்டனம்) இத்யாதி மாலப்பிரபந்தங்
களில் சொன்னதையே திருப்பித்திருப்பிச் சொல்லிப் ப
க்கங்களை நிரப்பியிருக்கின்றனர் ஒரு சுவடியில்வந்ததை
யே மற்றொருசுவடியிலும், அப்படியே பலசுவடிகளிலும்
ஸந்தாபமின்றிவருவித்து எழுதி வெளியிடுவதால் என்
னபிரயோஜனம்? அவர்வெளியிடுஞ்சுவடிகளுக்குப்போக்
கணமாத்திரம்வேறுவேறாயிருப்பனவன்றி விஷயங்களும்
பிரமாணங்களும், யுக்திகளுமொன்றாகவேயிருக்கின்றன
இந்தச்சுவடிகளைக் கண்டிக்கத் தொடங்குங்கால், எம்மு
டைய கண்டனநூல்களில் யாமுன்சொன்னதையே சொ
ல்லி வீண்காலம் போக்குவதாக முடிவதில், எமக்கு அ
திக வெறுப்பையே யுண்டு பண்ணுகின்றது பதில்சொல்
லாவிட்டாலும் பாமரர்கள்பிரமிக்கவிட முண்டாவதால்,
ஒருவாறுபரிகரிக்கவேண்டியுமிருக்கின்றது. அப்படியாம்
பரிஹரிப்பதிலும் அவரைப்போல புனர்யுக்திகளைச்சொ
ல்லிக்கொண்டு காலங்கழிப்பதில்லை. மிகுந்தப்பிரயாஸத்து

டன பிரமாணஙகளையும, யுகதிகளையுநதேடி ஒருநூலுக
குமறறொருநூலவிசேஷமபெறறிருககிறதெனறு யாவரு
மபிரஸதாபிததது மகிழுமாறு ஒவவொரு நூலையுஞசெய
துமுடிததது வருகினறோம இநதவுணமைமுடிவை மே
றகொணடொழுகுநதுணிவால, நமமுடிசசூளாமணியின
று மறறைமுடிவுகளையும விசாரிததுப பரிஷகாரப படு
ததுவாம

வேதஙகளில நாராயணனைப பிரஸதாபிததுப பரப
ஹிதனெனறும, பிறததனமிலலாதவனெனறும, சாவி
லலாதவனெனறும, இனனும பலகலயாணகுணஙகளு
டையவனெனறுஞ சொலலியிருபபதோடு "ஸ்வஸ்தி"
எனறுமபதததையுடைய சுருதியில பிரகிருதியாகிய விரு
கஷததிலுப பலததை நாராயணன புசிககமாடடானெனன
று சொலலியிருபபதாகவும பிரஸஙகிதது, இபபடிபபட
ட நாராயணனுககுப பிரஹமநதபி வரககாரணமிலலையெ
னறு தாபிததுக கொணடனர இவரோமைமதிககு யாம
எததனை தரநதான விசனபபடுவது? நாராயணர பாபக
மஙகாரணமாகவேயனறோ மீன-பனறி முதலிய இழிநத
ஜனமஙகளைச சாபததால வெயதியழிநதனர? நாராயணருக
குக பிறபபிலலாதபோது அவருககு நானாயுணடாவ
தெஙஙனம? நாராயணருடைய வெளளைமயிரொனறு பல
ராமனுகப பிறநததாகக கூறும பாரதததை எஙகேயிழிந
தெறிவது? சிவன பிரஹமவிஷணுககளுடைய தலைமாலைக
ளைப பூணடிருககினறானெனறும, விஷணுவானவர ஜநமஙக
டோறுஞ செததுசசெதது அலகைனுறறானெனறுமவை
திகநூலகள கூறுவதறகெனன சமாதானநதேடுவது? இவ
றறைமறைககமுடியாதாகையால, நாராயணருககுககூறி
யயாவும உபசாரமெனறறியததககது அவ[illegible]ருககுககூறிய
படியே வசிஷடபராசரவியாஸாதிகளுக[illegible] கூறபபட
டிருததலால நமமுடிசசூா முதலியா[illegible]ருககுத
தேடிவைதத நலபபாடு சிதுலைநதுவிடட[illegible]தவஸமூ

என்னும்

ஹத்தில் ஒவ்வொரு தேவதைக்கு மொவ்வோர் வியாதி
யுண்டென்று கேட்கப்பட்டபடியே அவர்களிலொரு
வராகிய நாராயணருக்குத் தலைநோயுண்டென்று கேட்
கப்படுகையாலும் அந்த நாராயணர் பாபகாமமில்லாத
பரிசுத்தமுடையவரென்பது அடிபட்டுப் போய்விட்ட
து. விஷ்ணுவுக்குத் தலைநோயுண்டென்னு முண்மையைப்
புரட்டாசி மாசங்களில் பெருமாள்கோயில்களில் நடந்
திவரும் ஆசாரத்தைக் கொண்டேயறியலாம்

இனி அம்மூதேவி முதலியார் காட்டிய (ద్వాసుపర్ణా)
என்னுஞ்சுருதியைக்கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம் இந்
தச்சுருதியில் பிரகிருதி யென்கிற விருட்சத்தில் ஜீவாத்
மா பரமாத்மாவென்னு மிரண்டு பட்சிகள் வசிக்கின்றன
வெனவும், அவற்றுள் ஒருபட்சி அந்த விருட்சத்தின்
பலனாகிய நல்வினை தீவினைகளை அனுபவிக்கிறதெனவும்,
மற்றொன்று தான் அனுபவியாமல் சாட்சியா யிருந்து
கொண்டு அதை நுகருமபடிச்செய்கின்றதெனவுஞ்சொ
ல்லப்பட்டிருக்கின்றது இந்தவசனத்தில் பரமாத்மசப்த
மாத்திரமேயன்றி நாராயணசப்தமாவது, அதன்பரியாய
சப்தமாவது கிடையாது பரமாத்மசப்தத்துக்கு ஸ்ரீசிவ
பெருமானே விஷயமாயுள்ளவர் என்பதை மேலிட்டத்
தில் ஜகத்காரணத்வ நிரூபணஞ்செய்த ஸந்தர்ப்பத்தில்
செவ்வனே விளக்கியிருக்கின்றோமாகையாலும், அப்ப
டியே விஷ்ணுவைப் பரமாத்மாவல்லவென்று ஸ்தாபித்
திருக்கின்றோமாகையாலும் இங்கே அதிகமாக விஸ
தரிக்கமனமில்லை. வாசுதேவராகிய நாராயணரையே
பிரகிருதியென்று அறிந்தபின்னர் அவர் பிரகிருதியைக்
கடந்தவரென்றும், அவர் பிரகிருதியாகிய விருட்சத்தி
னபலனை நுகரமாட்டாரென்றுஞ்சொல்லுவதற்கு அவ
காசமேயில்லை. இப்படிப்பட்ட ஸஹேதுக்களால் நாரா
யணருடைய அம்சமாகிய தசரதன் சேய்க்குப் பிரஹ்ம

ததியுண்டாகவிலலையெனறு தலை யுடைததுக கொண்டு சணடைககுவருமவெறிததாதா கொணடாட்டம எங கேதலையெடுககும ?

நமமுதலியாரவாகள இனனுமொரு விசிததிரம பகாநதனா. அதாவது, கறபுடையஸதிரீயை யிசசிததவனைககொலலுமபடி நீதிநூல சொலலுகிறபடியால, அநதபபடிககே லோகமாதாவை விபரீதபுததி பணணினவனைத தஙகள இராமமூாததி கொனறுவொனறும, அதனால அவருககு ஹததிவரககாரணமிலலையெனறும பிரஸஙகிததுததிருபதியடைநதிருபபதேயாம. இதறகு நமமுதலியாா தேடிககொணட பிரமாணம (கறபுடைய மெலலியளா மேவுமயலோா) எனவும, (கணடவுடனே பினனையெனனாது கணடிததல கருணைமறுநீதி) எனவும போநதவைகளேயாம். இவறறுள, கறபுடைய மஙகையரை வலியபபுணாநதவா தணடததுககுரியரெனறு சொலலபபட் டிருககினறது இராவணன சீதையை வலிநதுகொணடுபோனதே யனறி வலியபபுணாநததின்று ஜலநதரனுடைய தாமபததினியை வலியபபுணாநது வஞசிதத மஹாபாபியை எனன செயயவேணடியது? இவவிருவரில யாா மேலானவாகள? ஜலநதரன பெண்டாகிய பிருநதையைக கறபழித்த பாவங காரணமாகவே யன்றோ சீதையாகிய பெணடை இராமன பறிகொடுததது ? (முறபகலசெயதால பிறபகலவிளையும) எனற நீதிவாககியபபடி இராமன் பெண்டை இராவணன் அபஹரிததது பிருநதையை விஷ்ணுவபஹரிதத தோஷததுககு அதிகமாகமாட்டாது. இராவணன தனனுடைய பாபததுககாகச சிட்சிககபபட்டு அபபோதே புனிதனாயவிட்டான. பிருநதையினதுமோஹத்தால இனறுங காமுகனாய வெறிகொணடு (பிருநதாவனலோலன) எனனும பெயரையும பூண்டு விஷ்ணுவலககணுறறுத திரிதல பிரமாணஸிததமாதலறியாது அநியாயமாக நம்முடிசசூா முதலியாா இராவணனைத தூஷித

து என்னவாரிககொணடாா? இனனுமவிசாரிககில, இரா
மன் இராவணனைககொன்றது கறபுடைய ஸ்திரீயைககவ
ாந்தானெனனுங கருததுபபறறியலல. தனனுடைய பெ
ண்டை அபஹரிததுககொணடுபோன துவேஷமே கா
ரணம. இது ஸாவபாமராஜனஙகளுககு முளள சுபாவ
தாமம. இலடசுமணனிடததில விபரீதபுததிபண்ணி,
அவனை மனஸ்தாபததுககுளளாகச செயத மஹிமை
யுடையவா தஙகள சீதாபிராடடியாரெனறறிநதபின்னா
நமமுடிசசூராருககும, அவருடைய குஞசுகளுககும
அநத ஸீதையைப பிருநதைககுமுனன ரொநதவிததததிற
ரூன் ஸமாதானஙகூற நாவெழுமோ தெரியவிலலை இப
படி விசாரிககுமபோது பிருநதையைக கறபழிதத விஷ
ணுவினது யோகயதைககுமுனனாச சீதையை விபரீத
புததிபணணின தசககிரீவன யோகயதை எததனைம
டஙகு மேலாயிருககலாமெனபதை ஒவவொரு புததி
மானகளும விசாரியாமற போகாாகள. பிருநதையினது
கணவன சிவனாற் கொலலபபட்டொழிநதானுகையால,
அநதப பிருநதையைக கறபழிதத விஷ்ணுவுககு உயிா
தபபியதனறி அவனுயிரோடிருநதிருபபனுகில இராவ
ணன கதியைய விஷ்ணுவபபோதே அடைநதிருபபதிலுந
தபபாது. இவவளவு ஹேயஙகளுக கிடஞசெயவதாகிய
விஷ்ணு மஹிமையைப பெரிசாக வெணணிககொணடு
இராமனுககு வநத பிரஹ்மததியை மறைககததேடுவது
எநத விததததிற் பாாததாலும முடியாது! முடியாது!!

மேல, பிராம்ஹணனுயிருநதாலும வாசுதேவனைப பா
னென்றறியாமையால இராவணன கழுதை ஜனமததை
யுடையவனுகச சாஸ்திரமுகததாலெணணப்படுகிறுனெ
ன்று ஓா வசனததைப பிரஸதாபிதது, அநதககழுதை
யைககொனறதற்காக இராமனுககு ஹததி வரமாடடா
தென்று நமமவணணுரககழுதையாகிய முடிசசூாமுதலி

யார கததிமகிழநதனா இராவணன விஷ்ணுத்வேஷியா
னலனறோ அவனைத தூஷிககலாம? அவன சிவபகதி யு
டைமையும, விஷ்ணுதவேஷமினமையுங கொண்டிருந்
தானாகையால அவனிடமொருதூஷணமுமேறாது. அவ
னைபபோலவே இராமனுககுஞ சிவபகதியுடைமையும,
விஷ்ணுதவேஷமினமையும வானமீககததிற கேட்கப்படு
கையால, அவனைததூஷிபபவாகள இராமனையுந தூஷி
ககவேணடியது இராமனுககு விஷ்ணுபகதியும, சிவத்
வேஷமினமையுங்கொணடாலோவெனின, அகஸதிய
ரால விரஜாதீக்ஷையடைநது சிவனையுபாசிதது ஸாவ
ஸிததிகளும பெறறானெனறது முதலிய சைவலட
சணம இராமனிடங்கேடகபபடடபடி வைஷணவ லட்
சணமொனறுங கேடகப்படாமையால, இராமனை விஷ
ணுபகதனெனறு கூறுதல கூடாது விஷ்ணுவே இராம
னாகையாலும அதுபொருநதாது இராமனுடைய பஸம
ருததிராக்ஷ தாரணமும, சிவபஞசாக்ஷரததியான விசிட்
டமும, ஜடாகலாபமும, மரவுரியாடையும அவன சை
வவேடததானெனபதைச சாதிததலால, அவறறிறகுவே
றான தாமாரோபணம அவனிடஞ செயதல கூடாது.
இநதபபரியாலோசனையால, எநதவிததததாலும இராமன
இராவணனைபபோலசிவபகதனாயிருததலும, இராவணன
இராமனைபபோல சிவபகதனாயிருததலுந திணணம. இத
னால, இராவணனிடந தூறறுந தூஷணம இராமனிடத
திலு மேறுமெனறெணணி வாளா கிடககவேணடியதே
விவேகிகள மரபாகும. இதுகாறுஞ செயதவிசாரம அம
·முடிசசூராளி காடடிய முண்டைவாசகததை அங்கீகரித்
தாலுந தோஷமுணடாகாமையைககாடடவேயன்றிவே
றில்லை. அநதவாககியநதானெனன சுருதியா? அலலது ஸ்
மிருதியா? ஏதோ அவாநதரகறபனு வாககியமாகையால,
அஃது விசேஷப்பிரமாணமாகத தலைககட்டமாட்டாது.
ஸமஸ்தவேதவேதாநதங்களிலும பரனாக நிசசயிககப்ப

என்னும்

டட்வர் ஸ்ரீருத்ரமூர்த்தியே யென்பதை மேலிடங்களில்
யாம் பிரகாசப்படுத்தியுள்ளோமாகையால், நாராயணனை
யேவேதங்களில் பரனாகவறியவேண்டியது என்பதற்காதா
ரமாக நம்முடிச்சூராளி தேடிக்கொண்ட வாக்கியார்த்தம்
நிலைக்கமாட்டாது. எங்ஙனமெனின், அந்தவாக்கியத்தில்
(వాసుదేవ స్సమంచతే) என்னும் பிரயோகமேயிருத்தலால், அதி
ல் வாசுதேவனே பரனென்றறியவேண்டியது என்பதற்கு
ப்பதமேது? வேதம்படித்ததற்குப்பிரயோஜனம் வாசுதே
வனை அறியவேண்டியது என்பது மட்டுமே கிரகித்து,
அங்ஙனங் கிரகிக்குமிடத்தும் பரம்பொருளென்று கிரகி
யாமல் சேதனர்களில் விசிட்டமுடையானென்று கிரகித்
து, அவனையே சிவோபாசனைக்குச் சான்றாகக்கண்டுவழி
படாதவர்கள் கழுதைகளென்றறியத்தக்கதென்பதேயா
வருங் கொள்ளத்தக்க* துணிவாகையால், அந்த வாக்கிய
த்தை ஆதரவாகக்கொண்டு இராவணனுக்குக் கழுதை
ஜன்மத்தைத் தாபிக்கமுயலு நம்முடிச்சூர் முதலியாரு
டைய ஜன்மமே கழுதை ஜன்மமென்றறியத்தக்கது இரா
வணன் கழுதையல்லவென்றேற்பட்ட மேல்நியாயத்தா
ல், பிராஹ்மணனாகிய இராவணனைக் கொன்றதற்கு இரா
மன் ஹத்திக்குள்ளாகவில்லையென்று வெறிகொண்டு கு
லைக்கு நாய்களை இம்மட்டில் விடாமலின்னுங்கொஞ்சந்
துரத்தியடிப்பாம்

எங்ஙனமெனின், சைவர்கள் வேதாதிகளுக்குத் தப்ப
ர்த்தஞ்செய்து காலம் போக்குகிறார்களென்று பிரஸ்தா
பித்து, அவர்கள் தப்பித்தத்தைக் காட்டவேண்டி இராமா
யணத்தில் (అత్వాపూర్వమ్మహాదేవః ప్రసాదమకరోత్ప్రభుః) என்ற
வசனத்தை யெடுத்துப்பிரஸங்கித்து நம்முடிச்சூர்த்தா
தர் தமது விவேகத்தைக் கொஞ்சம் வெளியாக்கிக் கொ
ண்டனர். இந்தவசனத்துக்குப் (பூர்வமிவ்விடத்தில் பிரபுவா
கிய மஹாதேவர் எனக்குப் பிரஸாதம் பண்ணினார்) என்று சிவ
பரமாக அர்த்தஞ் சொல்வது அயுக்தமென்று சாதிப்ப

தே நமமுதலியாரபிமதமாகும. இவவுணமை, இராவணவதாநநதரமுணடான ஹததி தொலையும பொருட்டுச சிவன பிரஸாதிததகதையே ஆணடு இராமனசொலலிய தெனின, (பூாவம) எனகிறபதததுககுப பிரயோஜனம யாது எனவும, இராவணனைக கொலலுவதற்கு முனனா ஹததியுணடானவிதம யாது எனவும, அவாசடாவியதால விளஙகும. இபபடி மறுததுவிடடுப் (பூாவமிவவிடததில எனககு கருணை பிரஸாதம பணணினை) என்று சீதையுடன இராமன சொனனதாகப பொருளுரைக்கவேணடியதே உசிதமெனறு காட்டி, (மஹத) என்பது சலமும், (மஹாதேவன) எனபது வருணனுமாகக் கொளளததகக அாததததையும விளககிச சைவாகளுடைய தபபையும, தமமுடைய வொபபையும பிரகாசபபடுததிவிடடனா (கூரேசவிஜயம) எனனுஞ சுவடியிலும இபபடியே அழுதிருபபதைபபிரஸதாபிதது " சிவாதிகயரதநாவளி முதற்பாகததில (ருரு) வது பககததில ஸ்ரீசுநதரசிவாசாரியஸ்வாமிகள இனிது கணடிததிருபபதேபோதுமாயினும யாமுஙகொஞசமீணடுப பரிகரிததிடுவாம இராமன பிரஹமததி நிவிாததியினபொருட்டு மாததிரநதானோ சிவாராதனம பணணினை? எபபோதுஞ சிவபூஜை செயகிறவனெனறறிக உததரராமாயணம, போதாயனராமாயணமஎனனுமிவைகளில இராமன அஸ்வமேதஞசெயது சிவனை ஆராதிததானெனறு சொலலபபட்டிருககினறது. இனனும, இராமனுடைய சைவதாமம (இராமாயணதாதபாயஸஙகரஹம) எனனுங கிரநததததாலும விளஙகும. இவவாறு பலபடியாலுஞ சிவபூசைககுரியவனாய விளஙகும இராமன தனது ஹததி தொலைய வேணடிச் சிவனை ஆராதித்தானெனறால நம்முடிச்சூராளிககு ஆசசரியமாய விட்டதலலவா? (பாத்மததில) இராமன ஜானகியைக காடடிற பறிகொடுதது விட்டு அலைநது கொணடிருககையில, அவனிடஙகருணை

எ ன னு ம

சுரநதவராகிய அகஸதியபகவான அவனைத தெளிவிகக வேணடித ததவோபதேசஞசெயது,மேலவிரஜாதீக்ஷை யால ஸமஸகாரமுஞசெயது சிவபூஜை யெழுநதருளப பணணிக கொடுததாரெனவும, அவவநுககிரகததைய டைநது சிவபூஜையிற சிறநதவனுகிய இராமனுககுசசிவ பெருமான வெளிபபட்டுப பாசுபதம எனனும அஸதர மும, சீதையை அடையும வரமுமபிரஸாதிதது அநதா நதானமாயின ரெனவுஞ சொலலியிருககுமகு நமமு தலியாரெனனசொலவாரோ தெரியாது. இநதவுணமை யையேயனறோ சீதையைப பாாதது இராமன சொன னது? இநத ஸநதாபபததில (பூாவம) எனகிறபதம விரோதிககுமோ, விரோதியாதோ நமமுதலியாா கொ ஞசம யோசிககட்டும. அவா செததபிணமாகி வெந ததும வேகாததுமாகச் சுட்டுவிடபபட்டமையால, அவ ர்குஞசுகளாவது யோசிததுப பதிலசொலலட்டும ஹே ஸீதா! உனனைப பறிகொடுதது அழுதுகொணடிருநத எனமனககலககந தீருமபடிப பூாவமிவவிடததில பிரபு வாகிய மஹாதேவா எனககுபபிரஸாதம பணணிஞா என்று இராமன பிரஸதாபிததவுணமையே வானமீகத திற படிககபபட்ட தறியாதுவீணஸ்வபனங கொண்டு வெறிமுணடை யொதது நமமுடிசசூராளி புலமபியதை யாவரோவொபபுவாாகள்?

நமமுடிச்சூாமுதலியாா தனனோடேதொலையாமல கோவிந்தராஜன எனபவனுந தனனைபபோலவே ஸ்ரீமத ராமாயணத்துக்குத தான்செயத வியாகயானததில (பூாவம்) என்கிற பதததைக கட்டிக்கொண்டழுதா னென்று சாட்சிகொண்டுவந்தனர் வேண்டுமாஞல அந தஸாக்ஷிக்கும நமமுதலியாருககுக்கிடைதத பஹுமா னததிற பாதி பகிாநது கொடுககத தீாமானிககிறோம். அதனுல் ஸநதுஷ்டியடைந்து போகட்டும. ஐயையோ! வருணன் பிரஸாதிததானென்று சொல்வதற்கு (மஹா

தேவ)சப்ததனைதககாடடிலும வானமீகிபகவானுககுவே
றுசபதஙகிடையாமற போசசுதலலவா?மஹாதேவருடி
நாமம ஸ்ரீசிவபெருமானுககே யனறி வருணனமுதலிய
போககு யாணடுங கேடசபபடாமையாலும, வருண
னை மஹாதேவனெனறும, பிரபுவெனறும, பிரஸாதித்
தானெனறுஞ சொலல இராமனுககும, வானமீகிககும்
நாவெழமாட்டா தாகையாலும, வருணன எனபதறகு
அநேகபிரதிபதஙகள அமரகோசாதிகளிற கேட்கப படு
கையாலும,இராமன்வருணனைககோபிதது அவனபேரில்
சஸ்திரநதொடுகக யததனிததபோது அவவருணன இ
ராமனைச சரணடைநது உயிா தபபினுனெனறு அவ
விராமாயணததிலேதானேபடிககபபட்டமையாலும் நம்
முடிசசூராளிகுறைததை ஞாளிகுறைப்பாகவேஓதுசக
லாயிறறு. இபபடி நமமுதலியாா பரிகாரமெலலாம பல்
லை யிளிததுககொண்டமையால, இராமன பிரஹ்மததி
நிவிாததியினபொருட்டுச சிவாராதானம பண்ணினுனெ
னபது பசுமரததாணி யறைநதாறபோல நாடடபப
ட்டது.

இது நிறக, இராமன் பூசிததலிஙகம் இராமலிங்க
மாஞலை சிவலிஙகம எனபதறகு எனனபொரு ளென்று
ம, இராமனைபபோலவே நரசிஙகன—பலராமன் — கிருஷ்
ணனிதயாதியாகளுஞ சில இராக்ஷஸவீராகளைககொன
றதறகு அவாகளடநதஹததியைபபோககிய லிஙகஙக
ள யாவை யெனறுங கடாவி நமமுடிசசூராா திருபதி
யடைந்தனா.இலககணநூ லறியாதவேழையாகையால,
சிவலிஙகததுககுப பொருள வினவினா. சிவலிஙகமென
ருல சிவன பூசிததலிஙகம எனறு பொருளுண்டாவதா
க அவா கொணடு குறைததனா. (சிவலிஙகம) எனபதை
ஏகாதசிவிரதம எனபது போலவும், (இராமலிஙகம) என்
பதை ஸீதாராமன் எனபது போலவும அறியத்தக்கது.
பனறி, மீன, ஆமை இதயாதிஅவதாரஙகள கேவலமதி

என னு ம

வான்மீகிபகவான் அவைகளுககு விரோதமுண்டாகாத வாறு தமது காவியத்தைச செயது முடிததனா. இவ்வி ஷயததை யிவ்வளவிலே முடிதது, மேலவிஷயத்தைத தொடஙகிப பரிஷ்காரப்படுத்துவாம.

நரசிங்கமூாததியைச சிவன சரபமாக வநது சிட சித்தானெபதும, சிவன திரிபுரஸமஹாரஞ செயதா னென்பதும, மாாககணடேயருககுச சிவன சிரஞசீவி படடங கொடுததானென்பதும பொயயெனறு பேசி முடித்துப பாஞசுரன சணடையில, தஙகணமயிரவதா ரமூாததியாகிய கிருஷணனுககுப பயநது சிவன ஓடிப போய விட்டதெனறே மெயயெனறு நமமுடிசசூாமுத லியாா பிரஸஙகஞ செயது மாழகினா இவறறுள நர சிஙகவதததைச சிவபாரமயப பிரதரிசினில (சஉ) வது பககததிலும, சிவாதிகயரதநாவளி (உ) வது பாகததில (கூ௫) வது பககததிலும விஸ்தரிததிருககினறோம. திரி புரதகன விஷயததையும, மாாககணடேயா விஷயததை யும ஷை ரதநாவளியில முறையே (அ௩) வது பககததி லும், (கசஎ)வது பககததிலும அதிகமாகப பிரவசனம பணணி யிருககினறோம. பாஞசுர விருததாநததை ஷை சிவபாரமயப பிரதரிசினியில (அஉ) வது பககததிற செவ்வையாகப பரிஷகரிததிருககினறோம. யாம நூதன மாக வொனறுஞ சொலலவேணடியதிலலை. இனி, நம முடிசசூாப பாஷண்டிககுப புததியுண்டாகும் பொருட டுப பினவிஷயஙகளை யோசிபபதே அவசியமாயிறறு

ஸ்ரீசிவபெருமான் தேவாகளைரககூிககுமபொருட்டுஅந நியஸாத்தியமாகாத காளகூடபகூணஞசெயதருளிய வி ஷயத்தில நமமுடிசசூா முதலியாா தமது ஞாளிகுளைப பைக்காட்டிமகிழநதிருககின்றனா.எங்ஙனமெனின, சிவ ன்விஷபானம்பண்ணினனென்பது அவருககுபபெருமை யாகமாட்டாதென்றும,அதைப்போனதைககாகபபானமப

ணனுகிறவித்தர்களுக்குப்பெருமையுண்டானாலன்றோ சிவனுக்கும் பெருமையுண்டாகுமென்றும், விஷந்தீண்டியுஞ்சாகாமலநேகர்பிழைத்திருக்கிறார்களாகையால், அப்படியே சிவனும்விஷத்தாற்கெடுதியடைந்திலனென்றும், பிரகலாதர் விஷத்தாலிறவாமலமுதுண்டவர்போற்களித்திருந்தாராகையால், அவரைக்காட்டிலுஞ் சிவனிடத்திற் கண்ட வுசிதம் யாது என்றும், பூதகியினுடைய ஸ்தன்யபானத்தாலுண்டான விஷத்தைக்கடந்த கண்ணனிடத்துள்ளமகிமையில் சிவனிடத்தில் என்னமஹிமை விசேஷமென்றுஞ் சில பேயுக்திகளைக்காட்டிக் கூரேசவிஜயத்திற்சொல்லியிருப்பதை அநுசரித்துச் சிவன் விஷபானம் பண்ணினானென்பது பொய்யென்றும், விஷ்ணுவே விஷபானம்பண்ணினானென்றும், அங்ஙனம் விஷ்ணு பானம்பண்ணிய சேஷத்தைச் சிவன் பானம்பண்ணத்தொடங்கி, அதற்கே முடியாமல் அச்சுதா-அநந்தா-கோவிந்தா என்னும் விஷ்ணுநாமங்களை யுச்சரித்துப் பிழைத்தானென்றுங் கதறியழுதனேயாம்

இப்படித் துக்கங்கொண்டாடும் பாஷண்டிகள் கூற்றைக் கொஞ்சம் பரியாலோசிப்பாம் விஷத்தைப்போதைக்காகப் பானம்பண்ணுகிறார்கள் ஸித்தர்களென்று அவர்களே கூறினார். போதையென்பது மயக்கமாகையால், ஸித்தர்களை விஷமானது மயக்கி விகாரப்படுத்தியது கொஞ்சம் அதிகரித்தால் அது விபரீதமே செய்யும் அத்தகைய விகாரம் சிவனிடம் பயன் செய்யாது தம்முடைய போதைக்காகக் கொள்ளாமல் தேவர்களை ரட்சிக்கும்பொருட்டு விஷத்தைப் பானம்பண்ணிய சிவனார் தன்மை பரப்பிரயோஜனமாய் முடிந்தது. இதனால், ஸித்தர்களோடு சிவனாரையுவமைகூறியது செருப்படியுண்டு போயிற்று. விஷந்தீண்டப்பெற்றபோ அதனால் வருந்தி, அதுதீரவேண்டி மணிமந்திரஔஷதங்களைப்

என்னும்

பிரயோகித்துத் திருப்பிக்கொள்வர். சிவனை விஷம் வந்தடுத்து வருத்தியதின்று. அவர் வருந்தியதுமின்று பின்னொரு சிகிச்சையை அவர் தேடியதுமின்று அதனுலவர் துக்கநிவிர்த்தியும், சுகப்பேறு மடைந்ததுமின்று விஷந் தீண்டப்பெற்றவர்கள் அது நிவாரணமாதற்குத் தேடும் உபகரணமாத்திரமாகவே அமைந்தனர். விஷந் தீண்டப்பெற்றபோர் மணியையும், மந்திரத்தையும், ஔஷதத்தையுந் தேடுமாபோல, விஷவேகத்தை யாற்றுகிரிந்தோடிய தேவர்கள் சிவனை அடைக்கலம்புகுந்தார்கள். மணிமந்திர ஔஷதங்கள் ஜீவர்களுக்கு விஷநிவிர்த்தியைச் செய்வதுபோல, சிவன் தேவர்களுக்கு விஷநிவிர்த்தியைச் செய்தருளினர். இந்த விசாரத்தால் தலைக்கேறிய விஷத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளுஞ் ஜீவர்கட்டைமையைச் சிவனிடங்கூறவந்த தாதபிணங்களைத் தடிகொண்டடித்து ஓட்டவேண்டியதாயிற்று. பிரகலாதனைக் கொல்லவேண்டி இரணியன் பாம்புகளைக் கடிக்கவிட்டான் அவற்றால் விஷமேறி அவன் சாகாதிருந்தது விஷ்ணுவினுடைய அநுக்கிரகம் சிவனுக்குத் தீங்கிழைச்சயார்முயன்று விஷத்தையுய்த்தார்கள் யாருடைய அநுக்கிரகத்தால் அது அவருக்கு நிவிர்த்தியாயிற்று? பிரகலாதனுக்கு விஷ்ணு அநுக்கிரகித்ததுபோல, அவ்விஷ்ணுமுதலாகிய தேவர்களுக்கு அநுக்கிரகிக்க வேண்டி விஷத்தையுண்டருளிய சிவனார்தன்மை அளவிட முடியாதாயிற்று. பூதகி விஷத்தைக்கண்ணன் கடந்து தன்னுடைய க்ஷேமத்தின்பொருட்டு. கடல்விஷத்தைச்சிவன் கடந்தது லக்ஷ்மி ஸரஸ்வதியென்பவர்களுடைய தாலிகணிலைத்தற்பொருட்டு. ஸ்வபிரயோஜனமாக விஷத்தைக்கடந்த கண்ணனைக்காட்டிலும் பரப்பிரயோஜனமாக விஷத்தைக்கடந்த சிவன் மஹிமை ஏற்றம்பெற்றது. ஸ்வப்பிரயோஜனமாகவேனும் விஷத்தைக்கடந்தது உசிதமெனின், அது சிவாநுக்ரஹலப்தமெனவறிக. விஷ்

ணுவினுடைய வொவவொரு ஜநமஙகளிலுஞ சிவஞரிய ஙகபபணணுதலே உணமை நூறறுணி வாகையாலும, யுகதி யநுபவஙகளுககும அது பொருநதுகினறமையா லும பூதகியினுடைய விஷததைக கணணன் கடந்தது ஸ்வதநதிரமாகமாட்டாது.(அரியீனாநதவதாரசசெயல யாவு மரனசெயலாம) எனவும, (தரியாதனைறிராமனுடன பரசுராமன சமாபொருத சுதையுலகிற சாறறுவீரோ) எனவுமவருமாழ்வா ா திருவாககுகளாலுமறிக. அனறியும, ஸித்தாகளையும, விஷநதீண்டப்பெறறவாகளையும், பிரகலாதனையும வரு விதது, அவாகளைககாடடிலுங கணணனிடதது என்ன வுசிதமெனறு அவாகேடடபடியே திருபபிக கடாவுவா ாககும பதில சொலலடடும. இபபடி யாம் பரிகரிதது ஒவவொனறையுஙகழிததலால், நமமூதேவிமுதலியாருக் கு ஒருலாபமுந்தேறுமறபோயிறறு. இதனால், சிவபெரு மான விஷபானமபண்ணிததேவாகளை ரக்ஷிததாரெனறு சிவனடியாாகள் கூறுஞ சிவோதகாஷம் பசுமரததாணி யறைநதாறபோல நாடடபபடடது.

இனி, விஷ்ணுவே விஷபானமபண்ணித தேவா களை ரக்ஷிததாரெனவும, அவருணடு சேஷிதத வுச்சிஷ டததையே சிவனுண்டாரெனவுங கணமயககேறிபபுலம புமாபாஸததையுங காறகடைகொண்டொதுககியொழி பபாம சிவனே விஷமுண்டு தேவாகளைக காததாரென வும, அஙஙனமுணடருளியபோது அநதவிஷங கண்டம டடிலேதானே நினறுவிடடமையால (நீலகணடர்) என் னுநதிருநாமம அவருககு வேதாதிகளிறகேட்கபபடுகிற தெனவும, அது கணடமட்டிலே நிலலாது காபபத்துட் சென்றால் அஙகுளள சேதனசேதனஙகள் யாவும் நாசத் தையடையுமெனவும வேதவிததுககளறிநதுரைபபர். அ னறியும, (நீலகணடமானது) ஆத்மாககளுககு ஆபத்து நோநதகாலததில தானே ரக்ஷிககின்றவ ரெனபதறகும்,

எ ன னு ம

தன்னையேயாவருஞ் சரணமடையவேண்டியதென்பதற்குங் ஹேதுவாகச சிவபெருமான தரித்திருக்குமஅடையாளஙகளி லொனறாகவும பெரியோா கூறுகினறனா. இத்தகைய வுணமைகளை மறைததுவிட்டு விஷ்ணுவே விஷபானமபணணினுனெனறு கூறுவதை எநத விதவான்களோ வொப்புவாாகள? (తదుగ్రవేగం దహద్విశ్వపర్యద్ధో విసర్పదుత్సర్పదసహ్యవీర్యం। భీతాః ప్రజాః దుద్రువురంగ చేశ్వరాః అరక్ష్యమాణాః శ్ర రణం సదాశివం) என்னும பாகவதவசனததால திககுகளிலும், ஆகாசததிலும, பூமியிலும பரநது ஸஹிககககூடாத வுபததிரவததைச செயதிருநத காளகூடததினு கிரவேகத்தைக கண்டு பயநது ஒருவராலுங காபபாறறமுடியாமற கைவிடபபடடவர்களாயத தங்களபிரபுககளுட்படப்பிரஜைகள பரமேசுவரனைச சரணமடைநதாாகள் என்று வெளிப்பட்டது. அஙஙனஞ் சரணமடைநதவாகள் "న తే గిరిత్రాఖిల లోకపాల విరించి వైకుంఠ సురేంద్ర గమ్యం। జ్యోతిః పరం యత్ర రజస్తమశ్చ సత్త్వం న యద్బ్రహ్మ నిరస్తభేదం" என்று துதிததார்களாகையால, அதனுண்மையையுங கொஞ்சம் விரிப்பாம். (ஹேபரமசிவா! உனது ஜயோதியானது திகபாலகாள் - பிரஹ்மா - விஷ்ணு - இநதிரன முதலான யாவாகளாலும அடையககூடாதது. ஸததவரஜஸ்தமோ குணரஹிதமாகவும, பேதரஹிதமாகவு முளளது) எனறுவெளிபபடடது. இவவிரண்டு வசனங்களாலுஞ் சிவோதகர்ஷமானது கணடாகோஷமென முழங்குகையால், அப்பேதைகள இனி நாகககைப பிடுங்கிககொண்டு சாகவேணடியதைககாட்டிலும வேறு கதிகாணேம.

மேலே கூறிய முதலவசனததில, பிரஜைகள தஙக பிரபுக்களுட்படச சிவனைச சரணமடைந்தாாகளென்று சொல்லபபட்டமையால அநதபபிரபுககளாவாா பிரஹ்மவிஷ்ணுவாதிகளெனறே அறியவேணடியது. பிநதிய சுலோகததில் வைகுண்டநாதன முதலிஞேருமடை

யக்கூடாத ஜ்யோதியா யுள்ளவனென்று சிவபெருமான் துதிக்கப்பட்டமையால், விஷவேகத்தா லிரிந்தோடிய அவர்கட்கன்மையைக் கண்டே தேவர்களவ்வாறு கூறினரென்று கொள்ளவேண்டியதாயிற்று. இதுநிற்க, விஷ்ணுமுதலினோ ரப்போது எங்கிருந்தார்கள்? சிவனெங்கே யிருந்தார்? தேவர்கள் ஸ்ரீகைலாசத்துக்குப்போய் முறையிட்டதாகக் கூறேசவிஜயக்காரனே ஒப்புக்கொண்டானுகையால், சிவன் அப்போது சமீபத்திலில்லையென்று ஏற்படுகின்றது விஷ்ணுவோவெனின், "ఏవమామంత్ర్య భగవాన్ భవానీం విశ్వభావనః। తద్విషం జగ్ధుమారేభే ప్రభావజ్ఞాన్వమోదత। తతః కరతలీకృత్య వ్యాపిహాలాహలం విషం। అభక్షయన్మహాదేవః కృపయా భూతభావనః। నిశామ్య కర్మ తచ్ఛంభోః దేవదేవస్య మీఢుషః। ప్రజా దాక్షాయణీ బ్రహ్మా వైకుంఠశ్చ శశంసిరే" என்னும் பாகவதவசனத்தில் (ప్రజా దాక్షాయణీ బ్రహ్మా వైకుంఠశ్చ శశంసిరే) என்ற பகுதியால் ஸமீபத்திலிருந்ததாகவே வெளிப்படுகின்றது. அன்றியும், எங்கும் வியாபித்துத் தகிக்கும் பிரபாவத்தைக் கொண்டிருந்த காளகூடத்தை மஹாதேவரானவர் ஸர்வபூதங்களிடத்தும் வைத்த கருணையால் தமது கைத்தலத்தில் வாங்கிப் பட்சணம்பண்ணினரென்றும் அதனாற் பெறப்படுகின்றது ஸமீபத்திலிருந்தும் விஷ்ணுவாதிகள் அந்த விஷத்தை ஹரிக்கத்தக்க ஸாமர்த்தியரல்லாதது கொண்டே யன்றோ தூரத்திலிருந்த சிவனையே தேவர்கள் சரண்புக நேரிட்டது? விஷ்ணுவானவர் சமீபத்திலிருந்து பட்டபாட்டையும், கெட்டகேட்டையுங் கொஞ்சம் விரிக்கின்றும். பிரஹ்மாண்டபுராணத்தில் "తస్య విష్ణురహం చాపి సర్వే చాసురపుంగవాః। న శక్నువంతో వై సోఢుం వేగమస్యత్ర శంకరాత్। విష్ణోర్ముష్టిస్థానేన కాలానలసమత్విషా। నీలగ్రీవో రక్తగౌరాంగః కృతః కృష్ణోంజనాంగనః" என்னும் வசனத்தால் அந்தவிஷத்தினுடைய வேகத்தைப் பரிபதற்கு நானும், விஷ்ணுவும், ஸர்வமான தேவர்களும் ஸமர்த்தராகமாட்டோம்,

எ ன னு ம

சஙகரனைககாட்டிலும ஸமாததா வேறேயொருவருங் கி
டையாது, அந்தவிஷமானது விாததியடைநது காலான
லததைபபோ லெழுமபி ஜநாாததனராகிய விஷ்ணுவை
இரகதமயமான செநநிறமாககிக கறுககசசெயது கிருஷ
ணராககிவிட்டது எனறு பிரஹ்மதேவா சொனனதாக
வெளிப்பட்டது வாயுபுராணததில, "తం స్పృష్ట్వా రక్తగౌరాం
గం కృతం కృష్ణం జనార్దనం । భీతాస్సర్వే వయం దేవ త్వామేవ శరణం గతాః"
எனனும வசனததால விஷததால இரகதமடமான செ
நந்றநதோயநத ஜநார்ததனா கறுததுக கிருஷணராயவி
டட பயஙகர வடிவததைப பாாதது நாஙகள ஸஹிகக
மாடடாமல பயநது தேவரீரைச சரண மடைநதோம
என்று தேவாகள சிவபெருமானைப பாாததுச சொனன
தாக வெளிபபடடது. இவவிரணடு வசனஙகளும சிவபு
ராணம, அலலது விஷணுபுராணஙகளிற சோநதனவன
று இரணடுககும மததியஸதமான புராணஙகளிற சோ
ந்தனவாகையால, பாரபக்ஷஞ்சொலலமுடியாது. இவ
றறினுணமையால ஸமீபததிலிருநத விஷ்ணுவினுடைய
கௌரவம வெளிபபடடது. இபபெருநதகையாரிடதகி
லோ பிரஜைகள முறையிடடுககொளவாாகள? காலிற
றளைபபடடு இடறிவீழுகினறவொருவனையோ மறறொருவ
ன தனனுடைய தலையைக கழறறித தேடிககொளவான?
காலகூடாகனியால பரிபூதராகி யோடியொளிககுமவிஷ
ணுவைநோககித தேவாகள சரணமடையவேணடிய அவ
சியமிலலையாகையால, அவர்கள சிவனையே தேடிச சரண
மடைந்தார்கள் தேவரினத்திறசோந்து விஷ்ணுவுஞ சி
வனை அடைககலம புகுநதாராகையால அவாகளை ரக்ஷி
ககவேண்டி அந்த விஷததைப பானம்பணணியருளியது
சிவனாது பெருஙகருணையெனறு யாம்துணிவதேமரபு

இஙஙனமிறக, காகுத்தன, கடடுவாஙகதன, முசுகு
ந்தன், தசரதன், அாஜுனனித்யாதியர்பால ஔவ்வோாகா

லத்தில் தேவர்கள்சரணமடைந்தார்களாகையால், அப்படியே சிவனைப்பக்க விப்போது சரண மடைந்தார்கள், விஷ்ணுபக்கல் சரணடையாததுகொண்டு விஷ்ணுவைக்காட்டிலும் அந்தக்கட்டுவாங்கத்தன முதலினோ ருயர்ந்தவராகிறபோது வேண்டுமாயின், விஷ்ணுவைக்காட்டிலுஞ் சிவனுமுயர்ந்தவராகட்டுமென்று ஒரு பேயுக்திசொன்னார்கள் எந்தெந்தக்காரியங்களை யார் யாரால் முடித்துக்கொள்ளவேண்டுமோ, அந்தந்தக் காரியங்களை அவரவர்களால் முடித்துக்கொள்ளவார்கள். காருத்தனமுதலினோரும் அவரவர் சத்திக்குத் தக்க காரியங்களையே செய்வார்கள் அப்படியே இந்திரன் சத்திக்குத் தக்கதும், பிரமன் சத்திக்குத்தக்கதும், விஷ்ணு சத்திக்குத்தக்கதுமாகிய காரியங்களையே அவரவர்களுஞ் செய்யாநிற்பார்கள் விஷ்ணுவாலாகத்தக்கதைப் பிரமனும், பிரமனலாகத்தக்கதை இந்திரனும், இந்திரனலாகத்தக்கதை மற்றையருஞ் செய்யமுடியாதாற்போலவே யன்றோ சிவனாலாகத்தக்க காரியத்தைச் சிவனைத்தவிர விஷ்ணுமுதலான யாவராலுஞ் செய்யமுடியாது அனன்யஸாத்தியமான காரியங்களைச் சிவனொருவரே முடிக்கின்றவரென்பதற்கு ஜலந்தராந்தக ஷிந்துராஸுர திரிபுரவிஜயப்பிரஸங்கங்களே போதும். அன்றியும், மேல்வசனங்களில் (నిసర్వదుస్సర్వసహ్యస్థిర్యః) என்றும், (అరక్షమాణాశ్శరణంసదా శివం) என்றும் போந்த பிரயோகங்களால் விஷ்ணுமுதலான யாவராலுங் கடக்கமுடியாதசக்தியை யுடையதென்று விஷத்தையும், அந்த விஷ்ணுமுதலான யாவராலுங் காப்பாற்றமுடியாமல் கைவிடப்பட்டார்களென்று பிரஜைகளையும் பிரஸ்தாபித்திருப்பதால், சிவனைக்காட்டிலும் விஷாபஹாரஞ் செய்யத்தக்கவர்கள் வேறொருவருங் கிடையாதென்பதும், அதைச்சாதிப்பதற்கு அவரொருவரையே சரண மடையவேண்டியதென்பதும், அப்படியே தேவர்கள் சரணமடைந்தார்களென்பதும்,

என னு ம

அஙஙனமடைநதது காகுததன முதலிேனை அவாக ளடைந்ததுபோலாகாதெனபதுஞ சாதிககபபடடது.இ னும யோசிககில, இரணியனைககொலலும பொருட்டு ம, இராவணுதிகளை வதைககுமபொருட்டுந தேவாகள விஷ்ணுபககல சரணமடைநததும அததேவாகள கட்டு வாஙகதன முதலிேனா பககலபோய முறையிட்டதற குச சமானமாகி விஷ்ணுவுககும அபகாஷ முணடாய விடுமலலவா? அபபேதைகள சிவனிட மேறறபபுகு நத தூஷணம அபபடியேதிருமபித தஙகள விஷ்ணுவின றலையிலேதானே யேறிககொணடமையால, அவாகளக கதை யடஙகி இனியாவது ஒடுஙகிககிடபபாராக.

இனி விஷ்ணுவே விஷமுண்டாரென்று அவாகள குலைககுங குலைபபையும அடககுவாம இதறகுபபிரமா ணம எஙகே? பாகவதம, இராமாயணம இதயாதி விஷ் ணுமஹிமாவாநனைகளையுடைய நூலகளிற கூறியிராத தொனறை அவாகள கண்டுபிடிததது ஆசசரியம! ஆச சரியம!! அவைகளிலும, பாரதததிலும பரமதயாபா மூாததியாய விளஙகும ஸ்ரீபரமேசுவரா தமது ஸ்வஸா மாததியததால காலானலததை ஹரிததாா எனறு சொ லவதறகு மாறுக விஷ்ணுவே அதை ஹரிததா ரெனறு சொலவது முழுமோசமனறி வேறிலலை. ஸ்ரீஹரிவான ஞாதத ரசிதமாய விளஙகும பாகவதாதிகளில விஷ்ணு தகாஷஹேதுவாகிய அமருததானப்பிரஸ்தோததரமத தியில் விஷ்ணு மஹிமாப்பிரகாஷகாரணமான விஷ்ணு கருத காலகூடஹரணபபிரபாவததை உபேக்ஷிததுவிடு வதறகு எனன நிமிததமுளது? மேலிடததில விஷவேக ததால விஷ்ணுவுககு உடனமுழுதுங்கரிந்துபோயிறறெ னறுகூறிய பிரமாணததைககாட்டியிருககினறே மாகை யால, அததகையோனை விஷததைபபானம்பண்ணினவ ரெனறு சொலவது எஙஙனமிசையும? (விடவேகததானமே

ளிவெந்தமாறு ஞே-விடமுண்டானென்னையித்த வினே - விடமுண டே - அலறுசிவன் சார்வாக்கா லறுவிழுமே தாலி - அன்றலோ மேன் மங்கைதனக்கால்) என்று சிவதத்துவ சிந்தாமணியிற் போந்தவாறுங் கண்டுணர்க. (பொங்குகடனஞ்சையுண்டு பூமகட்கு நாமகட்கு - மங்கலியப்பிச்சையிட வந்தோனே) என்றும், (ஓதவிடமுண்டுபயந்திறந்தா மரைமேற் - கோதையாகக்குச்சதாலி கொடுத்தசவரரா) என்றும் பெரியோர்கள் கூறியிருப்பதனு னுங்கரிணக. ருக்வேதத்தில், எட்டாமட்டகத்தில (కేశి విషస్య పాత్రేణ యద్రుద్రేణాపిబత్సహ) என்று போந்தவசனத் தைக்காட்டி உருத்திரனுகிற பாத்திரத்தால் மயிர்முகா லே (கேசி) என்று பெயர்வகித்த விஷ்ணுவானவர் விஷத்தைப் பானம்பண்ணினுரென்று அப்பேதைகள் சாதிக் கிற பிரமாணமுண்டேயெனின், அவர்கள் வியாக்கியா னத்தை நிலைக்கப்பண்ணும் உபப்பிரஹ்மணமொன்று ங் கேட்கப்படாமையாலும், அனேகமாயுள்ள ஸப்பிர மாணங்களை விரோதிக்கின்றமையாலும் அவர்கூறும் பொருள் நிலைக்கமாட்டாது. அந்த வேதவாக்யத்துக்கு ஸர்வஸம்பிரதிபன்னமாக யாம் பொருள் கூறுகின்றோ ம். (వ్యోమకేశో భవో భీమః। స్థాణూ రుద్ర ఉమాపతిః) என்று அ மரஸிஹ்மத்திற் படிக்கப்பட்டபடிச் சிவனை வியோ மகேசனென்று வேதாதிகள் கூறுகின்றன. ஆதலால் (கேசி) என்பது ஆகாசத்தைக் கேசமாகவுடைய சிவன் என்று பொருள்படும் ஆகவே, அந்தக் கேசியாகிய சிவன் பயங்கரமான பாத்திரத்தால் விஷத்தைப் பா னம்பண்ணினுரென்று கொள்வதே பொருந்தும். ருத் ரசப்தத்துக்குப் (பயங்கரம்) என்று பொருளுண்டா கையால், எமது வியாக்கியானம் நிலைதளரமாட்டாது. இன்னும் வேறுவிதமாகவுங் கூறுகின்றோம், எங்ஙன மெனின், விஷ்ணுதோன்றியகாலத்தில் அதை யெடுத்து க்கொண்டு வரும்படித் தமது ஸாரூப்பியத்தை யடைந் துள்ள கணங்களுக்குத் தலைவராகிய ஸ்ரீஸுந்தரமூர்த்தி

என னு ம

கருப் பரமேஸ்வரா கடடளையிடடனர். அபபடியே ஸு-நதராபோயக கொணடுவந்து கொடுததாராகையால, அவருககு (ஆலாலஸுநதரா) என்று காரணப்பெயா உணடாயிறறு. ஸுநதரரு மோருருத்திராராகையால (உருததிரனுகிற பாரதிரதரல) எனபதை ஸுந்தரமூாததி யிடம ஸமாததிதது வியோமகேசியாகிய சிவனே விஷமுணடானொனறு யாம சாதிப்பதி லெனனதடையுளது? இவவுண்மை ஸ்ரீஸ்காநத மஹாபுராணததிற் பெறபபடடமையுங கணடடஙகுக. இபபடி எலலாவிததததாலுஞ் சிவோதகாஷமே நிலைததலால, விஷ்ணுவுணட சேஷததையே சிவன உணடானொனறு அவாபுலமபும் மறறைரோதனததையும இனி அடஙகசசெயவாம.

விஷணுவானவா விஷததையுண்டானொனறே கொளவாம. அதில சிலபாகம சேஷமாய நினறுவிடடதெனனே? விஷ்ணுவுககு வயிறுபிடிககாமற்போசசுதா? அலலது உண்டு தெவிடடிபபோசசுதா? அலலது சேஷததையுஞ சாபபிடுவதற்குளளாக விஷந தலைககேறிபபோச்சுதா? அலலது சேஷிததபாகம ருசியிறகுறைநதுபோசசுதா? அலலது முனனயினறதைச காடடிலும வேகம அதிகரிததுப்போசசுதா? அலலது கொஞசம அதில் வேணடுமெனறு சிவனே கேடடாரா? அலலது விஷ்ணுவே சிவனைப பரிக்ஷித்துப பாாததாரா? இவவாறு பரிஹாஸததைப பெறறொழிதலால, விஷ்ணுசேஷததைச சிவனுண்டானொனறு கூறுங கலதிகணமதங காலைவாரிககொணடது சாககளைபபொஙகல, புளியோரை, ததியோதனஙகளா யிருநதாலுஞ சேஷததை ஒருவன் அபேக்ஷிக்ககககூடும. விஷாகனியையோ ஒருவன பக்ஷிகக ஆசைகொளவான்? அதிகமாயுண்ட விஷ்ணுவுககு உடனமுழுதுங கறுததது எனவும, அறபமாயுண்ட சிவனுககுக கண்டமாததிரங கறுததது எனவும அவாகளே

கூறுவதுண்டாகையால், உடனமுழுதுங் கறுத்துத் தீய ந்துபோன விஷ்ணுவைச் சிவன் அப்போது நேரிலகண்டிருந்தும், அத்தகைய விஷசேஷத்துக்கு ஆசைப்படுவாரா? விஷ்ணுவே வலிந்து கொடுத்தாலும் வாங்கிக்கொள்வாரா? தானகெட்டவோ ஒருவன மருந்து கொள்வான்? இந்தமூடக்கதை ஸர்வாநுசிதமென வறிந்திடுக. எப்போது விஷத்தால் விஷ்ணுவுக்கு உடலகறுத்தது விகாரமுண்டாச்சுதோ, அப்போதே அந்த விஷத்துக்கு இன்னும் அதிகவிகாரத்தைச்செய்யுமாற்றல் உண்டென்று யோசிக்கவேண்டியிருக்கின்றது அதனால் அப்போதிருந்த விஷத்தால் உடலமட்டுங் கறுத்தது எனவும், இன்னும் அதிகவிஷமிருந்துண்டால் ஆளையே கொல்லும் எனவும் என யோசிக்கக்கூடாது? சிவனது கண்டத்தில் விஷந்தங்கி நீலகண்டமானது அவரது திருமேனி விகாரப்பட்டதன்று பளிங்குப பாத்திரத்தில் வைத்த பொருளொளியானதை அது வெளிப்படக்காட்டி மந்நிலையிற் கொள்ளத்தக்கது சிவபெருமான் தெளிபளிங்கனை திருமேனியுடையாரென்பது வேதத்தின் றுணிவாகையால், அவர் கருணையால் நிறுத்திய கறுத்தநிறத்தையுடைய விஷச்சாயையே அச்சிவனாதுகண்டம் நீலமாயினமைக்குக் காரணமென்றறிக

இதுகாறுஞ்செய்தமுடிந்தவிசாரத்தால் விஷ்ணுவானவர் விஷமுண்டில்லையென்றும், விஷ்ணுவினுடைய சேஷத்தைச் சிவனுண்டதில்லையென்றும், விஷமுழுதையுஞ் சிவனே விஷ்ணுமுதலானவர்களை ரக்ஷிக்கும்பொருட்டு உண்டருளினானென்றுஞ் சாதிக்கப்பட்டதாகையால், அவர்களுடைய திருட்டுத்தனத்தை இன்னுங் கொஞ்சங் காட்டியொழிப்பாம் ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில், “హాలాహలం విషం సర్వం సజగ్రాహామృతోపమం” எனவும், நாரசிங்கபுராணத்தில், “మథితాద్వారిధేర్జాతం కాలకూటవిషం

என்னும்

విషం। మృత్యుంజయత్వయా సర్వం గళితం సురసన్నిధౌ’’ எனவும் போந்த வசனங்களால் அதிகவிஷத்தை விஷ்ணுவுண்டார், கொஞ்சம் விஷத்தைச் சிவனுண்டார் என்று பெறப்படாமல் விஷமாத்யந்தத்தையுஞ் சிவனேயுண்டருளினனென்று பிரஸித்தியாக வெளிப்படுதலையுங்கண்டு நாணுவாராக. ஸர்வவிஷத்தையுஞ் சிவபெருமானே பானம்பண்ணிவிட்டானென்று வான்மீகிபகவான் முதலியோர் கூறியிருப்பதை இனியாவதறிந்து அன்னோர் குணப்பட்டு எரிவாய் நிரயத்துக் கிலக்காகாமல் தப்பித்துக்கொள்வாராக.

இன்னுமொரு விசித்திரம் பகர்ந்தனர் - அது சிவன் விஷமுண்டபோது கருடனைத்தியானித்து உண்டானென்பதேயாம். கருடன் ஸர்ப்பவைரியாகையால் விஷாபஹாரத்துக்கு அவனையுங் காரணமாகக்கற்பித்துக்கொண்டார்கள். அவன் ஸர்ப்பவைரியென்பது உண்மையானாலும், அதுவும் ஓர் காலத்திற் பொய்யாயொழிந்தது. எங்ஙனமெனின், சிவதரிசனத்துக்கு ஓர்காலத்தில்விஷ்ணுபோயிருந்தனர் அப்போது உடன்போயிருந்த கருடனைப்பார்த்து, சிவஜடாமண்டலத்தி லூர்ந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்த ஸர்ப்பமொன்று (என்ன கருடா சுகமா) என்று கேட்டது. கருடன்வெட்கி (இருக்குமிடத்திலிருந்தால் ஸுகந்தான்) என்று பதிலுரைத்தான். இது லோகப்பிரஸித்தியான நிதரிசனமாகையாலும், இதை யுபமானமாகக்கொண்டு (மெலியாரை வலியர் வருத்தலரா யஞ்சார் - வலியார் தமைத்தாமருவில் - பலியேல - கடவுள் விரிசடைமேற் கட்செவியஞ்சாதே - படர்சிறையப்புள்ளரசைப்பார்த்து) என்று நீதிநூலொன்றில் பெரியோர் கூறியிருக்கின்றமையாலுங் கருடனது யோக்யதை வெளிப்பட்டது. சிவனுடைய பலத்தால் ஸர்ப்பத்துக்கு ஆதிக்கமுண்டானபடியே விஷ்ணுவினுடைய பலத்தால் கருடனுக்கு ஆதிக்கமுண்டாகக்

கூடாதா? சிவனுடைய சாபால ஸாபபததுககு முன் னிலலாத ஆதிகயமுணடானதும, விஷணுவினுடைய சாபால கருடனுககு முனனிருநத ஆதிக்யம போன துமே யனறே இதனுல வெளியாயிறறு? விஷணுவும அபபோது கூட்விருநதேயனறித தூரமானதில்லையே! இதையோசிககையில கருடனுதிகயமும, விஷ்ணுவாதி கயமு மாகிய விரணடுமேயனறே போயினவாக வெளி படுகினறது? இபபடிபபடடவாகளையோ சிவன தேடி கொணடனா? விஷணுவைத தியானிததாலொனறுசொ லவதே சிரிபபைத தருமாலை, கருடனைத் தியானிததா லொனறு சொலவது என சூததாறசிரிககச செயயாது? இனனுமநதககருடன நநதிபகவானிடததில ஓா காலப ராதபபடடுப படடபாடுங கெடடகேடுஞ சொலவிமு டியாதே! நநதி யெமபெருமான ஸ்வாஸமவிட்டபோது அததறகாறறுமல காதவழிதூர மெசிறகலையாகப பறந தும, அதை யுளளேவாஙகுமபோது கூடவெவநது நா சிததுளையிற புகுநது அழிநதும பலதுனபததுககாளா கிய வுணமை ஸ்ரீஸகாநதததிற சொலலபபடடிருககின றதே! அனறியும, முருககககடவுளது வாஹனம,டககய ம இவைகளாலும நலலவுதைககளைபபெறறுககாலொடிந து, மூககொடிநது, சிறகொடிநது அழிநத மஹிமையும ஷெ புராணததிலேதானேசொலலபபடடிருககினறதே! இததகைய மஹாசூரனையோ சிவன தியானிதது விஷமு ணடனா? சபாசு நனறு! நனறு!!

இனனுஙகொஞசமயோசிபபாம கருடனைததியா னித்தமாததிரததில விஷததைககடககு மாறறல சிவனு ககுணடானபோது அநதககருடனுககு எவவளவு மஹி மை யுணடாகவேணடும? ஆகவே, மஹிமையைததநத கருடனை விடடு மஹிமையைபபெறற சிவனபககல தே வாகள் சரணபுகுநதெனனை? அப்போது கருடன எங

கே போயிருந்தான்? அவன் செத்தொழிந்தானு? உயி
ரோடுதா னிருந்தானென்னின், விஷ்ணுவாவது ஏன அவ
னுக்கு விஷத்தைப் பானம்பண்ணக் கட்டளையிட்டிலா?
அல்லது அவனேயாவது ஏனவலிந்துவந்து விஷத்தைப்
போக்கி யுபகரித்திலன? அவனுக்கே வெகுசுலபத்தில
முடியத்தக்க காரியத்தை விஷ்ணுவே ஏனோ சாதிக்க
வெளிப்படவேணடும? இப்படி அலக்கணுற்றழியுங் கரு
டனது மாஙமியங் காருடமாகவே கொள்ளத்தக்கதாயிற
று. இவனுடைய எஜமானனென்று கொண்டாடப்படும
விஷ்ணுவே கரிகறுத்து வெந்து புழுங்கி விஷத்தைக்கட
க்க முடியாம லோடிப்போயவிட்டானெனில, கேவலம
அலபனுகிய இந்தக்கருடனையோ அந்தவிஷத்தைக் கட
க்கு மாற்றலுடையவனென்றும சிவனுக்கு உபகரிக்கு
மாற்றலுடையவ னென்றும விவேகிகள மதிப்பார்கள?
விஷ்ணுவாதி தேவாக ளகந்தை யடங்கவே சிவனது ஆ
ணையால போராற்றலைப பெற்றுவந்த விஷவேகத்துக்கு
முன்னா யாவாதான நின்று சாதிக்கவல்லார்கள? எல
லாமுடையவனும, எல்லாம் அறிபவனும, எல்லாம
வல்லவனுமாகிய ஜகதீசனுடைய பெருமை தெரியாம
ல பிதற்றும பேதைகள சொல்லினமயங்கி ஸாதுக்கள
கெடாவண்ணமே இந்தப்பிரவாதத்தகம எமக்கு சித்மாயி
ற்றென்க.

இங்ஙனமிறக, சிவன் பானமபணணிய விஷந்தான
யாது என்று விசாரிப்பாம. தேவாகளும, அசுராகளு
ம ஓாகாலத்தில சணடைசெய்யத தொடங்கினாகள
அதனுலிருந்திறத்தவருளளும பலா இறந்தாாகள். மற
றையாகள பயந்து சண்டையை நிறுத்திவிட்டுத தாங
கள் சாகாதிருக்கத்தக்க யோசனையைப பிரமனிடங் கே
ட்டார்கள. பிரமன் விஷ்ணுவினிடம யோசித்தான.
விஷ்ணுவானவா திருப்பாறகடலைக்கடைந்து,அதிலுள

டாகும் அமிர்தத்தைப் பானம்பண்ணலாமென்று சொ
ல்லித் தேவர்களைக்கூட்டிக்கொண்டுபோய் அதற்காரம
்பித்தனர். அப்போது மந்தரகிரியை மத்தாக நாட்டி, வா
சுகியைத் தாம்பாகப்பூட்டித் தேவர்கள் வாலப்பக்கமும்,
அசுரர்கள் தலைப்பக்கமுமாக நின்று பாற்கடலைக் கடைந்
தார்கள் அவர்கள்செயலால் அமிர்தமுண்டாவதற்குப்
பதிலாக வாசுகிபால் விஷமுண்டாச்சுது. அந்த விஷத்
தையே சிவன் உண்டருளினார் பின்பு சிவன் கட்டளையா
ல் மறுபடியுங் கடைந்தார்கள். அமிர்தமுண்டாச்சுது.
அதைத்தேவர்கள் உண்டு மகிழ்ந்தார்கள். இதனால், தே
வர்கள் அமிர்தமுண்டார்களென்றும், சிவன் விஷமுண்
டானென்றும் ஏற்படுகின்றது. அமிர்தமோ மரணத்தை
க்கெடுப்பது. விஷமோ மரணத்தைக்கொடுப்பது. அமிர்
தத்தை யுண்டவர்கள் விஷ்ணுவாதிகள். விஷத்தை யுண்
டவர் சிவபெருமான் அமிர்தத்தை யுண்டதனால் விஷ்
ணுவாதிகள் சாகாதிருந்தார்களோ? விஷத்தையுண்டத
னால் சிவன் சாவெய்தினரோ? (சதுரியுகமவையிரண்டாயிர
ந்தானென்னுறு சதுமுகனுக்கொருதிவசந் தகையாரவாணி - பதி
மகிழுந்தினத்திலொரு பகலிறனே பதினால்வரிந்திரர்தம் பதம்
போமிந்த - விதியடைவேபிரமரொரு கோடிநீங்கில் விண்டுவினுக்
கொருபகலாய் விழிபிறழுஞ்சு - மதிதிருமாலொருகோடி யிறக்குங்
கால மலரளகமவிழ்த்துமையாண முடிக்குநேரம்) என்ற பிர
மாணமே விஷ்ணுவாதிகள் கதியையும், சிவனாது திதி
யையுங் காட்டும். அமிர்தத்தையுண்டும் விஷ்ணுவாதி
கள் வாழ்ந்ததில்லை விஷத்தையுண்டும் சிவன் செத்த
தில்லை. இதனால் அநித்தியர்களாகிய விஷ்ணுவாதிகள்
அமிர்தத்தையுண்டாலும் சாகிறவர்களென்றும், நித்தி
யராகிய சிவபெருமான் விஷத்தையுண்டாலும் சாகா
தவனென்றும் ஏற்படுகின்றது. அமிர்தமும் விஷ்ணுவா
திகளுக்கு விஷமாயிற்று. விஷமும் சிவனுக்கு அமிர்த
மாயிற்று இதுநிற்க, அமிர்தங்கடைந்த தேவர்களோடு

என்னும

சிவன் சோநதாரா? அலலது, அதில பாகங்கொணடா
ரா? அவரோ அமிர்தசொரூபியாகையாலனறோ அது
வேண்டாராயினா? மிருதரூபிகளாகையாலனறோ விஷ்
ணுவாதிகள அதை விருமபிப பரிபவதது ககுள்ளானா
கள? இவற்றைக கூர்ந்தறியாமல (கூரேசவிஜயம) என்னுங
குருட்டுச சுவடியைக கையிற்பிடித்துக்கொண்டு நமமு
டிசசூர்த்தாதா கொட்டிககுவித்ததெலலாங கூண்டோ
டே சாயநததென வறிக. இன்னும விரிக்கிற்பெருகும.

இங்ஙனமிற்க, காயததிரிப பொருளாயுள்ளவா விஷ்
ணுவென்றாலேயிட்டதொடங்கிப பிராஹ்மணனகாலேயி
ல நித்திரைவிட்டெழுநதது முதல இராததிரி நித்திரை
ககுப போகிறவரையில அவனசெயயுமொவவொரு கா
மங்களையும விஷ்ணுப பிரீதியாகவே செயயவேண்டிய
தெனறும, அந்த விஷ்ணு மநதிரங்கள அசசுதாதி நாம
த்திரயங்களும, கேசவாதி பனனிரண்டு நாமங்களும், பு
ண்டரீகாக்ஷஸ்மரணை இதயாதிகளுமே யாகுமெனறும,
இவவாறு வியாஸஸ்மிருதி - மநுவிககியானம இவைக
ளிற் சொல்லபபட்டிருககிறதெனறும நமமுடிசசூாத
தாதர் உபந்யஸிததனா. காயததிரிக்குப பொருள் சிவ
னேயெனபதும, பாககமபதததாற பிரதிபாதிககப்பட்
டபொருள அவரோ யென்பதும சிவாதிகயரதநாவளி
உ-வது பாகததில கக௬-வது முதல, கக௮-வது பககம
வரையில விளஙக வுரைததிருககினறோ மாயினும இன
னுங் கொஞசம் விரிப்பாம். நமமூதேவிமுதலியாா(ధ్యేయ
స్సదా సవితృమండలమధ్యవర్తీ) எனறதொரு ஸாமானியவசன
த்தையே காயததிரி விஷ்ணுபரம என்பதற்காதாரமாகக
காட்டினா. மேலவசனததால ஸ்வாநமயமான தேஜஸ
ஸென்று பாககசபததததுககு அாததமுண்டாகிறதென
றும அவர் கூறினா. "యఏషోంతరాదిత్యే హిరణ్మయః" என்னு
ஞ்சுருதியில், ஆதித்தியாந்தராத்மா இரணமய புருஷ

னென்றுசொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இரணமயத்வம் யாரு
க்குரியதோ அவரே சூரியாந்தராத்மாவென்று சொல்
லியபின்னர் "ఏష భూతానామధిపతిః" என்று அவரினொ
ரென்பதையும் பிரகாசப்படுத்தியது (భూతేశః ఖండపరశుః)
என்றிக்கண்டுவசனமானதுபூதாதிப இன்னொன்றறிவி
த்தது இரணமயத்வஞ் சிவனுக்கேபரிஷ்காரமாகக்கூறு
ம வேறொருசுருதியையுமீண்டுத்தரிக்கின்றோம் "నమో హిర
ణ్యబాహవే హిరణ్యవర్ణాయ హిరణ్యరూపాయ హిరణ్యపతయేంబికాపత
యే ఉమాపతయే పశుపతయే నమోనమః" என்று ஸந்தேஹநிவார்த்
தியுண்டாக வெளிப்பட்டது. "హిరణ్మయోహం శివరూపమస్మి"
என்று மற்றொரு சுருதி கூறியது இன்னும் அநந்த சுரு
திகள் இப்படியே பிரதிபாதிக்கின்றன. இதற்கு உபப்பிர
ஹ்மணமாகக் கூர்மபுராணத்தில் "నమస్తే రుద్రాయ భద్రాయ త్వా
మహం శరణం గతః। హిరణ్యబాహవే తుభ్యం హిరణ్యపతయే నమః। అంబికా
పతయే తుభ్యం ఉమాయాః పతయే నమః" என்று சொல்லப்பட்டி
ருக்கின்றது. ஸ்காந்தத்தில் "సూర్యో ముఖ్య శరీరం తు శివస్య పర
మాత్మనః" என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அஷ்டமூ
ர்த்தியான சிவனுக்குச் சூரியன் முக்கியமான சரீரம்
என்று மேல்வாக்கியத்தா லினிதுபோதரலாலும், சிவ
னுடைய கண்களைப் பார்வதியார் மூடுகையில் சூரியனொ
ளி மழுங்கிவிட்டமையாலும், இப்படியே சுருதிகளுங்
கோஷிக்கின்றமையாலும் சூரியனுக்கு அந்தராத்மா
உருத்திரமூர்த்தி யென்பது நன்கு சாதிக்கப்பட்டது.
இவ்வுண்மை தேராது (கன்னங்கறேல்) என்று விளங்கும்
இருணமயனாகிய நாராயணனையே இரணமய புருஷனெ
ன்றும், இரணியரூபனென்றும், ஆதித்தியாந்தராத்மா
வென்றுஞ் சொல்வது பெருஞ்சிரிப்பையே யன்றோ வி
ளைக்கின்றது? விஷ்ணுவுக்குப் புராணங்களிற் சொல்வ
தோவெனின், ஔபசாரிகமான ஆத்தவாதமென்றறி
யத்தக்கது. இல்லையேல், சுருதி விரோதமுண்டாகிப்

என னும

பிரக்ஷிபதமாக வொதுககபபடும. இன னும, "తత్సవితుర్వ రేణ్యం భర్గోదేవస్యధీమహి" என று கூறி, "ఏషరుద్రభర్గాఖ్యో బ్రహ్మవాదినోవదంతి" என றுஞ சுருதிகளகூறுகின்றன. இப படிப பலபடியாலுங காயததிரிபபொருள சிவனைதலை விளககினறமைகையால, வேதபாஷயாகள கூறும்விதண டாவாதம இனிபபிழைககமாடடாது ஆதிததியபுராண ததில, "యోఽన్యస్యధ్యాతుమనుతే గాయత్రీంశివరూపిణీం। పచ్యతేసమహాఘోరే నరకేకల్పసంఖ్యయా" என னும வசனததால சிவரூப மாயவிளஙகுங காயததிரிமநதிரததை யாவராறல அன னிய தேவதாபரமாகப புலமபுவாாகளோ,அவாகள் கற பகாலம நரகததிறகிடநது வருநதுவாாகள் என்று பெற பபடடது. அனறியும, "యోగాయత్రీపరంతత్వం దేవదేవోమహేశ్వరః। ఇతిజ్ఞాత్వాజపేద్విద్వాం గాయత్రీఫలమశ్నుతే" என னும வச னததால காயததிரியே பரததுவமென்றும, மஹேஸ்வரரே தேவதேவரென றும அறியவேணடியது. இவவா று அறிநது ஜபிககினறவாகள காயததிரியின பலததை அடைவாாகள என று வெளிபபடடது இவைகளை வை திகர்பாற் கேடடறியாது நமமுடிசசூரநதகா தம்முடை ய காலைத தாமே குமபிடடுககொளவது ஸமுததிரததை யொராலெருகாலததுங கணடுங கேடடுமிராதவன ஓா காற்றமிருந்த குட்டையைக கணடு மகிழ்ந்து அமமட டில வியநதுளைககுமாபோலவே முடிந்தது.

இனி ஏனைய பகுதிகளுககும ஸமாதானஞ சொல லுகின்றேம. பிராஹ்மணனுடைய ஸாவ காமஙகளுஞ சிவனையே முககியமாகக கொண்டிருபபனவன்றி விஷ ணுவாதிகளைக் கொண்டிருபபனவனறு. எஙஙனமெனி ன, வேதங்களில சிவபெருமான மாததிரமே பிராஹ்ம ணர் என்று சொல்லப்படடிருக்கின்றனர். விஷ்ணுவோ வெனின், பரிஷ்காரமாக க்ஷத்திரியனென்று சொலலப் பட்டிருககின்றனா. இதனல், பிராஹ்மணனை யிருக்கின

றசிவனையே பிராஹ்மணாகள் ஸாவகாமஸமாராத்யனாக அறிந்து வழிபடவேண்டியது முககியமாயிறறு. ("జ్ఞాననిష్ఠో భవేద్విప్రో మహాదేవప్రసాదతః। ప్రసాదేనహి రుద్రస్య బ్రాహ్మణో బ్రాహ్మణో భవేత్" என்றுபோநத பாராசரபுராணவசனததால மஹாதேவரிடததிலேதானே பிராஹமணாகளுககு ஞானநிஷ்டை இதயாதி ஸமபநதஙகள சொலலபபடடிருககின்றன அன்றியும, "బ్రాహ్మణో భగవాన్ రుద్రః క్షత్రియః పరమో హరిః" எனவும, "శివ బ్రాహ్మణ ఇత్యుక్తః క్షత్రియో విష్ణురుచ్యతే" எனவும், "రుద్ర ఏవ సదా సాక్షాద్ బ్రాహ్మణో బ్రహ్మభావితః" எனவும், "మహాబ్రాహ్మణమీశాన ముపధావన్న చేతరం" எனவும போநத பிரமாணவசனஙகளாலுஞ சிவனேபிராஹமணதெயவமெனபது வெளிபபடடது இவவுணமையைப பிரகாசபபடுததுமோரிதிஹாஸததையுங கூறுகினறோம.

பிருகுவமஸதனான (ருசீகன்) எனனும பிராஹமணன (காதி) எனனும க்ஷததிரியனுடையபெணணை மணநது, தனனுடையமனைவிககும, அவளுடையதாயககும பிளளைகளுணடாகவேணடியாகோறபநநமானசைவ *சருவையும, வைஷணவ *சருவையும முறையேயுணணும படிகொடுததபோது அவாகளில, தாயானவள் சைவசருவையும, பெணணானவள் வைஷணவசருவையும் விபரீதமபட முறைதபபியுணடுவிடடாாகள. அநதககாரணததால க்ஷததிரியபெண வயிற்றிறபிறநதவனும, அவன் ஸநததியாரும க்ஷததிரியாகளாயிருநதுந தஙகளுககு வேறாகிய பிராஹமண தாமஙகளுககே உரியவராய்விடடாாகள. இதறகு விசுவாமிததிரபகவானே ஸாடசியாயினா. இப்படியே ருசீகமுனிவரது பததினி காப்பத்திற பிறநதவனும, அவன ஸநததியாரும பிராஹமணர்களாயிருநதுந தஙகளுககு வேறாகிய க்ஷததிரிய தர்மங்களுககே உரியவராயவிடடாாகள. இதறகுப் பரசுராம மூா

* சருவெனபது அனனம.

என்னும

ததியே ஸாட்சியாயின. இவவுண்மை பாரதாநதர்ககத மாகிய ஹரிவமஸதகிறசொல்லபபட்டிருககின்றது. இத ுல, அந்தந்த(சருககளின)ஸாமாததியவிசேஷமே வெ ளிபபடடது. சைவசருவால பிராஹமணதவமும, வை ஷ்ணவசருவால க்ஷததிரியதவமும வீததிககுமுணமை தெளியபபடுதலால,விஷ்ணுவுககு க்ஷததிரியதவமேயன றிப பிராஹமணதவமும, சிவனுககுப பிராஹமணதவ மேயனறி க்ஷத்திரியதவமுஙகிடையாவெனபது நாட்ட பபடடது. இபபடி விசாரிககுமபோது.பிராஹமணதே வதை சிவனெனறே யேறபடுதலால, அவனையே எல லாககருமஙகளிலும பிராஹமணாகள ஆராதிககவேண டியதென்றும, ஆராதியாதவாகள பிராஹமணாகளாக மாட்டாாகளெனறும நிசசயிககவேணடியிருககினறது.

இவ்வுணமையைப பிரமாண பாஹுளயஙகளைககொ ண்டும விசிதபபடுத்துகினறேம. கஶ்யபஸ்மிருதியில, "బ్రహ్మణో హృదయం విష్ణుం విష్ణోరపి శివస్మృతః। శివస్య హృదయం సంధ్యా తస్మాత్సంధ్యాముపాసయేత్" எனனும வசனததால ஸநதியான து சிவனுடைய ஹ்ருதயமெனறேதபபடுதலால ஔபா ஸநதி அஶ்வமேதபரியநதமான அவ்யகவ்யஙகளில சா தருதவஙகள யாவும சிவைகநிஷ்டமென்பதே ஸததிய மாயிற்று. ஸாயமபிராதஸ்ஸநதிகளில,ஆசமனவினியோ கத்தில் "అగ్నిశ్చసూర్యశ్చేతి" எனனு மநதிரஙகளில சிவை கருடமாய் "ఇదమహం మామమృతయోనౌ" எனறு சிவமாகிய அமிர்தஸபதஸ்மரணை செயயபபட்டிருககின்றது. ஸாவ காமாரமபஙகளிலும"తపశ్చ తేజశ్చ" எனறுபககிரமிதது, "శ్రాద్ధపతయే నమః" எனறு பிரஸமஶிதது, "త్ర్యంబకం యజామహే"என்று கூறவேண்டுவதைஸாமவேதம பிரதமமநதி ரம்பிரகாசப்படுததாநின்றது.இவ்வுண்மையேசைவபுரா ணத்திலும் "అపవిత్రం పవిత్రో వ సర్వావస్థాంగతోపివా। యస్స్మరేత్త్ర్యం బకం సబాహ్యాభ్యంతరశ్శుచిః" என்னும வசனத்தால் பிர

காசப்படுததபபட்டிருக்கின்றது. மானவீய ஸம்ஹிதையில, "ఆగ్నేయంభస్మనాస్నానం వాయవ్యంరజసాగవాం। ఆర్ద్రేణవాససాచాంద్రం మానసంశివచింతనం। స్నానానామపి సర్వేషాం మానసస్నానముత్తమం" என்று ஸ்நானலக்ஷணங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. பராசரபுராணத்தில, "శ్రౌతలింగంతువిజ్ఞేయం త్రిపుండ్రోద్ధూళనాదికం। అశ్రౌతంతూర్ధ్వపుండ్రాది నైవతిర్యక్త్రిపుండ్రకం" எனவும, "భస్మనావేదమంత్రేణత్రిపుండ్రస్యతుధారణం। శ్నావేదోదితాచారైః స్మార్తస్యన్యథాకారణః" எனவுமபோந்த உபபிரஹமமணங்களையுடைய "నమఃభస్మా జ్యోతిషి" "మానస్తోకేతిమంత్రేణ మంత్రితం భస్మధారయేత్" என்னுஞ் சுருதிகளும பிரஸித்தியடைந்திருக்கின்றன. அன்றியும, "శంఖంప్రపద్యేవారుణం దైవమంభసాం పతిమూర్జితం" எனவும, "సాన్నిధ్యమస్మిన్ సేతోయే స్థీయతామ్మదనుగ్రహాత్। రుద్రాన్ప్రపద్యేవరుణాన్ సర్వానప్సుషద స్త్వహం" எனவும போந்த சுருதிகளால ஜலமத்தியி லிருக்குந் தேவதாஸ்தோத்திரப்பிரபாவம வெளிப்படுகின்றது. இப்படி வெளியாயுள்ள பிரமாணங்களைத் தீர்க்கமாயோசிபபவாகள் ஸநதியைவிஷ்ணுபரமென்றும, பாஹயாநதரசுசிதவவிதாயகங்களுக்குப (புண்டரீகாக்ஷஸமரணையே) உசிதமென்றும, மிருஜ்ஜலாதிகளுடையதாரணங்களும, கேசவாதி நாமசிநதனங்களுமே அவசியமென்றும, "మృజ్జలాభ్యాంస్కృతంబాహ్యం మాంతరంవిష్ణుచింతనాత్" என்பதையே ஆதமதேகசுத்திகளுக்கு ஆதாரமாககொளளவேணடியதென்றும என ஸ்மரிப்பாாகள? விஷ்ணு தாமோதததரததில, ஸ்மாததாசமன லட்சணததை முதறகட்கூறி, அநந்தரம், (அதவாகேஶவாதிபி) என்று கூறினமையாலுமன்றோகேஶவாதி நாமங்களைககொணடு செயயும் ஸநதிகள யாவும கௌண பட்சமாகவும, அவைதிகாநுகரஹக மாகவும் பெரியோாமதிததிருக்கினறனா? இஃது ஶ்ரௌதமன்றெனவேறபடலால இதனைப புராணாசமந மிதயாதிகளாகக் கொள்வதே மரபு. ஶ்ரௌதாசமனததை வைதிகர்கட்

என்னும

ருக்கும், ஸ்மார்த்தாசமனத்தை ஸ்மார்த்தர்கட்கும், புரா
ணாசமனத்தை இவ்விருவரில் வேறானவர்கட்கும் உண
மை நூல்கள் விதிக்கும். புராணம் அவைதிகமோ வெ
னின், வைதிகமென்பதிற்றடையில்லையேனும் வைதிகத்தில
படிகுறைந்தமையே ஈண்டுப் பிரகாசப்படுத்தலாயிற
று. வைதிகாசமனத்தின் உபக்கிரமோபஸம்ஹாரங்களில
சிவநாமோச்சாரணையே கேட்கப்படுகின்றமையால், கே
சவாதிநாமங்களுக்குப் பிராபல்யங் கூறித் திரிவார்கோள
குணமின்மையாய் முடிந்தது. இப்படியே, அஸ்ரெளத
ங்களாகிய ஊர்த்துவபுண்டரம் இதயாதிகளுடைய வாஜ
னங்களும் வெளிப்படுவதறியாது ஸ்ரெளதங்களாகிய
பஸ்மதாரணமிதயாதிகளைத் தூஷித்துச் சைவர்களைப்பிற
பழுத்தொழுகும் பட்டிமாடுகளாகிய பாஞ்சராத்திரிக
ளும், அவர்களுக்கு வக்கீலாக வெளிப்பட்டுக் கைகொ
ண்டது, காயிதங்கொண்டது என்றுமனங்கொண்டதைக்
கிறிவிட்டுக் கர்வித்துத்திரிந்த முடிச்சூரக்குனுங்கும்
என்னகதிக்காளாவார்களோ தெரியவில்லை. இன்னும்
விரிக்கிற்பெருகும்

இங்ஙனமிறக, பொய் சொல்லாதவராகிய வியாஸ
பகவான் காசியில் கங்கைக்கரையின்கண் (கேசவனேதை
வம்) என்று ஸத்தியஞ்செய்துரைத்ததாக நம்முடிச்சூ
ரார் அழுதுமாய்ந்தனர். இப்படிப் பலதரமழுதிருக்கின
றாராகையால், இவரை எத்தனைதரம் ஓய்ப்படுத்தினு
லும் இவருடைய அழுமூஞ்சி வழக்கம் போகிறதில்லை
எத்தனைதரந்தானியாம் ஓய்ப்படுத்திச் சலிப்படைவது?
இவரழுகையை (சிவபாரம்யப்பிரதசிநி)யில் (உசு)வது
பக்கத்திலும், (சிவதத்வசிந்தாமணி) யில் (உச) வது ப
க்கத்திலும் ஓய்ப்படுத்தியிருக்கின்றோமாகையால், ஆண
டுக் கண்டுதெளிக. இவ்வளவேயன்றி விஷ்ணுபுராணத்
தில், பராசரபகவான் நாராயணனைக் காட்டிலுந் தெய்வ

மில்லையென்று ஸததியஞ்செய துரைததாரெனறும், பாகவததததில சுகயோகீந்திரா் நாராயணனே தேயபபொருளெனறு பிரமாணம்பண்ணிசசொனனுரெனறும, காசியில சிவன ஜானகீநாதனுகிய இராமனே பரபபிரஹ்மம எனறு பிரமாணததாலுரைததாரெனறும, போதாயனா தமமுடைய சிஷ்யாகளுககு விஷ்ணுவே தைவமெனறு உறுதிமொழி கூறினுரெனறும, நாலுவேதஙகளிலும நாராயணனே பரமாகச சொலலபபடடிருககிறதெனறும, கேசவனேபரததவமெனறு தாபிதத வியாசருககுக கையும, நாவுந தமபிததபடி அவரைபபோலவே ஸததியஞ்செயத மறறையருககேனுணடாகவிலலையெனறும ஒருஜாமமவரையில குரைததனா. இவைகளைப பிரஸதாபிதது யாம பதிலசொலவது அவ்விய மலல வேதஙகளிலும, உபநிஷததுககளிலும, புராணஙகளிலும, ஸ்மிருதிகளிலும, இதிஹாஸஙகளிலும, ஏனைய நூலகளிலுஞ சிவனே பரததவபபொருளென்று பிரதிபாதிபபதையே இநத நூலில ஆதியநதமாக யாமசொலலிவநதோமாகையால, புததிமானகள வேறு பிரமாணம வேணடாாகள ஆயினும, மநத மதிகளுடைய பிரமை நிவிரததியாாததம இன்னுஙகொஞசம உரைபபாம்

ருககவேதததில சிவனே வீரன எனறு சொல்லபபடடிருககினறது. ஸாமவேதததில, ஸாவாதமககுககும அதிபதி சிவனேயென்று கூறபபடடிருககினறது. அனறியும, அவரில வேறுகாதவரும, அவருடைய குமாராகள்ளென்று சொலலபபடடவாகளுமாகியவிநாயகா, ஸுபரஹ்மணயாஎனனுமிருவர்களுந்துதிககபபட்டிருககின்றனா. அதாவசிரஸில, ஸமஸ்தததையுங் கைவிடடு மோக்ஷததினபொருட்டு ஆதமாககள் சிவனையே தியானிககவேணடியது என்றும, மோக்ஷததுககு ஹேதுவாகியவார்த்தை இஃதொனறேயொழிய வேறிலலையெனறு

என னு ம
ரு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. எஜுர்வேதத்தில் சிவ னுடையதாரதம்யமாய்விளங்குஞ்சிவசக்திமஹிமைகூ றப்பட்டிருக்கின்றது. கல்பஸூத்திரத்தில்,சிவபெருமா னை அவருடைய தர்மபத்தினியாரோடு பூசிக்கவேண்டிய து என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் எஜு ர்வேதத்தில் பக்கத்தில் உமாதேவியாரையும், நடுவில் ஸ்கந்தரையுங் கொண்டு விளங்கும் ஸோமஸ்கந்தமூர்த் தியையும், அவருடைய துவாரபாலகர்களையும், அவரு டைய பத்தினியாராகிய உமாதேவியாரையும், தேவஸே னையாராகிய ஸ்கந்தருடையபத்தினியாரையும், ஸ்கந்த ரையும், க்ஷேத்திரபாலகர்களையும் பூசிக்கவேண்டியதெ ன்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. போதாயனத்தில், வி ரூபாக்ஷராகிய சிவபெருமானைப் பிராட்டியாரோடும், தி ருக்குமாரராக விருவரோடும், கணங்களோடும், பாரிடா களோடும் அஷ்டமிப்பிரதோஷத்தில் பூசிக்கவேண்டிய து என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வுண்மை, ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியசுவாமிகள்செய்தருளிய ஶ்ருதிஸூ க்திமாலையில்(கூரு)வதுமுதல்(கOரு) வதுவரையிற்போ ந்தசுலோகங்களாலும்,அவற்றினதுவியாக்கியானங்களா லும் இனிதுவெளிப்படும். இங்கே வெளிப்பட்ட வேத பாகங்களை நோக்குமிடத்தில் நமமுடிச்சூர் முதலியார் காட்டிய புராணவசனங்களுக்கு எங்கே ஜீவனமுண்டா கும்? அவைகளுட் சில ஆத்தவாதங்களும், சில கற்பித ங்களுமாகையால் அவைகளை யாம் நிஸபுருஹமாத்திர மாகவே ஒதுக்கிவிட்டனம். அன்றியும்,அத்தகைய வாக் கியங்களையும், அவைகளுக்குரிய அர்த்தங்களையும் எம து கிரந்தங்களில்பலவிடங்களில்ஸந்தாபித்தபோதெல் லாமவருவித்துப பூர்வபட்சஞ்செய்து ஸித்தாந்தவசன ங்களால் உண்மையையும் பிரகாசிப்பித்திருக்கின்றோமா கையால், எமக்கிங்கே விணுழைப்புக்கிட முண்டாகா மற்போச்சுது. பராசரபகவானமுதலினோர் விஷ்ணுவே

பரமென்று ஸ்துதியுஞ் செய்தார்களென்று அம்முடிச் சூாச்சூகரம் புலம்பியதற்குச் சிவதத்வசிந்தாமணியில், “திருமால் பரனென்னச் செப்பினரோ சூளா - லொருவார்த்தை யேனுமுரையாய் - கருவார்ந்த - நீங்கும்படி முனியா நின்மா லேசங்கரனுக் - கோங்குபரூஞ் சொன்னானுவந்து” எனவும், ‘தக்கன்சிவநிந்தை தானிழைத்தன் றேதலையை - அக்கணமேபோக்கிக் கொண் டானதனால் - மிக்கசிவ - நிந்தைக்கொதுங்குவரோ நீடுமுனி வோருமெவர் - விந்தைக்கே னுஞ்சொல்வார் மேல்” எனவும் யாம் கூறியுள்ள ஸமாதானமே போதுமாகையால், இம் மட்டிலுபரதியடைந்தாம்.

இதுகாறுஞ்செய்துமுடித்த தீர்மானத்தால், நம் முடிச்சூராளி வெளியிட்ட (லிங்கமதகண்டநம்) பங்கம டைந்துபோய்விட்டது இனி, அம்மூதேவிமுதலியாரு டைய குஞ்சுகள் வாய்திறக்கவிடமில்லை. (பாஞ்சராத்தி ரமதசபேடிகை) ஆகிய இந்தச் (சைவசூளாமணியை) ஸாதுக்களுடைய உபயோகத்துக்காகவே யாம் வெளியி ட்டோமாகையால், இது எமது காழிப்பிரான் திருவரு ளால் உயிர்களுக்கு க்ஷேமத்தைச்செய்து நீடூழிவாழக் கடவது சுபம்! சுபம்!!

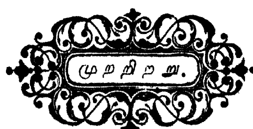
திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீகாழிப்பிரான்றிருவடிவாழ்க.

பாஞ்சராத்திரமதசபேடிகை

ஆகிய

சைவசூளாமணி

உ

ஸ்ரீ சிவோரக்ஷ்து

வெற்றிக்காளம்ஊதுதல்.

———:0·———

கண்ணிகள்.

ஒன்றேபிரமமென்றூதேடாகாளம
உருத்திரநாதனென்றூதேடாகாளம. (௧)

நாரணனுதியரூதேடாகாளம
நறபரமாகாரனென்றூதேடாகாளம. (௨)

மாலுமூலசிவனென்றூதேடாகாளம
மாண்டுபிறந்தானென்றூதேடாகாளம (௩)

ஊழிக்கிறைவனென்றூதேடாகாளம
ஒப்பில்சிவனெங்கோனூதேடாகாளம (௪)

மாலயன்சாம்பனென்றூதேடாகாளம
மாதேவன்பூசுதலூதேடாகாளம. (௫)

மால்சிரமெனபுகலூதேடாகாளம
மாலைசிவனுக்கென்றூதேடாகாளம. (௬)

சூலத்தினுச்சியிலூதேடாகாளம
தோன்றுவன்மாலோனென்றூதேடாகாளம (௭)

சக்கரந்தந்தானென்றூதேடாகாளம்
சங்கரன்மாலுக்கென்றூதேடாகாளம. (௮)

மாலெருதானனென்றூதேடாகாளம்
மாதொருபாகனுக்கூதேடாகாளம். (௯)

அரனிடந்தோன்றினரூதேடாகாளம
அரிமுதலானோரென்றூதேடாகாளம். (௧0)

மூவரின்மேலோனென்றார்தேடாகாளம்
முக்கண்ணனெந்தையென்றார்தேடாகாளம் (௧௧)

பகவன்புருடனென்றார்தேடாகாளம்
பணைமுலைபங்கனென்றார்தேடாகாளம். (௧௨)

* தேயப்பொருடெரிந்தார்தேடாகாளம்
தேசிகன்ஸம்புவென்றார்தேடாகாளம். (௧௩)

கூறும்பிரமாணமூதேடாகாளம்
கோடிமறைகளென்றார்தேடாகாளம். (௧௪)

இந்திரன்சாபமணூர்தேடாகாளம்
இட்டாரிழிஞரொன்றார்தேடாகாளம். (௧௫)

தோள்களிறசுட்டாரொன்றார்தேடாகாளம்
துடிப்பரிறந்துமென்றார்தேடாகாளம் (௧௬)

பொய்ப்பாஞ்சராத்திரமூதேடாகாளம்
போற்றுதலகூடாதென்றார்தேடாகாளம். (௧௭)

வைதிகமாகாவென்றார்தேடாகாளம்
வைணவநூல்களென்றார்தேடாகாளம். (௧௮)

பூதியணிந்தவரூதேடாகாளம்
புண்ணியராவரென்றார்தேடாகாளம். (௧௯)

கண்மணிபூண்டவரூதேடாகாளம்
காணாதுயாக்கடலூர்தேடாகாளம். (௨0)

ஐந்தெழுத்தோதினரூதேடாகாளம்
அழிவிலாநந்தனென்றார்தேடாகாளம் (௨௧)

‡ உடையவர்பூசையென்றார்தேடாகாளம்
உத்தமமாக்கொள்வரென்றார்தேடாகாளம். (௨௨)

---

* இயானிக்கப்படுபொருள். ‡ உலகுயிர்களை முறையே உடைமையாகவும், அடிமையாகவுமுடைய பரனதுபூசை. இஃதுஆத்மார்த்தமாகிய சிவபூசையென றறியத்தக்கது.

ஞானந்திரிவிதமூதேடாகாளம்
நாடிலமுன்னிரண்டேதேடாகாளம். (உங)

எஞ்சியதொன்றேயென்றூதேடாகாளம
எற்குஞ்சிவஞானமூதேடாகாளம். (உச)

முத்திநிலையிவையூதேடாகாளம்
முத்தாகளபெற்றுரொன்றூதேடாகாளம். (உரு)

சாற்றுமகுருபரனூதேடாகாளம
சம்பந்தநாதனென்றூதேடாகாளம். (உசு)

காழியி லவநதானென்றூதேடாகாளம
கண்மணி யாவானெனறூதேடாகாளம. (உஎ)

மாலுக்குமுததிதநதூதேடாகாளம
மாணருளசெயதானெனறூதேடாகாளம (உஅ)

இந்திரனமாலயனூதேடாகாளம்
எததுமடியரொன்றூதேடாகாளம். (உகூ)

மெயயடியாராகவேவலூதேடாகாளம
மேவிபபணிவோமென்றூதேடாகாளம். (கூ0)

சைவந்தழைததோஙகவூதேடாகாளம
சதாமுறைபசான்றெனவூதேடாகாளம. (கூக)

திருச்சிற்றம்பலம்.

